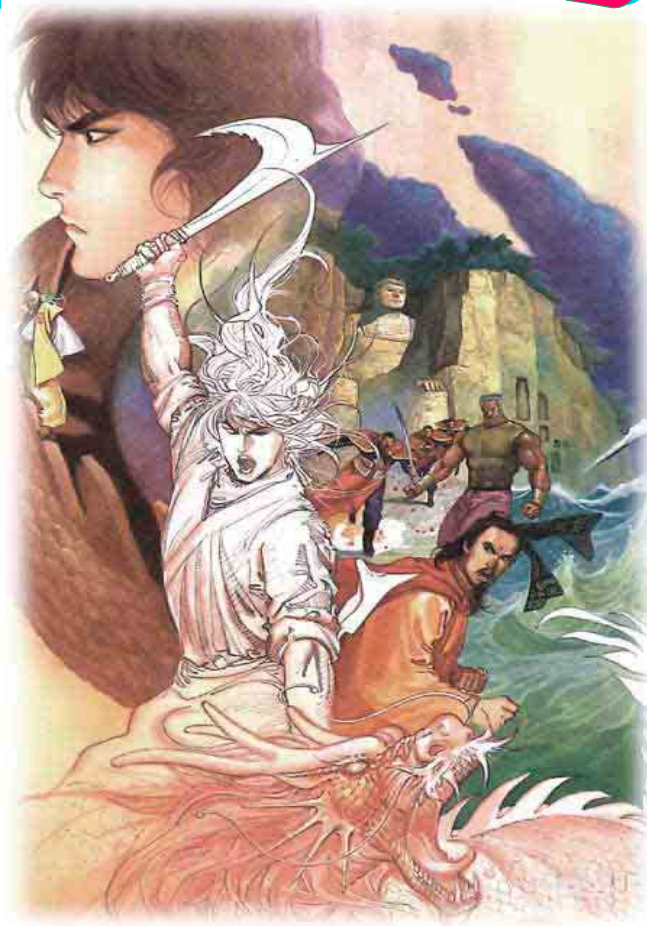

Kho Tàng Kiếm Hiệp
NHAN MÔN QUAN
www.nhanmonquan.com

THIỆT HUYẾT ĐẠI KỲ

Nguyên tác : **Cổ Long**
Mạnh thường quân : Trúc Diệp Thanh, Không Kiếm
Hấp tợ cao thủ (scan) : Lâm Đại Ngọc, Trúc Diệp Thanh
Đả tợ cao thủ (type) : Trúc Diệp Thanh, Trúc Nhi

Tập 6

Hồi 15

Bang Hoàng Năm Phú Ngọc Rơi

Thiết Trung Đường vẫn chưa thoát khỏi cuộc truy đuổi của Ngải Thiên Phúc. Áo quần của chàng đều ướt đầm, khiến cho bước chân của chàng mỗi lúc mỗi thấy nặng nề.

Tuy chàng không quay đầu nhưng chàng có cảm giác rằng thủ chưởng của Ngải Thiên Phúc chỉ cách chàng gang tấc, nghĩ đến đó Thiết Trung Đường thấy lạnh xương sống.

Có vài lần, Thiết Trung Đường muốn dừng lại đấu, nhưng cuộc đấu này dù thắng hay bại cũng đều đau khổ cả. Nếu chàng chiến thắng thì Ngải Thiên Phúc cũng chết, nếu chàng thất bại thì Ngải Thiên Phúc cũng không chịu sống. Thiết Trung Đường nghĩ đến lần này bỏ chạy cũng chỉ vì muốn cứu mạng của người đang truy đuổi chàng. Trong đầu óc chàng không biết nên đắng cay hay ngọt ngào, chàng chỉ biết cười khổ một mình.

Kẻ chạy trốn vì muốn cứu mạng người truy đuổi, thật là chuyện hiếm có xưa nay.

Trong cảnh gió mưa, núi rừng trở nên thê lương ảm đạm, đường xá khúc khuỷu lầy lội thật khó đi.

Thiết Trung Đường không thể phân biệt được phương hướng, núi non trùng điệp, chàng ngỡ là đã bỏ Ngải Thiên Phúc lại phía sau. Không ngờ tiếng gió từ hai tay áo của hắn vẫn vù vù như nghe bên tai chàng. Nhìn Ngải Thiên Phúc di chuyển trên đường núi non hiểm trở chẳng khác gì người có mắt.

Chẳng mấy chốc cả hai người đã lạc vào núi sâu rồi băng qua một eo núi.

Thiết Trung Đường tự thấy như cỡi trên lưng cọp, tâm lý lại hốt hoảng, chàng chợt thấy phía trước mặt là một thung lũng cây cối um tùm.

Ở hướng tây ngọn núi, có ba ngôi nhà lá, phía trước có treo một tấm biển nhưng Thiết Trung Đường không kịp đọc nội dung được ghi như thế nào. Nghe mùi thịt nướng từ trong căn nhà bay ra, rồi như có người nhìn ra từ cửa sổ chăm chú nhìn chàng.

Bỗng nhiên có một tiếng hét nghe đến inh tai rồi có một người thật cao, tóc tai rối bời chạy ra nạt:

- Dừng lại !

Thiết Trung Đường nghĩ rằng với tiếng hét như vậy thế nào con người này cũng có võ công cao cường. Người này ăn mặc nửa tăng nửa tục, không thể nào đoán rõ lai lịch.

Chàng không ngớt kêu khổ. Thiết Trung Đường không dám nhiều chuyện, cứ lách mà chạy tiếp. Ai ngờ người mập béo này thân pháp như một làn gió chặn ngay chàng.

Phía sau thì Ngải Thiên Phúc đang đuổi tới, trước mặt thì người này cản lại. Hai mắt lão tra tròn tròn nhìn chàng nhưng không hề có ác ý. Thiết Trung Đường ôm quyền lễ phép:

- Xin nhường đường cho tại hạ !

Bỗng nhiên người lạ mặt cười ha hả:

- Nè, người trẻ tuổi sao lại nói lạ đến thế, đánh không thắng cũng đánh chứ chạy làm gì ?

Thiết Trung Đường cứ im lặng lách qua bên này, lách về bên khác cố tìm cách chạy nhưng thân pháp của người lạ mặt này quá nhanh nhẹn, dù Thiết Trung Đường tìm đủ mọi cách nhưng đều bị lão ta chặn lại.

Khi ấy Ngải Thiên Phúc cũng vừa đến, hấn đứng cách Thiết Trung Đường mấy thước nói:

- Để cho hấn chạy !

Người lạ mặt lấy làm lạ:

- Người đuổi không kịp hấn. Sái gia đã chặn hấn, người lại muốn Sái gia cho hấn chạy, phải chăng hai đứa bay chơi trò cút bắt ?

Lão ta cười hần hắc khen:

- Hay quá, hay quá, trò chơi này cũng vui quá, cho mỗ tham gia với.

Ông ta nói xong ngửa mặt cười sung sướng, tưởng chừng như chưa lúc nào được vui vẻ như thế.

Thiết Trung Đường nhìn thái độ của lão ta, chẳng biết nên giận hay nên cười. Chàng tự nhủ:

“Có lẽ ông ta điên cũng nên”

Rồi chàng ôm quyền lễ phép hỏi:

- Tại sao các hạ lại cản đường ?

Lão già quái dị cũng hỏi vặn:

- Đó là việc của ta không quan hệ gì đến các hạ ?

Người quái dị cười lớn:

- Suốt đời ta chưa hề thấy người nào chạy đến đây, người chạy đến được đây cũng đã ghê gớm rồi.

- Tại sao các hạ biết tại hạ chạy thoát thân ?

- Đúng, đúng làm sao Sái gia biết người chạy thoát thân nhưng rõ ràng là người đang chơi trò cút bắt, nếu không tại sao hấn lại muốn ta thả người đi ?

Liếc mắt nhìn Ngải Thiên Phúc thì thấy sắc mặt hấn đầy sát khí, lão ta hỏi:

- Người bán sống bán chết đuổi theo hấn là do nguyên nhân gì ?

- Để lấy tính mạng của hấn.

Vừa nói, Ngải Thiên Phúc vừa phóng mình tới phát tay áo nhằm vào ba huyết đạo của lão già quái dị rồi nạt:

- Sao không để hấn chạy ?

Người quái dị chỉ lách mình cười :

- Lạ nhỉ ...

Vốn là lão ta chẳng xem đối phương ra gì, không ngờ võ công của Ngải Thiên Phúc không phải tầm thường, hấn phóng thêm mấy chiêu nữa.

Tuy người quái dị có võ công lạ lùng nhưng lão ta không kịp ra tay nên cũng không tránh được, tỏ ra luống cuống. Trong khi đó Ngải Thiên Phúc lại tiếp tục ra chiêu, miệng hấn giục:

- Thiết Trung Đường, sao người không chạy ?

Hấn vẫn tiếp tục phát hai ống tay áo muốn tìm đường chạy. Chợt nghe người quái dị hét một tiếng, tay trái chụp vai Thiết Trung Đường, tay phải xuyên qua tay áo của Ngải Thiên Phúc.

Thiết Trung Đường thấy thế chưởng của quái nhân bình thường nên chàng lách mình tìm cách bỏ chạy. Không ngờ bằng cách nào không biết, tay lão đã nắm được vai chàng. Thiết Trung Đường thất kinh lùi lại nhưng vai chàng rất đau đớn, đồng thời tay áo của Ngải Thiên Phúc cũng bị rách nát, hấn phải nhảy đến cạnh Thiết Trung Đường.

Võ công cả hai người đều thuộc hàng uyên bác, nhưng không ngờ trên giang hồ hiện nay lại có người biết những chiêu thức rất quái dị như thế.

Hơn thế nữa, chính Ngải Thiên Phúc cũng phải ngơ ngác. Hấn đã hành hiệp giang hồ nhiều năm nay, phải nói rằng với hai tay áo như sắt của Ngải Thiên Phúc, anh hùng hào kiệt đương thời dễ mấy ai xứng địch thủ của hấn. Nhưng bây giờ chỉ một chiêu của quái nhân đã làm rách tay áo của hấn. Làm sao Ngải Thiên Phúc không lo sợ, không buồn khổ, hấn than:

- Võ công tuyệt trần !

- Đừng chú ý đến võ công cao thấp. Sái gia xin hỏi, người muốn lấy tính mạng của hấn thì tại sao lại muốn ta thả cho hấn chạy ?

Ngải Thiên Phúc giận dữ:

- Ngãĩ mỗ ... bình sinh ...

Vốn Ngãĩ Thiên Phúc định nói bình sinh Ngãĩ mỗ không bao giờ muốn người khác giúp sức nhưng hấn nhớ lại võ công của hấn so với quái nhân như trời với đất, nên hấn đâu dám xưng hùng xưng bá trước quái nhân ? Nghĩ đến đó nên Ngãĩ Thiên Phúc cụt hứng im luôn.

Thấy thế, quái nhân thắc mắc hỏi:

- Người nói chưa hết, tại sao lại dừng ?

Ngãĩ Thiên Phúc cười gượng tìm cách bỏ đi. Nhưng quái nhân đã khoác tay:

- Khoan đã, khoan đã. Người đuổi theo, hấn bỏ chạy, ta thì cản hấn. Người lại muốn ta buông hấn. Vì sao người lại đuổi theo hấn, còn người tại sao lại chạy trốn?

Nửa câu sau cùng quái nhân nhìn qua Thiết Trung Đường.

Thiết Trung Đường cười khổ:

- Sở dĩ tại hạ chạy trốn chỉ vì muốn cứu mạng hấn ta !

Nếu Ngãĩ Thiên Phúc chưa nghe khẩu âm của chàng thì Thiết Trung Đường quyết chưa nói ra lý do. Nhưng trong giây phút này không nói ra không thể được, còn không thì hóa ra tự buộc ân cừu với Ngãĩ Thiên Phúc.

Quái nhân vuốt mái tóc rồi cười lớn:

- Người chạy trốn là vì muốn cứu hấn, ha ha ... Sự kiện này Sái gia chưa hề thấy.

Sắc mặt quái nhân trang trọng:

- Nếu hai đứa bây không nói rõ sự việc này, hôm nay chẳng có đứa nào chạy khỏi tay ta.

Ngãĩ Thiên Phúc nổi giận:

- Sao người nhiều chuyện thế, hay là người ỷ vào võ công.

Chợt hấn nghĩ lại, rõ ràng võ công của quái nhân rất cao cường nên hấn lại dừng, không nói nữa.

Nên biết rằng tính tình của Ngãĩ Thiên Phúc xưa nay rất ngạo mạn, nhưng vừa rồi quái nhân mới ra một chiêu hấn đã bại ngay. Dù hấn rất tức giận nhưng cũng đành bấm bụng mà chịu.

Quái nhân cười ha hả nói:

- Hay là hai đứa bây thấy võ công của ta cao quá không chịu nổi nên đành im lặng?

Thiết Trung Đường đưa mắt nhìn Ngãĩ Thiên Phúc, chàng định ninh rằng Ngãĩ Thiên Phúc sẽ không bao giờ thừa nhận.

Không ngờ Ngã Thiên Phúc quá dễ dàng thừa nhận:

- Quả đúng như vậy.

Thiệt Trung Đường vừa ngạc nhiên vừa khâm phục hẳn:

- Như thế nói xứng là một trang nam nhi !

Quái nhân cười ha hả:

- Với võ công của hai đứa bây, Sái gia này chỉ cần vài ba chiêu là đủ thắng rồi.

Ngã Thiên Phúc im lặng một hồi lâu rồi từ từ nói:

- Dĩ nhiên là chỉ vài thức, vài chiêu cũng đủ rồi, nhưng trên cuộc đời này còn biết bao nhiêu người giỏi hơn.

Thiệt Trung Đường cũng thừa nhận:

- Đúng như vậy !

Nhưng chàng liền thay đổi suy nghĩ rằng bình sinh chàng chứng kiến những vị cao thủ tiền bối cũng khó mà tránh được những chiêu thức kỳ dị của quái nhân này.

Chợt nghe tiếng cười của quái nhân:

- Hiện nay trên đời này, người mà chỉ cần một chiêu thắng ngay Sái gia này thì nhiều lắm cũng chỉ năm ba người.

Ngã Thiên Phúc giật mình hỏi:

- Thực như thế ?

- Sái gia này không bao giờ nói sai.

- Nhưng những vị cao thủ võ lâm thời nay Ngã mỗ từng nghe qua.

Quái nhân hỏi:

- Theo sự hiểu biết của ngươi thì được mấy người ?

Ngã Thiên Phúc trầm ngâm một lát rồi nói:

- Trải qua lịch sử lâu dài thì trong giới võ lâm có bảy môn phái lớn, mỗi phái đều có nguồn gốc của nó. Tuy các vị chưởng môn của bảy võ phái này đã bế quan từ lâu nhưng đều kể như là các cao thủ.

Quái nhân giục:

- Đúng rồi, còn gì nữa ?

Ngã Thiên Phúc nói tiếp:

- Lô Nhị Lang ở quan ngoại xưa nay chưa hề đặt bước vào Trung Nguyên, nhưng tiếng tăm thì đã có từ lâu. Phụ tử Thái Nguyên Suất, Tử Ngộ Kiếm ở Giang Nam, Sùng Dương Ngọc Na Tra, Đàm Nhất Thối ở Hà Sóc. Võ công của bốn phái này đều lấy tiểu xảo mà tung hoành trong thiên hạ, chiêu thức của Sùng Dương Na Tra thì nhanh nhẹn

biến ảo khôn lường, còn Đàm môn ở Hà Sóc thì được xưng “Dây cột vào roi, thắng cả thần tiên” thì lại càng nguy hiểm khó phòng.

Quái nhân đồng ý:

- Những vị ấy đều tính là cao thủ.

Ngãi Thiên Phúc luận tiếp:

- Anh Huy Lục Hợp Bát Cực Thức, Thần Châu Ngôn Gia Cương Thi Quyền, Ba Sơn Hồi Phong Vũ Liễu Kiếm đều có chiêu thức xảo diệu cả, không thể xem thường.

Bình thường Ngãi Thiên Phúc rất ít nói, bây giờ luận đến võ công hẳn lại thao thao bất tuyệt.

Ngãi Thiên Phúc nói tiếp:

- Còn nữa, phái này chột đến chột đi không ai lường nổi, đó là Thiết Huyết Đại Kỳ với Thiết Quyền rất mãnh liệt, từ đời này kế tiếp đời khác lúc nào cũng có cao thủ.

Thiết Trung Đường nghe Ngãi Thiên Phúc luận đến Đại Kỳ Môn, chàng tự thấy rất phấn chấn.

Quái nhân nghe xong cũng tấm tắc khen:

- Đúng, ngày xưa khi mà Thiết Huyết Đại Kỳ tung hoành trong thiên hạ quả đúng là thiên hạ vô địch. Chỉ tiếc rằng ...

Thiết Trung Đường nôn nóng hỏi:

- Chỉ tiếc như thế nào ?

Quái nhân nhìn chàng nói tiếp:

- Chỉ tiếc rằng võ công của Đại Kỳ Môn một phần đã bị thất truyền. Võ công hiện nay của phái này so với trước chỉ bằng một đôi phần mà thôi.

Thiết Trung Đường chưa kịp nói thì Ngãi Thiên Phúc tiếp lời:

- Tuy võ công của Đại Kỳ Môn cao thực nhưng Ngũ Phúc Liên Hoàn Ngũ Gia môn phái cũng không phải yếu. Chưởng pháp vừa uyển chuyển vừa nguy hiểm của Linh Nhứt Phong. Ông ta sáng lập chưởng pháp cốt để đối phó với Đại Kỳ Môn nên bình thường ông ta chưa hề sử dụng hết mức. Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ nếu hai người này liên thủ với nhau thì cũng khét tiếng trong giang hồ. Có thể nói rằng xưa nay chưa có ai dám cản đường.

Quái nhân hứ một tiếng rồi nói:

- Cho dù hai người ấy liên thủ thì thắng họ cũng không khó gì.

Ngãi Thiên Phúc luận tiếp:

- Còn nói đến công phu ám khí thì có thuốc nổ của Tích Lịch Đường, Thiên Nữ Châm của Thịnh đại nương đều có thể xem họ là những tay cao thủ.

Quái nhân cười :

- Không kể những người dùng ám khí để thủ thắng.

- Tuy oai danh của Thịnh đại nương rất lớn nhưng không bằng người con trai là Tử Tâm kiếm khách Thịnh Tôn Hiếu. Có thể liệt tên cùng với những kiếm khách như Hồng Quần Kiếm với Hồng Ứng, Bích Nguyệt, Mặc Long, Lam Phụng, Hoàng Khấu và Thủy Yến. Bảy người này tuy còn trẻ nhưng tiềm lực phong phú, kiếm pháp thì mỗi người đều có sắc thái đặc thù. Nếu gia công rèn luyện thì sẽ trở thành cao thủ tuyệt đỉnh.

Quái nhân khen:

- Đúng như vậy lập luận rất rõ ràng, còn gì nữa không ?

Thiệt Trung Đường xen lời:

- Còn có sư đồ Cửu Tử Quỷ Mẫu. Võ công lạ nhất giang hồ, có thể liệt họ vào hàng cao thủ. Chừng ba mươi năm sau, ắt võ công của họ sẽ tiến bộ hơn.

Quái nhân nghe xong vỗ tay cười :

- Đúng Lắm, ba chục năm trước võ công của Âm Nghi đã là cao thủ của võ lâm. Ba mươi năm sau chắc chắn võ công càng tiến hơn.

Thiệt Trung Đường ngạc nhiên hỏi:

- Âm Nghi là ai ?

Nguyên do Cửu Tử Quỷ Mẫu nổi tiếng trong thiên hạ nhưng chẳng ai biết rõ Âm Nghi là tên thật của bà ta. Bây giờ, quái nhân này lại biết rõ, Ngải Thiên Phúc không kinh hoàng sao được.

Quái nhân cười khanh khách nói:

- Thì ra ngươi là học trò của Cửu Tử Quỷ Mẫu. Tuy Sái gia biết tên nhưng chưa hề biết mặt bà ấy !

Thiệt Trung Đường thấy nụ cười của quái nhân như miễn cưỡng, chàng nói:

- Những nhân vật nổi tiếng trong giang hồ ngoài các vị ấy cũng không còn ai nữa.

Quái nhân tự phụ hỏi:

- Người xem võ công của ta có thể kể là cao thủ đương thời ?

Ngải Thiên Phúc thở dài:

- Ngoại trừ các vị chưởng môn của bảy võ phái lớn cùng với võ công của gia sư thì không thể bàn luận về chiều sâu của nó. Riêng các hạ thì võ công chỉ sợ rằng không có địch thủ.

Quái nhân vừa cười vừa khen:

- Khéo nói, khéo nói ...

Quái nhân ngưng tiếng cười nghiêm giọng:

- Nhưng lấy toàn bộ những người thuộc Sái gia thì những người ấy không có ai đụng nổi. Duy chỉ có ...

Ngài Thiên Phúc ngạc nhiên hỏi:

- Ai vậy ?

Thiết Trung Đường xen vào:

- Đó là Lôi Tiên Lạc Tinh Võ và Phong Lăng Đoạn Nguyệt Hồn, đại sư đã từng nghe đến hai vị này chưa ?

Quái nhân kinh ngạc nhìn Thiết Trung Đường hỏi:

- Tại sao ngươi lại biết hai người này ?

Thiết Trung Đường nhìn gương mặt quái nhân đủ biết rằng hai vị này ghê gớm lắm.

- Tại hạ chỉ nghe nói đến hai vị ấy mà thôi.

- Người muốn tìm hiểu hai vị đó là ai không ?

- Xin được nghe, đó cũng là nguyện vọng của hậu bối.

Quái nhân trầm ngâm một lát:

- Muốn nghe thì hãy theo ta.

Nói xong quái nhân chuyển mình đi vào mấy căn nhà lá. Thiết Trung Đường và Ngài Thiên Phúc cũng im lặng bước theo.

Lúc này Thiết Trung Đường mới chú ý đến tấm biển treo trước cửa:

“Tiểu Tiểu Thiếu Lâm Tự”

Chàng mới nhìn qua trong lòng chàng vừa thấy lạ cũng vừa buồn cười, bởi thiếu gì cách quảng cáo để thu hút khách hàng ví dụ như “Ngư Mục Hồn Châu” hay “Di Giả Sung Chân”. Đây lại dùng hai chữ “tiểu tiểu” . Đường đường một võ phái như “Thiếu Lâm tự” mà cũng bị người khác thêm vào hai chữ, chàng lại thầm nghĩ:

“Quái nhân này lại dám lấy ba gian nhà lá để làm “Tiểu Tiểu Thiếu Lâm tự” nếu các vị cao tăng của Thiếu Lâm thấy được thì sẽ như thế nào ?”

Chàng nghĩ đến đó, chợt thấy đây là nơi không xa với Thiếu Lâm tự bao nhiêu. Quái nhân này dám làm như thế tưởng cũng có nguyên nhân gì đây với Thiếu Lâm.

Bên trong có một căn phòng thật rộng, trong phòng này mọi thứ lộn xộn từ sách, kiếm, cầm, kỳ cho đến thứ gì cũng có cả. Góc bên trái là một cái giá gỗ, trên giá có

một vài cuốn sách nhưng trên giá lại để mấy chữ “Tàng Kinh Các”. Bên cạnh giá gỗ thì có treo mấy thanh kiếm, mấy cây dao cũng xem như là La Hán Đường.

Chính giữa có một bàn thờ đã cũ kỹ với vài cây đèn cầy thì đề “Đại Hùng bảo điện”

Phía góc phải là một cái lò nhỏ, có một cái nồi đang nấu gì đó trông thấy khói bốc lên nghi ngút, bay mùi thơm phức, có lẽ đây là “Hương Tích trù”

Thiệt Trung Đường vừa thấy tận mắt chàng vừa lấy làm lạ vừa buồn cười. Thiếu Lâm tự có cái gì thì ở đây cũng có thứ ấy, chẳng những cụ thể mà còn quá đơn giản khiến người khác dở khóc dở cười.

Quái nhân cười hăng hắc:

- Năm xưa Sái gia bị Thiếu Lâm trục xuất nên Sái mỗ mới tạo ra ở đây một Thiếu Lâm tự nho nhỏ, người thấy như thế nào ?

Thiệt Trung Đường cứ dạ dạ cho qua chứ thực ra chàng không biết phải nói như thế nào.

Lão quái nhân lại nghiêm sắc mặt:

- Nên biết rằng Sái gia này :

“Lửa nhục xuyên truyền quá
Phật tại tâm đầu tọa. “

Phật ở trong tâm thì Sái gia lấy đây làm Thiếu Lâm tự. Có gì mà chẳng được.

Thiệt Trung Đường thấy quái nhân tuy đùa bỡn nhưng lại có mùi thiền, chàng bèn cười thưa:

- Đại sư nói đúng đấy.

“Bồ đề bốn vô thụ

Minh kính diệt phi đài”

Nếu nói cho thật đúng thì vẫn còn phân biệt.

Quái nhân nghe xong vỗ tay reo :

- Trẻ con đáng học. Trẻ con đáng học.

Thiệt Trung Đường hỏi:

- Chẳng biết dưới mắt của đại sư nếu đúng nghĩa thì cao thủ được bao nhiêu người?

- Nếu người muốn Sái gia này luận về võ lâm thì trước hết người hãy nói về hai người kỳ quái hồi nãy. Còn không thì Sái gia này buồn chết đi được.

Thiết Trung Đường biết rằng lão quái nhân này tính tình quái dị mà còn hiếu kỳ. Chàng chỉ thở dài nói:

- Tại hạ với Ngải đại hiệp đây vốn không ân oán gì nhau, chỉ vì ...

Thế rồi chàng kể hết mọi việc đã xảy ra.

Câu chuyện này tuy Thiết Trung Đường kể cho quái nhân nghe. Sự thật thì chàng muốn cho Ngải Thiên Phúc biết ý tốt của chàng. Bởi sự tình đã đưa đến như thế này cần để cho Ngải Thiên Phúc thấy rõ chân tình của chàng.

Trong phòng chỉ có một chiếc ghế độc nhất thì lão quái nhân đã ngồi nên Thiết Trung Đường vừa đi qua đi lại vừa nói, vừa quan sát nét mặt của Ngải Thiên Phúc, nhưng thấy gương mặt của Ngải Thiên Phúc vẫn lặng lẽ, thản nhiên, không còn thái độ tranh cường cao ngạo, Thiết Trung Đường thấy mừng thầm.

Bỗng nhiên lão quái nhân hét một tiếng, lao bay lên phóng tay kéo Thiết Trung Đường. Chàng thất kinh lùi lại ba bước.

Lão quái nhân nghiêm giọng:

- Trong Thiếu Lâm tự nhỏ này của Sái gia, nơi nào cũng có thể đến được, duy chỉ có cái cánh cửa này thì xin miễn.

Nguyên do vừa rồi Thiết Trung Đường vừa nói vừa di chuyển. Chàng vô ý đi vào cánh cửa bên trái. Bây giờ nghe lão quái nhân nói như vậy, Thiết Trung Đường lại thấy kỳ dị hơn, chàng thâm nhủ:

“Phía bên trong cánh cửa này chắc có cái gì cổ quái?”

Với bản tính thâm trầm, nên trên mặt không hề biểu lộ gì, chàng vẫn tiếp tục kể, nhưng Thiết Trung Đường ngầm chú ý đến cánh cửa ấy. Chàng thấy cánh cửa đóng rất chặt, lại không có một khe hở, bên trong có gì, cho đến khi chàng kể hết câu chuyện vẫn không phát hiện một mảy may gì.

Lão quái nhân ngồi vào chiếc ghế quạt lò lửa rồi cười lớn:

- Hai người may mắn lắm mới đến đây, còn không thì cứ đuổi nhau mà đánh cho tới chết thì oan uổng biết mấy.

Ngải Thiên Phúc không tỏ vẻ đồng tình cũng không trả lời mà chỉ lạnh lùng hỏi:

- Trong võ lâm đương thời cuối cùng có được mấy người ?

Lão quái nhân đếm nhỏ:

- Lão tiền bối Lạc Tinh Võ, Phong Lăng ...

Chợt lão trợn mắt nói tiếp:

- Hắc Bạch Song Tinh với Bích Nguyệt kiếm khách đều là cao thủ nổi tiếng trong thiên hạ, còn thầy của họ là ai thì hai người đã biết rồi ?

Thiệt Trung Đường cố ý để cho Ngải Thiên Phúc nói, trong lúc đó trong đầu óc chàng tuy đã hình dung được là ai nhưng không nói ra.

Quả nhiên Ngải Thiên Phúc đáp:

- Tuy nói Hắc Bạch Song Tinh là võ công gia truyền. Sự thật thì võ công đó là của Độc Hành hiệp đại Quá Thiên Tinh!

Quái nhân đồng ý:

- Đúng, võ công của Quá Thiên Tinh tuy cao tuyệt một thời nhưng thanh danh không mấy tốt đẹp nên hai người đó không chịu tự nhận là đệ tử.

Ngải Thiên Phúc tiếp:

- Còn Bích Nguyệt kiếm khách tuy có nhan sắc nhưng rất độc ác, đồng thời cũng không phải chính phái và tính tình thì rất thì rất giống sư phụ là Nguyệt Hoa Tiên Tử !

Lão quái nhân khen:

- Những chuyện trong giới võ lâm người biết khá rõ. Nhưng người còn biết gì trong thời gian sau này của Quá Thiên Tinh và Nguyệt Hoa Tiên Tử ?

- Hai người này một ở Nam, một ở Bắc đều được gọi là vô địch. Nhưng trong thời gian đang nổi tiếng, đột nhiên không còn thấy họ. Với võ công của Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ với Bích Nguyệt Kiếm khách chẳng qua mới học được ba thành công phu của sư phụ. Trong giới giang hồ đều lấy làm nghi ngờ khi hai vị này mất tung tích, có người thì nói rằng cả hai người đã hóa tiên.

Ngải Thiên Phúc không nói tiếp mà ngơ ngác một hồi rồi thì thầm nhắc:

- Lôi Tiên Lục Tinh Võ, Phong Lăng Nguyệt Hồn ...

Lão quái nhân thở dài:

- Đúng là như vậy. Cả hai vị Quá Thiên Tinh Và Nguyệt Hoa Tiên Tử đều bị bại bởi tay của Lôi Tiên và Phong Lăng. Sống chết thì không biết rõ nhưng chỉ sợ lành ít dữ nhiều.

Thiệt Trung Đường vô cùng ngạc nhiên bởi theo hiểu biết của chàng thì Quá Thiên Tinh và Nguyệt Hoa Tiên Tử, trải qua hàng chục năm được gọi là vô địch, không ngờ cũng bị thất bại trong tay người khác.

Nên biết rằng Hắc Bạch Song Tinh và Bích Nguyệt kiếm khách chỉ học của sư phụ vài ba thành công lực mà đã nổi tiếng thiên hạ, thì võ công của Quá Thiên Tinh và Nguyệt Hoa Tiên Tử cao cường biết mấy.

Ngải Thiên Phúc thấy tiếc. Một hồi lâu hần mới từ từ hỏi:

- Tại sao tiếng tăm của hai vị Lôi Tiên và Phong Lăng tại hạ chưa hề được nghe qua.

Lão quái nhân thở dài:

- Họ toàn là những kẻ hung thần, ngay cả Quỷ Mẫu cũng không muốn nhắc đến thì còn ai ở đương thời nhắc đến họ.

Sắc mặt của Ngải Thiên Phúc thay đổi, hắn không nói thêm gì nữa.

Lão quái nhân mở nắp vung nhìn vào bên trong, miệng từ từ nói:

- Nhưng Lôi Tiên và Phong Lăng vẫn còn sợ một người.

Ngải Thiên Phúc nôn nóng hỏi:

- Người nào ?

Lão quái nhân đứng dậy lấy bình thuốc rồi niệm thì thầm:

- Khi động thì sấm sét rì rào, mưa gió bão bùng, tịnh thì thể như gương sáng, thấy rõ trăng sao !

Ngải Thiên Phúc không hiểu gì hỏi:

- Như vậy là nói gì ?

Lão quái nhân như không nghe gì, nhắm hai mắt niệm:

“ Cuộc sống nổi trôi hễ khí vận.

Bóng núi xanh hễ loạn sắc

Đứng đầu ư vạn vật

Hãy mở mắt mà xem !”

Hai mắt của quái nhân hơi hé mở nói:

- Đó là bài Phú Bích Lạc, người có bao giờ nghe qua ?

Ngải Thiên Phúc hỏi:

- Bích Lạc Phú có quan hệ gì đến võ lâm cao thủ ?

Lão quái nhân cười lớn:

- Bài Phú Bích Lạc này, nội dung nói tới một số kỳ nhân trong võ lâm, mỗi chữ mỗi câu đều có hàm nghĩa, chỉ trong một lúc làm sao nói hết.

Cả Thiết Trung Đường và Ngải Thiên Phúc đều là những người thâm trầm. Trong giờ khắc này họ đều khởi cái tâm hiếu kỳ thế là họ buộc miệng hỏi:

- Ý nghĩa như thế nào ? Và họ là ai ?

Lão quái nhân vừa khuấy thịt ở trong nồi vừa nói:

- Bài phú ấy vốn là để xưng tụng Thương Cung Bích Lạc nhưng hàng chục năm trước lại có người lấy nghĩa của một đoạn để hình dung các kỳ nhân trong võ lâm. Chính là:

Kinh trời động đất mấy cao thủ
Đều có trong bài “Bích Lạc phú”

Thiết Trung Đường và Ngải Thiên Phúc ngửi mùi thịt trong nồi, tự nhiên cả hai đều thấy đói bụng nhưng không thấy lão quái nhân mời mọc gì cả mà chỉ ngồi ăn một mình.

Vừa nghe lão nói ngang đây, lão liền vùng đứng dậy, hai tay ôm hủ thịt vừa cười vừa nói:

- Để Sái gia mang hủ thịt này đi rồi trở lại nói chuyện nữa.

Thấy lão quái nhân đi về phía cánh cửa hẹp, lão đi rất cẩn thận, hình như là lão sợ thịt trong hủ rơi ra, gương mặt của lão không vui cười như trước mà ngược lại rất thận trọng.

Thấy rất lạ, Thiết Trung Đường nhủ thầm:

“Cánh cửa này để làm gì ? Tại sao lão quái nhân lại cung kính nhân vật ở trong đó đến như vậy ? Còn Ngải Thiên Phúc tội nghiệp hai mắt bị chột nên không trông thấy, hẳn chỉ ngưng thần nghiêng tai để lắng nghe”.

Khi lão quái nhân vừa đến nơi cánh cửa miệng lão kêu “meo meo” như tiếng mèo.

Thiết Trung Đường lại suy nghĩ:

“Phải chăng ở trong cánh cửa ấy chỉ là một con mèo?”

Thấy lão quái nhân mở một cánh cửa liền nghiêng mình bước vào ngay miệng vừa cười vừa nói:

- Người ...

Vừa nghe tiếng người thì lại nghe như tiếng kinh hoảng bởi có tiếng vật rơi xuống đất. Hình như hủ thịt đã bị đánh rơi.

Kế đó là một tiếng “bình”, cánh cửa mở ra.

Vì tò mò, Thiết Trung Đường vội chạy đến nhìn qua cánh cửa, bên trong là một căn phòng nhỏ, cách trang trí thì vô cùng sang trọng đẹp đẽ. Bốn mặt đều treo màn trướng, có giường nệm, chăn lông cừu phía trên có treo một tấm gương soi, bên cạnh có lược, trên lược còn dính mấy sợi tóc, lão quái nhân đứng sững bên tấm kiếng. Sắc mặt của lão như bị sét đánh.

Trong ngôi Thiếu Lâm tự nhỏ nhỏ này lại có một khuê phòng của nữ nhân quả thật lạ lùng.

Một điều lạ nữa là trong khuê phòng không thấy có bóng người, từng cơn gió thổi vào, màn trướng lay động nên lộ rõ mấy bức tường. Thiết Trung Đường nhờ có hai mắt trong sáng vừa nhìn, chàng đã biết đó là bằng đồng.

Bên ngoài mặt tường có áp gỗ nên ở ngoài nhìn vào thì không khác là vách ván nhưng người ở bên trong thì không có cách nào phá lủng tường mà ra được.

Lão quái nhân nhìn quanh quẩn rồi nói thì thầm:

- Đi đâu rồi ... đi đâu rồi ...

Bỗng nhiên lão phát hiện phía góc phòng có một cái hang xuyên sâu xuống lòng đất. Lão hét lên một tiếng rồi hất chiếc giường, quả nhiên dưới giường toàn cát với đất.

Nguyên do người bị giam trong phòng đã tính toán đào một địa đạo ăn thông ra ngoài rồi lấy đất đào lên giấu phía dưới giường.

Thiết Trung Đường cũng ngơ ngác chỉ nghe lão quái nhân nói:

- Bà ấy đi rồi ... đi rồi ... ngay cả cô hầu cũng được mang theo ...

Bỗng nhiên lão quái nhân lao tới chụp vai Thiết Trung Đường hoảng hốt nói:

- Nếu ngươi bằng lòng giúp ta, ngày sau chẳng bao giờ ta quên ngươi.

Thiết Trung Đường chỉ còn biết nói:

- Xin cứ nói.

Lão quái nhân nghiêng răng nói:

- Lần này hấn mà trốn ra chắc chắn là sẽ loạn lên. Bất luận như thế nào Sái gia cũng phải bắt hấn trở về, ngươi hãy thay ta lo liệu mọi việc ở đây !

Lão không cần Thiết Trung Đường trả lời như thế nào. Vừa nói xong lão đã phóng mình xuống địa đạo. Khi Thiết Trung Đường chạy đến thì lão đã mất tung mất tích.

oOo

Thiết Trung Đường đứng trên miệng địa đạo, chàng chưa biết phải hành động như thế nào.

Nghe Ngải Thiên Phúc chậm rãi nói:

- Ta vốn đã quyết tâm không muốn tiếp tục sống nữa nên ta có thể thay ngươi chiếu liệu chỗ này. Nếu ngươi muốn đi thì cứ đi.

Thiết Trung Đường trở lại nói:

- Còn chuyện hôm qua ...

- Thuộc dĩ vãng rồi còn nói làm gì ? Với võ công của ta nếu bị Lôi Tiên hay Phong Lăng nhục mạ ta cũng không biết phải như thế nào ?

Thiết Trung Đường biết Ngải Thiên Phúc đã cảm thông. Lòng chàng không biết nên cảm kích hay nên vui mừng? Chàng chưa kịp trả lời thì phát hiện trên giường có một mảnh giấy nhưng vì lão quái nhân quá hốt hoảng nên không thấy. Trên mảnh giấy có viết: “Ta đã tự do rồi, người không thể tìm ra ta, hãy bỏ cái tâm ấy, đừng vì ta mà khổ, tất cả đều do người tự nguyện. Âm Tần để lại.”

Mảnh giấy này vốn là viết cho lão quái nhân nhưng Thiết Trung Đường biết rằng thế nào Ngải Thiên Phúc cũng muốn biết nội dung cho nên lúc đọc chàng đã đọc lớn tiếng.

Gương mặt yên lành của Ngải Thiên Phúc như vậy, nhưng khi nghe đến hai tiếng “Âm Tần” hấn bỗng nhiên biến sắc nhắc lại:

- Âm Tần ... Âm Tần thì ra ở đây.

Thiết Trung Đường ngạc nhiên hỏi:

- Âm Tần là ai vậy ?

Bỗng chàng cũng hoảng lên hỏi:

- Âm... Âm Tần ... phải chăng bà ấy và lệnh sư ...

Ngải Thiên Phúc chậm rãi nói:

- Âm Tần chính là tam muội của gia sư.

Nói đến đây gương mặt lạnh lùng của hấn biến thành sợ hãi và oán hận.

Thiết Trung Đường biết Ngải Thiên Phúc lúc nào cũng cao ngạo, lại xem thường sự sống chết. Nhưng bây giờ sắc mặt của hấn có vẻ sợ hãi, chắc phải có nguyên nhân của nó.

Thiết Trung Đường càng nghĩ càng thấy lạ lùng, chàng từ từ nói:

- Hèn gì lão quái nhân biết rõ tên của Cửu Tử Quỷ Mẫu bởi lão có quen biết với em gái của Quỷ Mẫu.

Chợt Trung Đường hỏi Thiên Phúc:

- Nghe nói lệnh sư có ba chị em, xưa kia đều là thiên hương quốc sắc, tất cả đều đặt bước giang hồ, sau này chẳng biết vì lý do gì bị thất tán ?

Ngải Thiên Phúc không đáp mà chỉ hứ một tiếng.

Thiết Trung Đường biết rằng trong việc này có điều gì bí ẩn ở trong đó, chàng hỏi có ý thăm dò:

- Trong giang hồ đồn đãi rằng ba chị em họ Âm, người em thứ ba rất đẹp nhưng cũng tối độc ác

Chàng nói chưa dứt lời, chợt nghe có tiếng nữ nhân cười ngọt ngào :

- Xin đa tạ đã có lời khen tặng, nhưng ta không dám nhận.

Tiếng nói hết sức nhu mì, ngọt ngào, Thiết Trung Đường là hạng người xường đồng da sắt, nhưng khi nghe tiếng nói ấy lòng cũng nao nao, không tự chủ được.

Nhưng nhìn bốn phía chẳng thấy bóng dáng người mà âm thanh cũng không biết xuất phát từ chỗ nào. Thiết Trung Đường thất kinh, còn Ngải Thiên Phúc thì trông dáng rất đau khổ. Cả hai người sẵn sàng tay quyền và không làm gây tiếng động. Trong phòng khí chết chóc, chợt nghe có tiếng động từ một chiếc hộp trang sức và nắp hộp mở ra, rồi một bàn tay thò ra. Bàn tay trắng nõn nà với những ngón tay búp măng mềm dịu.

Thiết Trung Đường không ngờ trên cuộc đời này lại có bàn tay đẹp đến thế. Chàng cũng không ngờ rằng chỉ một cái hộp nhỏ như vậy lại có người từ trong ra nên vừa lo sợ vừa ngạc nhiên. Chàng thấy cái nắp hộp càng mở ra càng lớn, bên trong phát ra tiếng cười thật trong trẻo làm mê mẩn tâm hồn kẻ khác.

Bỗng nhiên Ngải Thiên Phúc hét lớn phóng tới trước mặt Thiết Trung Đường lấy người hấn chắn tầm nhìn của chàng, giọng run run:

- Hãy quay mặt nhanh lên không được nhìn bà ấy !

Thiết Trung Đường nghe trong tiếng nói của Ngải Thiên Phúc đầy sợ hãi mà chàng chưa bao giờ thấy hấn biểu lộ, chàng vừa định quay lui thì trong chiếc hộp lại có tiếng cười:

- Nè diệt nhị, diệt nhị chớ sợ. Tiểu bá tử đã che mặt rồi, hấn có nhìn cũng không can hệ gì.

Hương thơm từ trong chiếc hộp bay ra theo với tiếng nói. Thiết Trung Đường như thấy một đốm hoa trước mắt thì người ở trong chiếc hộp đã cao lớn với dáng dấp yểu điệu, mình bà ta mặc chiếc áo lụa, đầu trùm một chiếc khăn lụa nhưng vẫn thấy khuôn mặt tròn trĩnh, rõ ràng là tuyệt mỹ, chiếc khăn lụa mỏng lại làm tăng vẻ đẹp và ma lực của bà ta khiến người nào không tự chủ cũng đều muốn vén chiếc khăn lên để nhìn gương mặt đẹp đến độ nào.

Hai mắt của Thiết Trung Đường cũng bị hấp lực ấy, trong lòng chàng thầm nghĩ:

“Một chiếc hộp nhỏ như vậy, một đứa trẻ con còn chứa không đủ nhưng bà ta lại có thể ẩn mình ở trong đó, nếu không phải sử dụng thuật “thấu cốt” thì còn công phu nào nữa !”

Thiết Trung Đường vừa nhìn lòng cứ muốn nhìn thêm, còn Ngải Thiên Phúc thì cứ đứng sững như trời trồng.

Người thiếu nữ áo lụa cười không dứt. Từ sau tấm khăn lụa, hai làn thu ba liếc nhìn Thiết Trung Đường rồi bỗng nhiên bà ta lao tới một bên Ngải Thiên Phúc hỏi:

- Lâu quá không gặp, có khỏe không ?

Tuy Ngải Thiên Phúc đã hết sức tự chế nhưng mấy ngón tay của hấn vẫn giật giật.

Người thiếu nữ áo lụa nhìn quanh rồi cười hỏi:

- Cái thằng ngu xuẩn đi rồi à, hấn thấy ta đào địa đạo nên nghĩ rằng ta sẽ theo địa đạo để ra, hấn không ngờ ta lại còn ở đây khiến hấn không thể nào đoán ra, tìm thì không tìm được. Người hãy xem đó, tiểu bá tử của người vẫn còn thông minh mỗi khi làm việc gì phải không?

Thiết Trung Đường nghĩ thầm:

- Đúng là một con người giảo hoạt!

Thiết Trung Đường biết bà ta chính là Âm Tần, nhưng chàng không ngờ bà ta là tiểu muội của Quỷ Mẫu mà lại còn trẻ như thế. Ngải Thiên Phúc vẫn đứng sững, trên trán hấn đã lấm tấm mồ hôi.

Âm Tần lấy chiếc khăn trong tay áo lau mồ hôi cho Ngải Thiên Phúc rồi mắng yêu hấn:

- Cái thằng ngốc, sao cứ đứng như trời trồng mà không chào bá tử ?

Ngải Thiên Phúc vẫn không nhúc nhích, không nói năng và cũng không phản kháng.

Thiết Trung Đường rất lấy làm lạ, chợt bà ta nhìn chàng cười duyên dáng:

- Nhờ người giúp ta khiêng chiếc giường về chỗ cũ.

Nụ cười của Âm Tần khi thì rất nhu mì, khi thì ngọt ngào khiến bất cứ ai cũng khó mà cự tuyệt bà ta. Thiết Trung Đường cũng không cưỡng nổi, chàng khiêng chiếc giường vào chỗ cũ.

Âm Tần cười duyên dáng cảm ơn:

- Cảm ơn người... đưa Ngải Thiên Phúc nằm vào giường mà nghỉ ngơi.

Bà ta đi, những bước đi vừa nhẹ nhàng vừa uyển chuyển đầy ma lực. Thiết Trung Đường không chế ngự nổi nên cũng phải nhìn. Chợt nghe Âm Tần hỏi:

- Thằng ngốc, nhìn gì thế ?

Thiết Trung Đường then đỏ mặt vội ngoảnh mặt về hướng khác.

- Người có muốn ta lấy chiếc khăn để người nhìn mặt ta không?

Thiết Trung Đường vừa muốn nói “được” chợt nghe Ngải Thiên Phúc hét lớn:

- Không được nhìn !

Tiếng hét khàn cả cổ họng, sắc mặt hấn thật đáng sợ.

Thấy vậy, Âm Tần cười khanh khách:

- Ta cũng quên cho người biết bất cứ ai một khi đã nhìn thấy mặt ta thì người nam nhân ấy đều bị ta móc hai mắt để cho đầu óc người ấy mãi mãi giữ lại ấn tượng về ta. Nhưng ta tuyệt đối để cho người ấy được nhẹ nhàng, không một chút đau đớn, người xem ta còn lương tâm không ?

Bà ta nói rất dịu dàng, duyên dáng như đang nói một chuyện gì đó tốt đẹp, chẳng khác nào bà đang nói chuyện với tình nhân.

Thiết Trung Đường cảm thấy như ớn lạnh từ trong lòng dâng lên rồi chạy khắp toàn thân.

Âm Tần từ từ vén tấm khăn lụa che mặt rồi nở nụ cười tươi:

- Người muốn nhìn không ? Hãy nhìn nhan sắc của ta, tuy bị móc mắt cũng xứng đáng rồi.

Ôi ! Với dáng dấp yếu điệu, với tiếng cười hấp dẫn ngọt ngào, với mùi thơm dịu dịu, quả đúng như giục dã người khác dù có bị móc mắt cũng không thể gượng được một tia nhìn.

Thiết Trung Đường toát mồ hôi lạnh. Bàn tay búp măng trắng nõn của Âm Tần vén một góc khăn, trông khuôn mặt của bà ta như đã được ai đó lấy ngọc điêu khắc.

Ngải Thiên Phúc toát mồ hôi lạnh. Tuy hai mắt của hắn đều chột, nhưng tình huống trong lúc này chẳng khác nào hắn nhìn tận mắt. Bởi vì chính bản thân Ngải Thiên Phúc đã một thời trải qua. Trong đầu óc hắn đang bỗng bành hình ảnh ấy nhiều năm trong quá khứ.

Trong một đêm xuân ngày ấy, có một người đàn bà tuyệt mỹ, mình cũng mặc chiếc áo lụa mỏng, tiến về hướng một chàng thiếu niên. Nàng cười duyên dáng hỏi:

- Người muốn nhìn không ?

Chàng thiếu niên ấy tuy sợ hãi toát cả mồ hôi lạnh nhưng vẫn vừa run sợ vừa gạt đầu rồi thiếu niên ấy nhìn thấy một gương mặt nghiêng nước nghiêng thành mà mãi mãi không bao giờ quên được. Rồi từ đó, chàng thiếu niên ấy không còn nhìn thấy bất cứ một cái gì trên cuộc đời này nữa.

Bây giờ, sự kiện lịch sử ấy đang tái diễn. Ngải Thiên Phúc biết rằng Âm Tần đang từng bước đi về hướng Thiết Trung Đường, ma lực của bà ta chợt khó bề kháng cự.

Chợt nghe Thiết Trung Đường lạnh lùng nói:

- Nếu bà trẻ lại như hai ba mươi năm trước thì ta cũng muốn nhìn... chỉ tiếc rằng bây giờ bà đã là một lão bà chỉ còn lại chút thuật giữ được nhan sắc, nhưng cũng chỉ để người ta ghét mà thôi.

Toàn thân Âm Tần như chấn động, nụ cười trên đôi môi cũng biến mất. Bây giờ đến lượt Âm Tần ngơ ngác! Dù bà ta có nằm mơ cũng không thể nào ngờ một chàng thiếu niên mà lại lạnh lùng và ngôn từ đanh thép như vậy.

Ngài Thiên Phúc đưa tay gạt mồ hôi trên trán rồi thầm khen:

“Lòng dạ của chàng thiếu niên này như được đúc bằng thép, còn không thì làm sao chống cự được !”

Chỉ có người nào đó trải qua thì mới biết ma lực của Âm Tần không thể kháng cự, mới biết rằng vẻ đẹp ở sau mảnh lụa ấy nó có ma lực thần bí như thế nào.

Âm Tần cũng luống cuống. Ma lực thần bí của bà ta như chiếc bùa hộ mạng, nhưng bây giờ bị Thiết Trung Đường, một chàng thiếu niên lạnh lùng như con dao bén xuyên thủng. Bà ta càng luống cuống thì Thiết Trung Đường càng tỉnh táo. Chàng cười nhạt:

- Vẻ đẹp chẳng khác nào như bóng nước chảy qua cầu. Đã qua rồi thì không thể nào kéo lại được, từ nay bà sẽ không còn cách nào khiến người khác bị mê hoặc, biết không ?

Âm Tần chợt lùi mấy bước rồi ngồi xuống một bên chiếc giường.

Thiết Trung Đường nói:

- Bà hãy đi đi. Đi càng xa càng tốt. Ở đây chẳng những không phải là chỗ để bà dung thân mà cả cuộc đời này cũng không phải là chỗ dung thân của bà.

Ngài Thiên Phúc nghe Thiết Trung Đường nói với Âm Tần, hấn thầm vui bởi nỗi oán hận đã nhiều năm nay trong hấn như được tiết ra.

Không có một người nào bị Âm Tần móc mắt tìm cách báo thù, bởi tất cả đều tự nguyện. Bây giờ Thiết Trung Đường thay mặt họ để nói lên những gì họ muốn nói.

Ai ngờ Âm Tần lại tươi cười :

- Hảo hài tử, dĩ nhiên là có người dùng hai chữ “ác độc” để nguyên rửa ta, nhưng ta vẫn chẳng màng đến.

- Từ nay lại sẽ có rất nhiều người dùng hai chữ ấy mắng bà !

- Không ngờ tỷ tỷ ta lại thu nhận người học trò như vậy.

Bỗng nhiên Ngài Thiên Phúc nói:

- Người này là môn hạ của Đại Kỳ Môn.

Âm Tần liền biến sắc, nói thì thầm:

- Đại Kỳ Môn ... Đại Kỳ Môn ... chỉ tiếc rằng đệ tử của Đại Kỳ Môn đều chỉ có phụ thân mà không có mẫu thân.

Thiết Trung Đường nghe Âm Tần nhắc đến tiếng “mẫu thân” chẳng khác nào tiếng sét đánh ngang vai, bầu máu nóng trong người chàng như sôi lên run run hỏi:

- Bà ... bà vừa nói gì ?

Âm Tần tươi cười :

- Ta đã nói gì thì người đã nghe rõ rồi, đúng không ?

Rồi bà ta cười ngất ngổ, toàn thân bà ta rung nhẹ như cành hoa lất lư trước gió.

Thiết Trung Đường chỉ còn biết gượng cười. Âm Tần tiếp tục dùng nụ cười tấn công. Chàng liền nạt:

- Nếu bà còn ăn nói hồ đồ.

Âm Tần cười khanh khách:

- Nếu người có mẫu thân, người có biết mẫu thân người đang ở đâu ?

Nghe Âm Tần hỏi như vậy, toàn thân Thiết Trung Đường lắc lư như người say rượu té phịch xuống ghế.

Nguyên do, toàn thể môn hạ đệ tử của Đại Kỳ môn đều nằm gai nếm mật để hết lòng vào việc báo thù. Chỉ sợ tình mẹ quá thương con làm ảnh hưởng đến chí nguyện phục thù nên khi mới sanh ra là đã thoát li khỏi lòng mẹ. Vừa mới biết đi thì đã được luyện tập võ công rất nghiêm khắc. Chẳng hề biết tình mẹ là gì và cũng không biết mẹ mình đang ở đâu.

Chính vì vậy mà hầu hết môn hạ của Đại Kỳ Môn đều can cường, cứng rắn là ương ngành. Đồng thời họ rất sợ khi có người nào đứng trước mặt họ nhắc đến tiếng “MẸ”

Âm Tần cố ý thở dài buồn bã rồi lại tươi cười :

- Loài cầm thú cũng còn nhớ đến ân của mẹ, còn học trò của Đại Kỳ Môn ngay chỗ ở của mẫu thân cũng không biết thì còn thua cả loài ...

Thiết Trung Đường nạt lớn:

- Im miệng !

Âm Tần lại cười cười nói nói:

- Ta xin lỗi, ta chỉ thuận miệng nói không ngờ xúc phạm tới người.

Thiết Trung Đường hỏi:

- Những sự việc bên trong Đại Kỳ Môn tại sao bà lại biết?
- Người hỏi ta tại sao lại biết à, chỉ bằng người hãy về hỏi ...

Bà ta vừa nói đến đó thì chợt nghe có tiếng nện vào cửa. Có tiếng nữ nhân hỏi:

- Có ai trong phòng không bằng lòng cho người đang gặp nạn vào lánh được không ?

Tiếng nói dồn dập ấy, Thiết Trung Đường nghe như quen thuộc chàng như hốt hoảng liền phóng ra ngoài.

Âm Tần đứng phía sau khen:

- Tiểu tử khinh công thật giỏi !

Vừa liếc nhìn đã thấy một mỹ phụ đang bế trong lòng một nam nhân đứng trước cửa. Gương mặt của mỹ phụ vừa hoảng hốt vừa bi thương. Người đó không ai khác hơn là Ôn Đại Đại và Vân Tranh.

--- o0o ---

Hồi 16

Chỉ Trong Gang Tắc Mà Xa Ngàn Trùng

Ôn Đại Đại vừa nhìn thấy người ra mở cửa lại là Thiết Trung Đường. Nàng giật mình hỏi:

- Các hạ cũng ở đây à ?

Trung Đường hỏi lại:

- Sao cô nương lại đến đây ?

Ôn Đại Đại không trả lời, nàng vội bước vào đặt Vân Tranh xuống rồi vội vàng đóng cửa, thở một hơi dài liền ngã quỵ xuống đất. Thiết Trung Đường vội vàng đến đỡ Ôn Đại Đại hỏi:

- Cô nương có sao không?

Tuy chỉ có mấy tiếng mới nghe thì thật lạnh nhạt nhưng cũng trong câu hỏi ấy hàm chứa một thứ tình cảm thân thiết không thể che giấu được. Toàn thân của Đại Đại đang nằm trong vòng tay của Thiết Trung Đường. Đại Đại cảm thấy lòng mình như ấm lại. Nàng vừa liếc nhìn Vân Tranh đang nằm dưới đất, Đại Đại vội đứng dậy cúi đầu nói:

- Thiếp vẫn còn tốt mà !

Thiết Trung Đường thấy phong thái của Đại Đại so với trước đây thì khác hoàn toàn. Chàng nhìn xuống Vân Tranh mới chợt hiểu rằng Đại Đại đã yêu Vân Tranh nên Thiết Trung Đường mỉm cười khen:

- Cô nương rất tốt !

Đại Đại nói:

- Nhưng tình huống hiện nay không tốt chút nào. Hắc Tinh Thiên cùng bọn Tư Đồ Tiểu đã tìm ra thiếp. May mà thiếp còn cơ cảnh, nếu không thì giờ phút này đã nằm trong tay bọn chúng.

Vừa nhìn sắc mặt của Đại Đại lúc mới đến, Thiết Trung Đường cũng biết là cô ta đang gặp nguy biến, nhưng không ngờ nguy cấp đến như vậy, chàng nghiêm giọng hỏi:

- Bọn chúng tại sao lại biết nơi ẩn thân của cô nương ?

- Trầm Phủ Bạch dẫn họ tới.

Thiết Trung Đường lấy làm lạ :

- Trầm Phủ Bạch đã phản bội Hắc Tinh Thiên, tại sao hắn lại ...

Vừa nghĩ đến đó, Thiết Trung Đường như đã hiểu ra :

- Đúng rồi, tuy hấn đã phản thầy nhưng Hắc Tinh Thiên thấy hấn nhanh nhẹn, gian xảo, xem hấn như cánh tay phải rồi tha tội cho hấn. Biết đâu Hắc Tinh Thiên lại thương hấn hơn. Lần này cả hai thầy trò cùng ra tay độc ác.

Ôn Đại Đại nói:

- Thiếp vừa thấy bọn họ đến vội vàng bỗng Vân Tranh chạy bán sống bán chết. Trong trường hợp quá khẩn cấp, không còn nghĩ đến việc chọn lựa đường sá nên gặp phải đường cùng. Tâm lý đang hoảng hốt thì lại thấy Thiếu Lâm tự nhỏ nhỏ này, như người bệnh nặng đi tìm thấy thuốc. Ai ngờ lại gặp các hạ ở đây.

Đại Đại thở dài nhẹ nhàng cúi xuống bỗng Vân Tranh. Nàng biết rằng miễn có Thiết Trung Đường là mọi việc đều được giải quyết thỏa đáng.

Thiết Trung Đường thầm nghĩ:

“Cô ta thấy bọn Tư Đồ Tiểu cũng không đến nỗi hoảng hốt như vậy. Lần này ắt là lo cho tính mạng của Vân Tranh”.

Bỗng nhiên chàng hỏi:

- Cô nương thấy bọn họ không ?

Đại Đại đáp:

- Thấy rất rõ ràng.

Thiết Trung Đường giật mình:

- Nếu cô nương nhìn thấy bọn chúng, bọn chúng vốn muốn tìm cô nương nên tìm đến thì tại sao họ lại không nhìn thấy cô nương ? Với một Tư Đồ Tiểu thì dễ gì cô nương chạy thoát?

Đại Đại ngơ ngác một hồi, nàng cũng giật mình nói:

- Đó ... đó ...

Thiết Trung Đường cười nhạt:

- Mỗi khi Tư Đồ Tiểu hành động, hấn luôn luôn phóng dây dài để câu con cá lớn. Hấn để cho cô nương chạy rồi bám sát cô nương để biết cô nương chạy về đâu.

Toàn thân Đại Đại như chấn động:

- Các hạ ... các hạ xác định như vậy ?

- Nếu quả thật như vậy thì bọn chúng e đã đến rồi.

Thiết Trung Đường đúng là một thanh niên có quả tim chì, cơ trí lại hơn người. Vừa rồi, chàng trải qua những giây phút hoảng loạn, nhưng khi có biến chàng lập tức tỉnh táo.

Chợt nghe tiếng của Ngải Thiên Phúc :

- Giặc đến thành tướng ra quân, nước tràn lấy đất chặn. Bọn chúng tới thì chúng ta chặn đầu.

Ôn Đại Đại thấy Ngải Thiên Phúc cũng có mặt ở đây, nàng không khỏi giật mình.

Thiết Trung Đường nghe Ngải Thiên Phúc nói năng vừa đầy nhiệt tình vừa khẳng khái, chàng rất cảm kích vội chạy đến nắm tay hắn. Cả hai người nắm tay nhau nhưng không nói năng gì, nhưng chắc chắn ân oán cũ với cái bắt tay này đều tiêu tan hết.

Đại Đại nhìn hai người một hồi, nàng thầm nghĩ:

“Họ là những người anh hùng, người khác sao bằng được!”

Khi ấy Thiết Trung Đường bảo Đại Đại bồng Vân Tranh đặt vào giường.

Thấy thế Âm Tần cười hỏi:

- Giường này thuộc của ai, tại sao các người không xin phép ?

Thiết Trung Đường cười nhạt:

- Nếu tam đệ của tại hạ biết giường này bà đã ngủ trên đó, chỉ sợ rằng thà ngủ trên rừng đao còn sướng hơn là ngủ trên chiếc giường này ...

Âm Tần nói mỉa mai:

- Thế thì bên ngoài đang có đao kiếm, tại sao lại không để hắn ngủ ngoài đó ?

Thiết Trung Đường chưa kịp trả lời, Ôn Đại Đại đã tươi cười lễ phép:

- Nếu chiếc giường này quả như thư thư không ngủ thì xin cho huynh ấy ngủ, bởi huynh ấy đang bị thương.

Âm Tần nhìn khắp mình Đại Đại rồi nói:

- Người đã ngọt, nhưng mồm mép càng ngọt hơn. Vì nể mặt người, ta cho hắn ngủ đấy.

Thiết Trung Đường cười thầm:

“Tính tình của hai người này có phần giống nhau, nếu mà họ đấu với nhau chắc chắn là kỳ phùng địch thủ”

Âm Tần thấy Đại Đại chăm sóc cho Vân Tranh thật chu đáo liền lắc đầu hỏi:

- Người này là sư đệ của người, tất cũng là đệ tử của Đại Kỳ Môn ?

Ôn Đại Đại khen:

- Thư thư quả là thông minh, chỉ đoán một lần đã đúng chóc !

Âm Tần nói:

- Nè, tiểu muội, thư thư có lời khuyên tiểu muội, đệ tử của Đại Kỳ Môn là những người không có lương tâm, bây giờ tiểu muội tốt với họ như thế sau này hấn vị tất đã tốt với tiểu muội.

Ôn Đại Đại cười duyên dáng:

- Nghe thư thư nói như vậy, hay là trước đây thư thư đã bị đệ tử của Đại Kỳ Môn cư xử như thế rồi phải không ?

Âm Tần lúng túng:

- Đó ... đó ...

- Quả như thư thư đã gặp như vậy thì muội này cũng không dám để vấp phải ...

Nói chưa dứt lời thì đã nghe tiếng gõ cửa.

Chưa ai nói gì, Ngải Thiên Phúc đã vội vã nói:

- Để tại hạ ra mở cửa.

Hắn vừa nói vừa phóng ra, Ôn Đại Đại và Thiết Trung Đường nhìn nhau, người nào cũng tỏ ra hồi hộp.

Ngải Thiên Phúc trầm giọng hỏi:

- Ai đó ?

Nghe tiếng nói của một thiếu niên :

- Gia sư sai tại hạ mang vật này đến...

Ngải Thiên Phúc nghiêm giọng, cất vấn:

- Người có biết người ở đây là ai mà lại dám mang đến ?

- Gia sư có dặn : Thầy bảo mang tới thì đệ tử mang tới, nếu chủ nhân không cần thì mang đến cho vị cô nương là đang cần nó.

Ôn Đại Đại nhìn Thiết Trung Đường khen:

- Các hạ đoán đúng rồi.

Âm Tần vừa cười vừa bảo:

- Có người mang quà cho, tại sao lại không cần, mang lại đây !

Tiếng nói của thiếu niên :

- Đệ tử đứng đây chờ hồi âm.

Ngải Thiên Phúc hừ một tiếng phóng mình vào, trên tay có một chiếc hộp gỗ đàn hương. Thiết Trung Đường vừa định mở nắp thì Âm Tần đã đến trước lấy.

Thiết Trung Đường thấy bà ta ra tay như điện chớp, chàng cảm thấy lo lắng. Âm Tần mở nắp hộp tươi cười :

- Nếu là vật gì quý giá, ta ...

Chợt Âm Tần ré lên:

- Vật này ta không cần, người hãy mang đi.

Thuận tay bà ta liệng chiếc hộp.

Thiệt Trung Đường cứ nghĩ rằng chắc bà ta biểu diễn công phu. Không ngờ chiếc hộp bay nhẹ nhàng đến tay chàng. Chiếc hộp chạm vào tay Thiệt Trung Đường nhẹ như có người trao cho. Trong tiếng cười của Âm Tần như vui mừng khi thấy người khác gặp tai họa.

Thiệt Trung Đường nhíu mày suy nghĩ:

“Chẳng biết có gì trong chiếc hộp này, ắt là vật ở trong đó chẳng quý báu gì, còn không thì bà ta đâu có đặc ý như vậy.”

Chàng từ từ mở nắp hộp. Thì ra bên trong là một chiếc đầu lâu. Thiệt Trung Đường vừa liếc nhìn đã nhận rõ đó là đầu của Phan Thừa Phong. Phan Thừa Phong khi đang ở tại nhà Lý Lạc Dương, hấn đi cùng Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ và Tư Đồ Tiểu. Nhưng bây giờ hấn bị người ta lấy đầu tất nhiên là hành tung của hấn đã bại lộ. Ôn Đại Đại vừa thấy chiếc đầu lâu, nàng hét một tiếng rồi hình như nàng cũng đoán ra sự việc này.

Thiệt Trung Đường lấy lại tỉnh táo suy nghĩ:

“Trầm Phủ Bạch khi được mình cho chạy thoát, hấn lại gặp Hắc Bạch Song Tinh, hấn lo sợ quá. Không ngờ Hắc Tinh Thiên tha hấn mà còn thu nhận hấn, nên hấn báo cho biết là đã gặp Ôn Đại Đại cùng với mình. Khi ấy Phan Thừa Phong giả mạo Thiệt Trung Đường cũng có mặt. Tư Đồ Tiểu giết hấn xong tiếp tục truy tìm Ôn Đại Đại. Hấn không biết Ôn Đại Đại và mình đã mất liên lạc nên định ninh rằng Đại Đại tất là đến với mình. Cho nên bám theo sau. Không ngờ Ôn Đại Đại chạy thực mạng tới chỗ này.”

Câu chuyện có phần phức tạp nhưng Thiệt Trung Đường chỉ trong phút chốc đã nghĩ đúng. Chàng vừa trầm ngâm suy nghĩ vừa vội vàng phi thân ra.

Ngài Thiên Phúc bám sát không rời một gang tấc.

Khi ấy, ở ngoài đột nhiên có người mặc áo dài miện tươi cười, thì ra là Trầm Phủ Bạch. Hấn thấy Thiệt Trung Đường lập tức cười ha hả:

- Không ngờ Tư Đồ đại thúc quả là thần cơ diệu đoán. Huynh đài quả đang ở đây, lễ vật của gia sư, huynh đài đã nhận chưa ?

Thiệt Trung Đường cười nhạt:

- Người còn dám gặp ta, người không sợ ta lấy đầu hay sao ?

Trầm Phủ Bạch cười :

- Trừ lễ vật vừa rồi, gia sư còn một lễ vật quý giá muốn trao tặng huynh đài. Nếu huynh đài giết tại hạ thì sẽ không nhận được lễ vật ấy.

Thiết Trung Đường nôn nóng hỏi:

- Lễ vật gì ?

Trầm Phủ Bạch cười ranh mãnh:

- Lễ vật sắp được mang đến. Bây giờ tiểu đệ xin cáo biệt trước. Nhưng trước khi lễ vật tới thì huynh đài không được đi.

- Nếu ta cao hứng thì tự nhiên ta muốn đi đâu tùy ta, không ai ngăn cản ta được.

Trầm Phủ Bạch cúi mình dọa:

- Nếu huynh đài không tin thì cứ thử xem.

Hắn nói xong ôm quyền lùi ba bước. Đột nhiên hắn lấy ống tiêu thổi một tiếng. Nghe tiếng dội lại từ núi rừng. Chung quanh căn thảo ốc có tiếng cười đáp lại rồi nhất tề nói:

- Đúng là Thiết Trung Đường đang ở đây. Tốt quá ! Tốt quá !

Thiết Trung Đường nghe tiếng cười đầy đủ khí lực, nội công đã đạt đến thượng thừa hỏa hầu, chàng lo lắng không ngờ Tư Đồ Tiểu đã mời họ giúp sức.

Âm Tần thấy chàng cúi đầu đi vào bà ta cười khanh khách:

- Không ngờ những người đến đây đều là cao thủ, những người này vây khốn các người, chỉ sợ các người không thoát nổi !

Gương mặt danh thép của Thiết Trung Đường cũng không chịu nổi, chàng liếc mắt nhìn Vân Tranh đang mê man.

Âm Tần nói:

- Đúng, với cơ trí của người thì có thể chạy thoát, nhưng còn đứa em quý báu của người chỉ sợ là bị nguy thôi.

Thiết Trung Đường thở dài một tiếng rồi ôm quyền hướng về Đại Đại nói:

- Thương thế của tam đệ cần được cứu trị, phía trước ngọn núi này là Thiếu Lâm tự là nơi võ lâm chính tông trong thiên hạ, với lòng từ bi của người xuất gia, xin cô nương hãy đưa tam đệ đến Thiếu Lâm tự, ắt quý vị cao tăng không lơ đâu.

- Nhưng ... chúng ta làm sao chạy thoát?

Thiết Trung Đường nói:

- Nhà này tuy đã bị vây, nhưng ...

Âm Tần cười chặn lời:

- Nếu người can đảm thì hãy dùng địa đạo của ta.

Thiết Trung Đường bị Âm Tần biết rõ ý nên chàng cũng sững sờ.

Ôn Đại Đại tươi cười :

- Hảo thư thư ...

- Hảo muội tử, muội chớ sợ, chỉ cần đi theo thư thư. Thư thư sẽ đi ra đường đường chính chính, không cần đi ngã hang chó ấy.

Đại Đại mừng rỡ hỏi:

- Thực không tỷ tử ?

- Thư thư đâu nói sai. Thư thư chỉ cần phóng ám hiệu, chỉ một lát sau sẽ có người đến đón thư thư. Người đến đón ta, ha ha ... còn ai dám chặn người ấy.

- Nhưng người ấy ...

Âm Tần cười nói:

- Công việc của những kẻ đại anh hùng ta biết làm sao được.

- Thế thì muội không đi.

- Hảo muội tử, không phải thư thư không bằng lòng muội đi ngã địa đạo, nhưng địa đạo này chỉ để bò mà thôi, muội làm sao mang theo bệnh nhân. Vừa rồi thư thư cố ý chọc hấn giận mà thôi.

Tuy trong lòng Thiết Trung Đường cũng giận thật, nhưng những điều Âm Tần nói đều đúng cả.

Ai ngờ Ôn Đại Đại lại tươi cười:

- Hảo thư thư, nếu muội mang hấn đi thì như thế nào ?

- Ta nghe muội một hảo thư thư hai hảo thư thư ta cũng mềm lòng. Nếu muội đi được thì cứ đi. Nếu người đại anh hùng ấy đến thì ta gọi khiến kẻ khác phải nhường đường, không còn dám cản trở.

- Xin đa tạ hảo thư thư.

Đại Đại hướng về Thiết Trung Đường nói:

- Thiếp đã mang kẻ thù đến, rồi tự bản thân lại bỏ đi. Thật là có lỗi với các hạ. Nhưng chỉ vì chàng ...

- Cô nương không nói tại hạ cũng biết.

Ôn Đại Đại ngược mặt nhìn Thiết Trung Đường như muốn nói bằng đôi mắt, chứ trong tình cảnh này dù muốn nói cũng không thể nói ra lời.

Một hồi thật lâu, Đại Đại mới nói ra lời:

- Các hạ hãy bảo trọng.

Nàng bỗng Vân Tranh lấy một chiếc mền bọc chàng rồi đi về phía địa đạo.

Âm Tần cười khở:

- Đúng là một người đàn bà si tình, không ngờ địa đạo của ta lại cứu một đệ tử của Đại Kỳ Môn.

Bỗng nhiên Âm Tần vẫy tay nói:

- Người muốn đi thì cứ đi !

Thiết Trung Đường ngơ ngẩn:

- Bà ... bà ...

- Người đừng lo ! Ta tuy là kẻ độc ác, nhưng đối với người của Đại Kỳ Môn đều là ... Lúc nào gặp Vân Cửu Tiên hãy thay ta thăm hỏi.

Thiết Trung Đường lại càng kinh ngạc hơn, chàng thâm nhủ:

“Có lý nào bà ta với Vân thúc phụ từng quen biết nhau?”

Chàng định hỏi, nhưng Âm Tần đã nằm xuống giường và như không muốn nói gì nữa.

Thiết Trung Đường đứng sững sốt. Ngải Thiên Phúc giục:

- Vì sao Bá tử chưa đi ?

Âm Tần nhắm hai mắt, miệng nói:

- Ta tự có đường, chẳng cần người lo.

Ngải Thiên Phúc nghiêm giọng:

- Hôm nay nhờ Bá tử cứu mạng, ân oán giữa tiểu diệt và Bá tử chấm dứt từ đây.

Bỗng nhiên Âm Tần mở lớn mắt cười :

- Người cứ đi ngã địa đạo, ta không ngờ tới ta đã phí mất công phu ba tháng mới đào được địa đạo bây giờ cũng không oan uổng gì.

Ngải Thiên Phúc nói:

- Nếu tiểu diệt không đi thì Thiết Trung Đường cũng không đi. Hắn còn trách nhiệm nặng nề, nên tiểu diệt không thể nào dám cầm chân hắn.

Nghe thế, Thiết Trung Đường vô vàn cảm kích. Chàng vốn có tính quật cường hiếu thắng. Nhưng nghe vọng câu nói của Thiên Phúc chàng chỉ còn than thở:

- Ngải huynh, thôi chúng ta đi !

- Thiết đệ đi trước, để ta đoạn hậu.

Thấy họ đi. Âm Tần cười:

- Chốc nữa họ mang lễ vật thứ hai đến, người không xem sao ?

Thiết Trung Đường trù trù một lát, nghĩ đến trách nhiệm nặng nề đang đè nặng trên vai, chàng thở dài:

- Không xem cũng được thôi !

Trong chớp mắt chợt nghe tiếng nói ở bên ngoài:

- Thiết huynh, lễ vật đã mang đến, dù Thiết huynh có tài cán đến đâu khi nhìn lễ vật này thì cũng phải kinh sợ.

Nghe vậy, Thiết Trung Đường dừng lại. Ngải Thiên Phúc đã vội can:

- Bất luận là lễ vật gì đều cũng không cần phải thấy. Thôi đi !

Bên ngoài lại có tiếng:

- Huynh đệ ơi ! Thôi đừng vây căn nhà lá này nữa hãy qua ra mắt cao nhân. Thiết huynh mà trông thấy lễ vật này, dù chúng ta có bảo ắt cũng không đi.

Bỗng nhiên Thiết Trung Đường chạy ra khỏi địa đạo nói:

- Tiểu đệ chỉ cần xem một chút, xin Ngải huynh cứ đi trước, tiểu đệ sẽ đi sau !

Ngải Thiên Phúc chỉ im lặng thở dài. Âm Tần cũng thở dài nói:

- Lần này nếu không đi, chỉ sợ hấn sẽ không đi được !

Bà nói xong như có ý tiếc.

Bỗng nhiên Ngải Thiên Phúc nói:

- Tiểu đệ với Bá tử biết nhau từ ba mươi năm trước, vì Bá tử mà chợt mất, cũng vì bá tử mà trở thành môn hạ của Quỷ Mẫu. Nhưng hôm nay mới rõ Bá tử vẫn còn lương tri.

Âm Tần mặc nhiên một lát rồi nói:

- Còn thì còn nhưng lại rất ít.

- Không cần nhiều hay ít, miễn là bá tử không làm nhục thanh danh của người khác.

- Ta làm nhục thanh danh người nào, người bằng lòng chịu móc mắt chỉ cần... chỉ cần nhìn ta. Ta thấy người chợt mất cũng đáng thương nên mới đưa người đến chỗ tử tử ta. Bởi vì tử ta cũng gặp điều thương tâm mới mất dung nhan. Vả lại tử tử ta đã thề chỉ thu nhận học trò là những người tàn phế, cô đơn.

Gương mặt của Ngải Thiên Phúc lại chuyển sang bi phẫn hét lớn:

- Im mồm !

Âm Tần cười nhạt:

- Đây là do người nhắc lại chuyện cũ, chứ chẳng phải ai khác.

- Ta nhắc là không phải nhắc việc đó. Ta chỉ hỏi người. Tuy người đã cứu tính mạng của người thuộc Đại Kỳ môn, tại sao lại muốn ô nhục thanh danh của sư trưởng hấn ?

- Quen biết với ta mà là ô nhục thanh danh ? Thế thì trong giang hồ người mà bị ta làm ô nhục nhiều không đếm nổi.

Ngãi Thiên Phúc nổi giận:

- Trong ba mươi năm qua, có vài sự kiện của người là ta không biết. Nhưng trong vòng mười năm nay người đã bị tám vị cao tăng của chùa Thiếu Lâm bắt giữ rồi bỗng nhiên thất tung, trong mười năm ấy ta không có tin tức gì về người. Có lúc người qua lại với các vị tiền bối sư trưởng của Đại Kỳ môn. Tại sao người cố ý nói ra sự việc ấy cho Thiết Trung Đường khiến thầy trò họ nghi ngờ nhau rồi người đứng ngoài mà vỗ tay.

Âm Tần từ từ nói:

- Đúng, mười năm trước, môn qui của Thiếu Lâm rất nghiêm, ta dụ dỗ một đệ tử của Thiếu Lâm. Ai ngờ ta bị tám vị Hòa thượng bắt trở về Thiếu Lâm tự, rồi muốn đưa ta ra xử tội trước tổ sư Thiếu Lâm, hi hi ... lúc đó người nào trong thiên hạ đến cứu ta ?

Ngãi Thiên Phúc cười nhạt:

- Nếu người có chết cũng chẳng ai chôn. Ngay cả thân sinh, tỷ tỷ của người cũng hận người đến xương tủy, thì còn ai đến cứu người !

Âm Tần cười khanh khách:

- Nhưng ta không chết. Tự nhiên con người phải bị trục xuất chấp nhận sống với ta. Đứng trước tổ sư, chính hấn xác định không phải do ta dụ dỗ hấn, chính hấn dụ dỗ ta. Cho nên các vị hòa thượng cũng bó tay đành phải tha ta và trục xuất hấn ra khỏi Thiếu Lâm. Khi ấy ta không thể làm gì chỉ còn đi theo hấn.

Ngãi Thiên Phúc giận dữ:

- Người ấy cứu người rồi đưa đến đây phải không ?

- Đúng, tuy người đó cứu ta nhưng lại xem ta như một tên tù làm sao ta chịu nổi. Mấy năm gần đây hấn ít vào phòng, nên ta mới đào địa đạo.

Ngãi Thiên Phúc nói đầy thù hận:

- Người đó chỉ sợ người đi hại kẻ khác nên mới giam người, nhưng vị ấy cũng lo lắng cho người. Nếu người ấy không yêu người tại sao lại cư xử như thế.

Âm Tần cười nói mỉa mai:

- Đúng, hấn yêu ta, người ganh sao ?

Ngãi Thiên Phúc vẫn giận dữ:

- Việc đó ta không cần chú ý, ta chỉ hỏi người Đại Kỳ môn với người.
- Việc giữa ta với Đại Kỳ môn, người không quan hệ gì. Nhưng ta cho người rõ, những câu nói ấy hoàn toàn không phải do ta ngẫu hứng mà nói ra đâu.
- Phải chăng người với Đại Kỳ môn.
- Người không cần phải hỏi ta, có những việc ta không bao giờ nói với người...

Đột nhiên nghe tiếng thét của Thiết Trung Đường ở trước cửa.

Nguyên do Thiết Trung Đường phi thân đến mở cửa, chừng tám chín người đứng cách đó mười trượng. Khi ấy cũng gần hoàng hôn, mưa bay bay nên chẳng trông rõ mặt người, chỉ thấy Tư Đồ Tiểu đi qua lại thôi thúc người khác, hình như hấn ta đang đắc ý, hấn vừa thấy Thiết Trung Đường đã cười nói:

- Đã lâu không gặp Thiết huynh, tiểu đệ rất nhớ.

Thiết Trung Đường biết hấn là người nhiều mưu sâu kế độc, bên ngoài thì giả vờ vui cười nhưng bên trong thì khác, chàng cũng ôm quyền lịch sự:

- Tiểu đệ cũng muốn tìm Tư Đồ Tiểu để cảm tạ.

Tư Đồ Tiểu cười gượng:

- Cám ơn vì việc gì ?

- Tên Phan Thừa Phong gian dân hiếu sắc, tiểu đệ rất muốn trừ khử hấn, ai ngờ Tư Đồ huynh đã thay tiểu đệ giải quyết.

Tư Đồ Tiểu phá lên cười :

- Ha ... ha ... ha ...

Thiết Trung Đường thấy hấn cười rất kỳ quái. Chàng cố ý cười lớn:

- Hà hướng huynh đài còn muốn cho lễ trọng, tiểu đệ thật không yên lòng.

Tư Đồ Tiểu khen:

- Khéo nói, khéo nói.

Thiết Trung Đường hỏi:

- Lễ vật đâu rồi, tiểu đệ xin nhận rồi sẽ đi.
- Chờ tiểu đệ đưa huynh đài đến gặp mấy người bạn rồi sẽ nói sau.

Hấn chuyển mình rồi nói lớn:

- Xin chư huynh đài đến gặp cao nhân !

Mấy người đứng gần đó quả nhiên đều bước tới. Trừ hai tên Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ đang ngạo nghễ đắc chí còn lại năm người.

Một người cao lớn, một người thấp bé cần côi, sau lưng mang hai cây cương đao, một người mặc áo dài đạo mạo chính là Trầm Phủ Bạch. Còn hai người nữa, một nam

và một nữ. Người nam vừa cao lại vừa ốm. Trên đầu lại đội một chiếc mũ cao, đứng với mọi người khác chẳng khác gì con hạc đứng với đàn gà. Còn người nữ thì rất đẹp, đứng bên người nam thì mới tới ngang ngực, đang đứng trước mọi người thế mà hai người vẫn ôm nhau, một cao một thấp, một mập một ốm, ai nhìn cũng không nhịn được cười bởi trông họ thật là hoạt kê, nhưng họ lại trông vẻ như tự đắc.

Tư Đồ Tiểu lại ôm quyền nói:

- Còn hai vị Hắc Bạch tưởng rằng Thiết huynh đã biết.

Thiết Trung Đường tươi cười :

- Chỉ có Hắc huynh mới lần đầu gặp tiểu đệ.

Quả thật, đây là lần đầu Hắc Tinh Thiên mới thấy chàng, thấy Thiết Trung Đường có hai con mắt sáng như chàng, mới nhìn thì chưa phải là một thanh niên tuấn tú nhưng nhìn nhiều thì chắc chắn sẽ bị sức hút của chàng. Bất giác Hắc Tinh Thiên thầm nhủ:

- Quả hấn là một đấng nam nhi, hèn gì đã có nhiều nữ nhân chú ý đến hấn.

Hắc Tinh Thiên ôm quyền lễ độ:

- Tuy chưa gặp mặt nhưng đã nghe đến đại danh từ lâu.

Tư Đồ Tiểu đưa Thiết Trung Đường đến một người cao to rồi giới thiệu:

- Vị huynh đài này là đệ nhất tiêu sư trong tệ tiêu cuộc, được giang hồ gọi là Kim cương vi đà Lạc Bất Quân.

Lạc Bất Quân gục gặt đầu nói:

- Thừa giáo.

Thiết Trung Đường cũng biết rõ con người này từng nổi tiếng trong giới tiêu nghiệp, nhưng thấy thái độ cao ngạo của hấn ta, chàng mỉm cười mai mỉa:

- Quả giống như bức tường đất ở trong miếu.

Nghe vậy, Lạc Bất Quân biến sắc. Tư Đồ Tiểu đã giới thiệu người khác:

- Còn đây là Mãn Địa phi hoa Bành Khang. Bành đại hiệp là đệ nhất danh gia trong giới giang hồ.

Hán tử thấp lùn lưng mang song đao ôm quyền lễ độ:

- Dạ không dám đảm đương.

Thiết Trung Đường thấy hấn ta có vẻ ôn hòa nên chàng nói là đã nghe danh từ lâu. Trong đầu óc Thiết Trung Đường hơi lo, bởi đạo pháp ở đất Bành Khang chàng từng nghe nói tới.

Tư Đồ Tiểu tăng hắng một tiếng, phong cách của hấn ra mời thận trọng giới thiệu:

- Còn hai vị đây là Tiền Đại Hà và Tôn Tiểu Kiều.

Thiết Trung Đường nhìn dáng dấp của hai người này cũng thú vị mà tên tuổi cũng thú vị. Bất giác nói:

- Hân hạnh, hân hạnh.

Hắn tử người cao thấy dáng dấp của Thiết Trung Đường, trông hắn có vẻ bất mãn tay hắn lập tức nắm vào tay kiếm. Còn kiều nữ tử thì tươi cười nói:

- Tiểu Tiền, hắn không nhận ra chúng ta, nên đừng chấp thái độ vô lễ của hắn.

Tư Đồ Tiểu nói lớn:

- Hoặc là Thiết huynh đã biết, hoặc là Thiết huynh chưa biết, nhưng Hoàng Khấu kiếm khách và Bích Nguyệt kiếm khách ắt Thiết huynh đã nghe qua ? Trong giới giang hồ, Hải hồng quần kiếm rất nổi tiếng.

Đúng là Thiết Trung Đường đã nghe nói. Chàng cũng biết rõ kiếm pháp của Hoàng Khấu rất lợi hại nên ở Hà Sóc thường gọi là đệ nhất kiếm.

Thiết Trung Đường hết nhìn người này đến nhìn người khác, chàng mỉm cười nói:

- Tại hạ chỉ nghe kiếm pháp của Tử Tâm kiếm khách mới siêu quần. Còn tiếng tăm của hai vị thì đây chỉ mới được nghe lần đầu tiên.

Tiền Đại Hà trợn mắt cười nhạt:

- Ta có nghe Thịnh Tôn Hiếu cho biết trong thời gian gần đây trong giang hồ mới xuất hiện một kiếm khách, ai ngờ chỉ là một thằng trẻ con chưa ráo mũi.

Thiết Trung Đường nói ngay:

- Người hay mình, người hay là mình.

Tiền Đại Hà nổi giận thách:

- Đến đây, hãy rút kiếm ra để ta dạy cho một bài học.

Hắn vừa nói vừa tuốt kiếm, một nửa thanh kiếm vừa ra khỏi vỏ thì Tôn Tiểu Kiều đã chặn tay hắn:

- Tiểu Tiền, vội vã làm gì ?

Tư Đồ Tiểu cười ha hả:

- Đúng như vậy, cứ để Thiết huynh thấy lễ vật rồi hãy nói sau.

Tiền Đại Hà cười nhạt:

- Hắn mà thấy rồi chỉ sợ là không có cách nào động thủ được nữa !

Trong lòng Thiết Trung Đường thì lo lắng nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười :

- Tại hạ chỉ có đôi ba chiêu như mèo quào. Nếu các hạ muốn động thủ thì bất cứ lúc nào tại hạ cũng xin hầu.

Tư Đồ Tiểu vừa vẫy tay thì Trầm Phủ Bạch liền chạy đến.

Tiền Đại Hà nghiêm giọng:

- Tư Đồ huynh, thế nào hôm nay tiểu đệ cũng muốn lãnh giáo kiếm pháp của hần, thế nào Tư Đồ huynh cũng để hần cho ta.

- Tự nhiên, tự nhiên là như vậy.

Kim Cương Vi Đà nói lớn:

- Nhưng Tiền huynh đừng làm thương tổn tính mạng hần. Lạc mỗ cũng muốn so tài với hần.

Tiếng nói của hần như tiếng chuông ngân, rõ ràng là rất giống với thân hình của hần.

Tư Đồ Tiểu cho biết:

- Hôm nay các vị chỉ lấy võ nghệ để gặp gỡ Thiết huynh, còn công việc giữa hần và tiểu đệ ... thì chẳng cần phải động thủ.

Hắc Tinh Thiên cười lớn:

- Nhưng các vị cũng cần lưu tính mạng của hần.

Nghe xong, Thiết Trung Đường vô cùng giận dữ nhưng gương mặt vẫn thản nhiên cười ha hả:

- Xin các vị đừng lo lắng gì cả, trong mấy năm gần đây rất nhiều nguy hiểm nhưng tại hạ vẫn không chết.

Tiếng cười chưa dứt thì Trầm Phủ Bạch cùng với mấy tên đại hán áo đen đẩy ra một chiếc xe hình dạng rất kỳ quái.

Chiếc xe này vuông vức, chiều dài chừng hai trượng, trông giống như một chiếc rương lớn, nhưng có bốn bánh xe ở dưới.

Thiết Trung Đường chưa đoán được Tư Đồ Tiểu còn giở trò gì đây chỉ biết hần là một con người rất hung hiểm. Chắc chắn đồ vật ở trong chiếc xe này phải là quái dị.

Dáng dấp của Tư Đồ Tiểu thì rất đặc ý hần cười ha hả:

- Tiểu đệ không có lễ vật gì khác để tặng, chỉ chế tạo mấy nấc thang để huynh dài thưởng thức.

Thiết Trung Đường cười mỉa mai:

- Không ngờ Tư Đồ huynh cũng giỏi nghề thợ mộc.

Tư Đồ Tiểu không đáp mà chỉ cười rồi vẫy tay nói:

- Hãy nâng lên:

Trầm Phủ Bạch đáp:

- Tuân mệnh.

Hắn mở nắp xe lên thì ra một cái thang cao chừng ba trượng từ từ được nâng lên. Trên đầu thang có buộc một bó vải tấm dầu dài một trượng bên trong bó vải dầu này không biết thứ gì.

Tư Đồ Tiểu cung cách:

- Xin phiền các huynh đài hãy vén cái bao vải dầu lên.

Thấy vậy, Mãn Địa phi hoa tươi cười :

- Ai giỏi đùa thì cứ nhảy lên ! Để tiểu đệ lên trước.

Tư Đồ Tiểu vỗ tay tán thưởng:

- Bành huynh ra ngựa là thành công.

Thiết Trung Đường từng nghe tài khinh công cao tuyệt của Mãn Địa phi hoa, hắn từng được gọi là Độc Hành Đạo. Bây giờ cũng nên xem thử tài khinh công của hắn và cũng để xem vật gì ở trong bao dầu.

Thấy Bành Khang ôm quyền nói:

- Hiến hồn !

Vừa nói hắn vừa chuyển mình, không thấy hắn bằng động tác nào mà hắn đã đứng trên đầu xe. Mọi người cứ tưởng rằng thế nào hắn cũng sử dụng thân pháp “Nhút hạt xung niên”. Ai ngờ hắn chỉ di chuyển từng bước mà leo lên.

Cái thang này đứng thẳng lại không có nấc thang, thay vì cứ nhảy lên thì lại dễ dàng hơn nhiều.

Khi ấy, hai tay hắn không nắm vào thang mà chân hắn cứ bước từng nấc đi lên thật vô cùng khó khăn. Nếu hạ bàn công phu của hắn không khổ luyện thì đã bị rơi xuống ngay.

Thấy vậy, mọi người đều hoan hô. Trong lòng Thiết Trung Đường cũng khen thầm. Chàng không ngờ ngày hôm nay bản thân chàng lại gặp phải đại địch. Phần Bành Khang thì tay hắn nắm chặt chiếc bao rồi cả người hắn lao xuống.

Nên biết rằng, chiếc thang đã cao ba trượng, từ nóc xe xuống đất cũng năm trượng nữa. Lúc ấy hắn phi thân xuống, ai nấy đều lo nhưng Bành Khang thì vừa cười đắc ý vừa rơi xuống đất không gây một tiếng động nào. Hắn chỉ muốn khoe khoang tài khinh công tuyệt diệu của hắn.

Thiết Trung Đường chăm chú nhìn theo thân hình của Bành Khang. Chính chàng cũng không tự chế nổi buột miệng la to.

Số là trên đầu thang có buộc một người toàn thân mặc áo trắng đã lấm bùn tóc tai rối bời, đầu gục xuống không biết còn sống hay đã chết?

Tuy dưới cơn mưa, nhưng Thiết Trung Đường vẫn thấy rõ người đó chính là Thủy Linh Quang? Đầu óc Thiết Trung Đường như chấn động mạnh, bầu máu nóng trong người chàng như xông lên tận đầu.

Bên ngoài thì Thiết Trung Đường đối xử với Thủy Linh Quang như lãnh đạm, xa lạ nhưng lòng chàng thì rất thương Thủy Linh Quang. Thiết Trung Đường cũng dễ dàng để cho nàng rời khỏi chàng, nhưng thực tế thì ngày đêm Thiết Trung Đường đều tưởng nhớ đến nàng. Hình ảnh của Thủy Linh Quang cứ lớn bồng bềnh trong đầu óc. Nếu không thì tại sao Thiết Trung Đường chỉ vì muốn giải vây cho Thủy Linh Quang, chàng đã chấp nhận cái chết nhảy xuống sông.

Bây giờ trước mắt chàng, một Thủy Linh Quang chưa biết sống chết như thế nào. Thiết Trung Đường đang giận dữ, máu nóng đã xông lên đầu, chàng hét lên một tiếng nhảy lên.

Tư Đồ Tiểu nói:

- Nếu ngươi vọng động thì cô ấy sẽ chết ngay.

Tư Đồ Tiểu tuy không ngăn cản nhưng câu nói của hắn cũng đủ sức mạnh ghê gớm đối với Thiết Trung Đường.

Thiết Trung Đường vội nhảy lùi ba bước tay chân chàng lạnh ngắt, toàn thân mất hết khí lực nói:

- Cô ấy ... vẫn chưa chết sao ?

Tư Đồ Tiểu mỉm cười :

- Tuy cô ấy chưa chết, nhưng nếu ta ra tay thì cô ấy sẽ chết tức khắc ... Người không tin thì cứ thử xem.

Thiết Trung Đường đưa mắt nhìn quanh thấy Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ, Tư Đồ Tiểu và Trầm Phủ Bạch đều giấu tay trong tay áo như đang sẵn sàng ám khí.

Những người này đều là những tay cao thủ ám khí. Nếu bản thân chàng vọng động thì bọn họ sẽ ra tay. Khi ấy dù Thiết Trung Đường có ba đầu sáu tay cũng không thể cản được từng ấy người. Thủy Linh Quang thì đang bị trói nên khó mà tránh được. Thiết Trung Đường biết rằng lời lẽ của Tư Đồ Tiểu không chỉ nói suông nên hỏi:

- Cô ấy ... như thế nào mà cô ấy rơi vào tay các hạ ?

Trong mắt chàng tuy chưa rớt nước mắt nhưng hai con mắt của Thiết Trung Đường đỏ ngầu.

Tư Đồ Tiểu cười tự đắc:

- Điều đó ... sau này huynh đài sẽ biết.

Thiết Trung Đường ngờ ngác một hồi chàng nói lớn:

- Thôi được ! Thiết Trung Đường này tự nhận thua cuộc !

Tư Đồ Tiểu dương dương tự đắc:

- Đã nhận thua cuộc thì phải nghe đây. Kể từ bây giờ anh em ta muốn người làm gì thì người không được trái lời.

Thiết Trung Đường tự thấy lòng đau như dao cắt, chàng hiểu rằng nếu nghe theo bọn chúng thì chạy đâu thoát được, không đáp ứng yêu cầu của bọn chúng thì làm sao cứu được Thủy Linh Quang ?

Chợt nghe phía sau lưng có tiếng gió, thì ra Ngải Thiên Phúc vừa nghe tiếng la kinh hoàng của Thiết Trung Đường hấn đến ngay hỏi:

- Người nào đã rơi vào tay bọn chúng ?

Ngải Thiên Phúc chỉ nghe họ

****missing page 100...101****

lời thì đã thấy một đạo kiếm quang bay tới.

Tôn Tiểu Kiều nói:

- Tiểu hỏa tử, hãy nhận kiếm !

Nguyên do đường kiếm quang ấy là của Tôn Tiểu Kiều liệng cây trường kiếm qua, buộc Thiết Trung Đường phải bắt lấy.

Kiếm vừa nằm trong tay thì Tiền Đại Hà đã múa kiếm liên miên. Chỉ chớp mắt hấn đã phóng bảy đường kiếm. Rõ ràng kiếm pháp của hấn quả là tuyệt luân. Thiết Trung Đường cũng tránh được cả bảy đường kiếm, chàng không còn hứng thú gì nên thở dài nói:

- Thiết mỗ xin chịu thua.

Tiền Đại Hà càng lấn áp:

- Nếu đã chịu thua thì hãy quì xuống cúi đầu !

Hấn vừa nói vừa múa kiếm ra chiêu, hấn lại phóng thêm bảy đường kiếm nữa.

Thiết Trung Đường vốn đã tức giận, bây giờ thấy thái độ của Tiền Đại Hà, chàng không thể chịu nổi, tự nhủ:

- Thế nào cũng phải đấu với hấn.

Thế là chàng vung kiếm đón đỡ. Hai lưỡi kiếm chạm vào nhau nghe nhói tai. Thiết Trung Đường cũng tung ra bảy đường kiếm để chống trả với bảy chiêu của Tiền Đại Hà.

Mọi người thấy đường kiếm của Thiết Trung Đường cũng tấm tắc khen:

- Đường kiếm nhanh quá !

Thân hình của Tiền Đại Hà thối lui mấy bước, hấn liệng bao kiếm xuống đất. Tôn Tiểu Kiều cúi xuống nhặt rồi nói:

- Bị hư rồi.

Hai người lại phóng chiêu. Nên biết rằng đường kiếm của họ rất nhanh, phóng tới lại thu ngang nên âm thanh không lớn nhưng kiếm phong thè lại rất mạnh. Trong chớp mắt cả hai đều đã đấu hơn mười chiêu. Thiết Trung Đường tự nghĩ:

“Kiếm pháp của người này không mấy cao cường nhưng chỉ có nhanh mà thôi. Ta chỉ cần một chữ “nhanh” là thắng hấn”

Vừa nghĩ đến đó, chàng đã phóng một lúc mười bốn đường kiếm. Đường kiếm sau nhanh hơn đường trước, nên người nhìn bị hoa mắt.

Tiền Đại Hà không hề tránh né, hấn vùng kiếm đón đỡ. Hấn là một kẻ cao ngạo cứ tưởng rằng lấy nhanh để trắg đối phương cứ một đường kiếm của Thiết Trung Đường phóng qua, hấn vùng một đường kiếm đón đỡ.

Cả hai người thay đổi chiêu thức nhanh như điện chớp.

Lại nghe tiếng kiếm chạm vào nhau, Tiền Đại Hà đã tiếp bảy đường kiếm của Thiết Trung Đường, rồi đáp lại tám đường kiếm nhắm vào Thiết Trung Đường. Nhưng đường kiếm cuối cùng của Thiết Trung Đường, khi hấn đưa kiếm lên đón lại chậm hơn một bước, chỉ nghe vào một tiếng thì đường kiếm của Thiết Trung Đường đã lọt qua đường kiếm của hấn rồi nhắm vào ngực của Tiền Đại Hà.

Với kiếm pháp nhanh đến như vậy thì thật khó mà sai chạy. Tiền Đại Hà không còn thời gian để tránh né, hấn thấy đường kiếm của Thiết Trung Đường đang đâm vào ngực hấn. Ai ngờ trong chớp mắt ấy kiếm quang của chàng rung động, chàng vội lùi mấy thước, tay chàng trở nhẹ cho mũi kiếm ngập xuống đất.

Mọi người trông thấy Tiền Đại Hà thất thủ, vừa muốn la Tôn Tiểu Kiều thì mũi kiếm của Thiết Trung Đường đã ngập xuống đất. Chàng cười nhạt:

- Nếu có người muốn đấu thì hãy chờ một lát.

Tiền Đại Hà đứng sững như người mất hồn, vừa cúi đầu xuống nhìn đã thấy phần áo trước ngực hấn bị lủng năm lỗ.

Nguyên do khi đường kiếm của Thiết Trung Đường rung lên là khi chàng vẽ năm đường kiếm.

Trong lòng Tiền Đại Hà vừa cảm thấy xấu hổ lại vừa kinh hoàng nên hấn không dám ngừng đầu.

Thấy vậy, Tôn Tiểu Kiều chạy đến vỗ vào hông hấn nói nhỏ:

- Tiểu Tiên đừng buồn, thua cũng thế thôi, để thiếp thay chàng trả thù.

Mọi người nhìn nhau kinh ngạc.

- Đường kiếm quá nhanh !

Tư Đồ Tiểu thấy kiếm pháp của Thiết Trung Đường nhanh đến như vậy, nhưng hấn vẫn đinh ninh sẽ bị hấn thu phục nên hấn cười đắc ý :

- Muốn nói gì, xin Thiết huynh cứ nói.

Thiết Trung Đường nghiêm giọng:

- Ta chưa biết trong giờ phút này cô ấy còn sống hay đã chết. Nếu người muốn ta đáp ứng thì hãy để cho ta nói mấy câu với cô ấy.

Tư Đồ Tiểu đồng ý:

- Điều đó cũng dễ thôi.

Tư Đồ Tiểu vừa đưa mắt ra hiệu cho Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ, Lạc Bất Quần đều lui cạnh xe phòng thủ rất nghiêm mật.

Nên biết rằng, thắng lợi tuy đang nằm trong tay Tư Đồ Tiểu, nhưng thấy kiếm pháp của Thiết Trung Đường, hấn không dám xem thường chỉ sợ chàng phóng lên xe cứu Thủy Linh Quang.

Chợt thấy Tư Đồ Tiểu vẫy tay một cái, một làn gió đập vào Thủy Linh Quang.

Thiết Trung Đường rất ngạc nhiên, Tư Đồ Tiểu cười ha hả:

- Thiết huynh đừng sợ, đó là tiểu đệ giải khai huyết đạo cho cô ấy.

Nói chưa dứt lời đã nghe tiếng rên của Thủy Linh Quang, nàng ngước đầu lên.

Thủy Linh Quang cũng không biết mình đang ở độ cao như thế này. Nàng đưa mắt nhìn quanh, tuy đang tỉnh nhưng cứ tưởng mình đang ở trong mộng, chỉ thấy toàn thân đều lạnh.

Thiết Trung Đường vừa tức giận vừa vui mừng gọi:

- Nhị muội ...

Thủy Linh Quang vừa thấy Thiết Trung Đường đang nhìn nàng. Thủy Linh Quang không biết là nên sợ hay nên mừng:

- Đại ca ...

Cả hai người như muốn nói với nhau thật nhiều. Nhưng ngoài tiếng gọi nhau họ không biết nói gì nữa. Hai người tuy đứng gần nhau trong gang tấc, nhưng lại xa nhau cả muôn trùng.

Ngãi Thiên Phúc nghe hai tiếng “đại ca” hấn nhú mày rồi bỗng nhiên hét:

- Thủy Linh Quang, thì ra muội, đứa nào lại dám đối xử với muội của ta như thế này ?

Tiếng hét của Ngải Thiên Phúc cũng tỏ nội lực của hấn như thế nào. Bọn Tư Đồ Tiếu lại gia tâm phòng bị hơn.

Trong đôi mắt của Thủy Linh Quang cứ ngỡ chỉ có Thiết Trung Đường. Bây giờ lại nghe tiếng hét rồi lại thất Ngải Thiên Phúc, nàng run run gọi:

- Đại sư huynh, sư huynh cũng có mặt ở đây ?

Ngải Thiên Phúc an ủi:

- Có đại sư huynh ở đây, sư muội đừng sợ, đại ca đến cứu sư muội đây.

Một mặt Thiên Phúc nhận định tình thế, nếu được hấn liền phi thân lên ngay.

Chợt nghe Thủy Linh Quang can:

- Khoan đã ! Muội không còn là sư muội của đại ca nữa.

Ngải Thiên Phúc nổi giận:

- Người nói gì ? Người hồ đồ rồi sao ?

Nên biết rằng trong võ lâm, một ngày là thầy thì trọn đời vẫn là thầy. Họ xem rất trọng tình sư đồ.

Bây giờ Thủy Linh Quang lại nói như thế, hình như nàng không còn nhận Quỉ Mẫu là sư phụ nữa. Tuy Ngải Thiên Phúc có giận nhưng vẫn muốn che chở cho nàng nên mới trách Thủy Linh Quang hồ đồ.

Không ngờ Thủy Linh Quang nói tiếp:

- Không, muội không hồ đồ, muội đã thực hiện lễ cuối cùng với Quỉ Mẫu thưa rằng từ nay không còn là môn đệ của Quỉ Mẫu.

Ngải Thiên Phúc nghe Thủy Linh Quang vẫn còn dùng từ sư phụ, hấn hiểu rằng nàng giả vờ liền chỉ tay hét:

- Người ... Người lại dám phản sư.

Thiết Trung Đường cũng hoảng hốt gọi:

- Nhị muội ... nhị muội điên rồi sao ?

Nên biết rằng trong võ lâm tội phản sư không phải nhẹ. Thiết Trung Đường nghe nàng nói như vậy trong lòng chàng cũng hoảng hốt, rồi buộc miệng mắng theo.

Thủy Linh Quang nói thêm:

- Đúng đấy, muội đã bội phản Quỉ Mẫu nhưng Quỉ Mẫu đã tha thứ.

Trước đó, Thủy Linh Quang còn nói lấp bắp nhưng bây giờ nàng nói lại trôi chảy, hiển nhiên là nàng đã quyết tâm.

Ngãi Thiên Phúc vẫn giận dữ:

- Tội phản sư tại sao sư phụ lại tha cho ngươi ?

Thủy Linh Quang rơi nước mắt nói:

- Tiểu muội không tin Thiết huynh đã chết nên một lòng một dạ đi tìm Thiết đại ca. Nếu như Thiết đại ca chết rồi thì tiểu muội cũng muốn chết. Vì thế, tiểu muội không còn muốn làm môn đệ của người khác.

Tuy mấy câu nói của Thủy Linh Quang rất đơn giản, không đầu không đuôi, nhưng nó bao hàm tình nặng như trời biển, và cũng không ai biết được cũng từng ấy ngôn ngữ đã mang bao nhiêu tình ý.

Thiết Trung Đường nghe xong cũng không cầm được nước mắt, chàng tự nhủ:

- Đúng rồi, nàng chấp nhận chết theo Thiết Trung Đường nên mới rơi vào tay Tư Đồ Tiếu.

Ngãi Thiên Phúc thì đứng sững. Hắn thầm nhủ:

“Bất luận như thế nào, mình cũng đưa tiểu muội về hỏi lại sư phụ, không ai động đến tiểu muội”

Tư Đồ Tiếu cười nhạt:

- Người cũng không làm gì được !

Nói chưa dứt lời thì hai ống tay áo của Ngãi Thiên Phúc đã đánh vào mặt Tư Đồ Tiếu.

Đồ Tiếu thấy sức gió quá mạnh nên không dám đón mà chỉ lùi ba thước.

Nghe một tiếng hô, Ngãi Thiên Phúc đã bay lên hướng về tiếng nói của Thủy Linh Quang mà bay tới.

Thấy vậy, Hắc Tinh Thiên và Tư Đồ Tiếu vội chặn Thiết Trung Đường. Còn Bạch Tinh Võ và Lạc Bất Quần cũng vùng dậy.

Ngãi Thiên Phúc đang lửng không chột nghe có hai luồng chuồng phong, liền múa hai ống tay áo, tay áo trái đón Bạch Tinh Võ, tay áo phải hướng về Lạc Bất Quần.

Bạch Tinh Võ dựa vào cây thang rồi mượn thế nhảy lui. Tay áo của Thiên Phúc đánh vào chỗ trống. Lạc Bất Quần thì phóng song chuồng tiếp chuồng của Thiên Phúc.

Nghe một tiếng “bình”, Lạc Bất Quần bị chuồng phong của Ngãi Thiên Phúc đẩy xuống nhưng Thiên Phúc cũng bị nghiêng về một bên. Bởi Thiên Phúc đang bay lơ lửng nên không có điểm tựa. Chuồng phong ở phía trái đánh tới, y vừa định tránh thì chân trái của Bạch Tinh Võ đã móc vào thang nên hắn dễ dàng di chuyển. Phần Thiên Phúc vừa trật một chuồng, một chuồng lại bay tới, Ngãi Thiên Phúc đang dùng toàn lực thì không ngờ Bạch Tinh Võ rút ngay thủ chuồng, hắn phóng chân phải lên.

Ngài Thiên Phúc tuy võ công cao tuyệt nhưng khốn nỗi hai mắt không trông thấy đối phương mượn thế, lại không ngờ đối phương biến chiêu mau lẹ. Cả Thiết Trung Đường và Thủy Linh Quang đều nhìn rõ nên buộc miệng la lớn. Nhưng tiếng la chưa dứt thì cái đá của Bạch Tinh Võ đã áp mất tiếng la của hai người.

Đầu óc của Thiết Trung Đường như bị chấn động. Tư Đồ Tiểu hỏi gần:

- Người không cần tính mạng của cô ấy à ?

Thiết Trung Đường không thể nào đủ khí lực để thi triển.

Đột nhiên từ trong căn nhà lá có một bóng người phóng ra, bay lên đón Ngài Thiên Phúc, vừa đặt chân xuống đất là phóng mình vào gian nhà lá.

Mắt mọi người chỉ hoa lên một cái, họ chỉ thấy người ấy mặc áo hồng, dáng dấp yếu điệu thì người ấy đã bay vào trong nhà. Thân pháp của người này nhanh như ma khiến mọi người đều thất kinh.

Tư Đồ Tiểu tự nhủ:

- Thì ra hắn vẫn có người giúp sức, nếu mình không bức hắn trả lời thì đêm dài sẽ nhiều mộng.

Hắn hét lớn:

- Thiết Trung Đường, hãy quyết định mau ?

Thiết Trung Đường thản nhiên hỏi:

- Người muốn ta phải làm như thế nào ?

Tư Đồ Tiểu cho biết:

- Trước hết người phải thế, mãi mãi nghe theo lời của ta.

Trung Đường hỏi:

- Còn gì nữa ?

Tư Đồ Tiểu nở nụ cười nham hiểm:

- Ngoài điều đó ra, người phải phế bỏ công phu. Nhưng trọn đời tiểu đệ sẽ cung phụng đầy đủ.

Thủy Linh Quang liền mắng

- Người ... người quá độc ác ...

Tư Đồ Tiểu cười ha hả:

- Ta chỉ cần đầu óc của hắn còn không cần đến võ công.

Hắn vốn mong được Thiết Trung Đường giúp hắn. Nhưng hắn nghĩ tới võ công của chàng quá cao, bụng dạ lại sâu sắc. Nếu để chàng sống gần gũi ắt sẽ họa lớn nên hắn ra điều kiện Thiết Trung Đường phải phế bỏ võ công, rồi bức chàng phải nói ra

chỗ ẩn thân của Đại Kỳ môn. Khi ấy võ công của chàng đã bị phế, muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không được. Thế là chàng cứ một mực nghe lời. Tư Đồ Tiếu càng nghĩ càng thấy đắc ý, hất ngửa mặt nhìn trời cười hắc hắc.

Thiết Trung Đường cảm thấy tay chân đều lạnh ngắt, chàng vẫn bình tĩnh nói:

- Người đừng tưởng ta đáp ứng điều kiện, đấy chỉ là giấc mơ của người mà thôi.

Hắc Tinh Thiên nói:

- Cô ấy vì đi tìm người nên bị bắt, sao người lại nhẫn tâm không cứu ?

Tư Đồ Tiếu lại cười lớn:

- Nếu Thiết huynh không cứu cô ta, tiểu đệ sẽ không còn gì để nói. Gần đây tiểu đệ rất cô đơn, đang muốn tìm một người đẹp để giải sầu.

Thiết Trung Đường hiểu ý của Tư Đồ Tiếu nên toàn thân chàng run lên rồi thở dài:

- Nếu ta bằng lòng thì người có tha cho cô ấy không?

Tư Đồ Tiếu cười hắc hắc:

- Điều đó ...

Chợt nghe Thủy Linh Quang hát:

- Nam nhi vốn trọng tình nghĩa tình triền miên, mộng cũng triền miên. Khi ân nghĩa hết rồi. Nếu không giữ được cả hai thì tình trước hết ? Hay nghĩa trước hết ?

Mọi người nghe tiếng hát của Thủy Linh Quang đều chú ý nghe. Bọn Bành Khang tuy võ công cao nhưng bọn chúng chỉ là loại vũ phu không học nên bọn hấn thẳm tưởng:

- Thì ra cô gái này sợ chết, bây giờ mới lấy tình nghĩa để đánh động Thiết Trung Đường, mong hấn đáp ứng.

Tuy Tư Đồ Tiếu là người có cơ trí nhưng mới nghe hấn cũng không hiểu ý.

Chỉ có Thiết Trung Đường hiểu ngay, chàng tự nhủ:

- Đúng rồi, nàng muốn mình đừng nghĩ đến tình cảm của nàng rồi quên ơn lớn như núi của thầy.

Thủy Linh Quang đầy nước mắt ca tiếp:

- Người đời sống trăm năm, như đóa hoa trong kính, như mặt trăng đáy nước, nếp hồng trần phồn hoa thay đổi trong nháy mắt, nhưng thật khó mà xa nhau, khiến kẻ ở trên cao không khỏi lạnh lòng nhưng lại thắng nhân gian.

Mọi người nghe ra thì hay nhưng không ai hiểu nổi. Nhưng giữa Thiết Trung Đường với Thủy Linh Quang như đã hiểu nhau bằng cả tâm hồn. Chàng cũng rơi nước mắt tự nhủ:

“Nàng muốn nói tới đời người như mộng, chẳng cần phải lưu luyến, cũng gián tiếp nói với mình đừng xem trọng mạng sống của nàng. Nàng ... nàng đã quyết định lấy cái chết.”

Thủy Linh Quang thấy Thiết Trung Đường cứ cúi đầu buồn khổ. Nàng ta tiếp:

- Người đời ai cũng mong được gặp nhau, chỉ trong chớp mắt, tóc xanh đã hóa đầu bạc, cho dù như thế nào xin đừng lưu luyến. Lang quân hãy nhớ cho.

“Kim Phong ngọc lộ nhứt tương phùng

Tiện thắng khước nhân gian vô số !”

Tiếng hát của nàng càng nghe càng thấy thê lương. Trong lòng hoàng hôn, trong cơn mưa gió bời bời, nghe tiếng hát thật như dao cắt ruột, tâm tư như đang ở trong giấc mộng.

Ác độc như bọn Tư Đồ Tiểu, Hắc Tinh Thiên thế mà nghe tiếng hát, bọn chúng cũng như si như dại. Còn mấy đại hán áo đen đều ngồi xuống ôm mặt khóc. Những người này tuy không hiểu lời ca nhưng họ nghe tiếng hát sao buồn quá nên họ cũng buồn theo, họ cảm thấy trên cuộc đời này không còn gì thích thú.

Chỉ có Thiết Trung Đường mới thật sự khó xử, chàng tự nhủ:

“Thủy Linh Quang muốn mình đừng lưu luyến nỗi hoan lạc của cuộc đời, rồi sẽ gặp nàng ở cõi xanh cao. Nàng cũng nói nhan sắc dù đẹp mấy rồi cũng phai tàn. Chỉ có ở chốn trời cao mới gần gũi nhau mãi mãi. Nhưng ... tuy nàng đã hẹn gặp nhau ở trời cao, nhưng mình làm sao nỡ bỏ nàng khi đang có mặt ở cuộc đời này.”

Cứ như vậy không biết đã trải qua bao lâu. Chợt nghe có tiếng cười từ xa vẳng lại:

- Ca hay quá, ca hay quá, chỉ có tiếng ca thì hay nhưng lời ca thì nhảm rồi, người hãy lắng nghe ta ca !

Thế rồi người này cất tiếng hát:

- Đời người chỉ có ba vạn sáu ngàn ngày, tại sao lại không lưu luyến nên biết rằng ở trên trời là chuyện hư ảo của thần tiên, có ai trông thấy gì đâu ? Dao bằng được chén vàng với hồng nhan trước mắt ? Nỗi hoan lạc của người đời, đối thần tiên cũng không muốn.

Tiếng hát lúc trầm lúc bổng. Vừa nghe cứ ngỡ đâu đây nhưng kỳ thật tiếng hát ấy ở đâu từ xa đưa lại.

Mọi người đều giật mình, họ đưa mắt nhìn bốn phía nhưng không thấy một bóng người, chung quanh núi rừng trùng điệp chỉ thấy một cánh nhạn lướt qua, mưa đêm vẫn không ngớt.

Tư Đồ Tiểu ngạc nhiên:

- Người nào lại đến ? Nội lực thật kinh hồn.

Tiếng nói chưa dứt, trong cảnh núi rừng mưa gió ấy chợt xuất hiện một vệt dài như bóng người mặc áo trắng, mới nhìn chẳng khác gì con chim ưng bay vào rừng. Nhìn kỹ thì không phải là người mà là một con vật toàn lông màu trắng. Hai con mắt sáng như hai vì sao. Nó ngồi với dáng rất uy mãnh, trông nó cũng na ná con cọp. Mắt nó nhìn quanh bốn phía. Bỗng nghe từ trong căn nhà lá có tiếng hô trong trẻo:

- Tần Nô, Tần Nô !

Thế là con linh miêu thủ thế phóng tới phía trước như mũi tên.

Bọn Tư Đồ Tiểu đều không hề biết lai lịch về con vật này, nhưng Thiết Trung Đường hiểu rõ, con linh vật này do Âm Tần nuôi. Chàng nhớ lại Âm Tần có nói là sẽ có người đến cứu bà ta. Chàng kết hợp những diễn tiến rồi đưa vào sự kiện mà phán đoán. Thiết Trung Đường liền suy nghĩ:

- Âm Tần tuy đã đào được địa đạo, nhưng bản thân bà ta chưa hề đi ra ngõ ấy nên cho con linh miêu ra báo cho một người nào đó trước. Sở dĩ đến bây giờ Âm Tần vẫn chưa đi, chắc bà ta chờ người ấy đến cứu.

Lòng chàng đang trầm mồi ngổn ngang, bây giờ chàng không thể nào đoán nổi người đó là ai?

Mọi người tuy không biết khúc chiết về việc này nhưng họ cũng không biết tiếng hát do ai đã hát mà lại có nội lực ghê gớm như thế. Thế là không ai nói với ai, nhưng họ đều hướng tầm mắt về phía có tiếng hát. Chỉ một mình Thủy Linh Quang đang gục mặt, bất cứ như thế nào cũng không thể xóa nhòa được nỗi đau buồn ở trong lòng nàng.

--- o0o ---

Hồi 17

Bàn Chân Như Sương

Một lát sau từ sau dãy núi vang lại tiếng nhạc. Tiếng đàn linh hoạt thanh thoát không vương một chút buồn khổ. Ai đó đang đánh khúc “nhìn hoa dưới trăng” và “nhấp chén bên người đẹp”. Hình như tất cả niềm vui của nhân thế tứ hồ như đã ở trong tiếng nhạc.

Tuy mỗi người mang một tâm sự khác nhau, nhưng khi đã nghe tiếng nhạc ấy thì người nào cũng tự thấy hạnh phúc vui sướng. Đến lúc tiếng nhạc càng cao, càng lúc càng gần thì cảnh núi rừng tiêu sơ, mưa gió phủ phàng, phảng phất như biến thành cái cảnh trăng chiếu ngàn hoa.

Khi ấy có tiếng cười thật trong trẻo hòa theo tiếng nhạc. Có sáu bảy cô gái mình mặc áo lụa đang vừa đi vừa cười vừa thối sáo đi tới. Mấy cô gái này đều mặc áo ngắn, bên dưới họ không mặc quần dài mà chỉ đóng khố nên để lộ cả hai ông chân trắng nõn. Bàn chân của họ không hề có giày dép. Tiếng nhạc trong trẻo, tiếng cười như tiếng chim oanh. Gương mặt mỹ miều, khiến người nhìn không khỏi liên tưởng đến câu thơ của Lý Bạch “Lý thượng túc như sương”

Hình như họ đang khiêng một chiếc giường bên trên có một tấm chăn, ắt là để che mưa. Bốn cô gái ăn mặc giống nhau vừa tươi cười vừa khiêng chiếc giường. Trên giường có một người rất là kỳ dị.

Dị nhân mặc áo vỏ cây, đầu trần, mặt tròn như trăng rằm. Mới nhìn cứ ngỡ ông ta đang ngồi trên giường, nhưng nhìn kỹ thì hai chân ông ta đang đặt dưới đất. Thực thì không phải chiếc giường mà chỉ là cái giá. Mới nhìn ông ta cứ tưởng là có người khiêng nhưng thực tế thì ông ta đang đi. Dáng mặt của ông ta cũng tươi cười, có vầng trán cao, bụng phệ, cộng thêm hai mắt của dị nhân như hai con mắt phụng. Mọi người tuy đã trải qua nhiều năm giang hồ, hiểu biết khá nhiều, nhưng bây giờ toàn người này, ai nấy đều thấy rất lạ lùng.

Chợt nghe có tiếng cười duyên dáng hỏi:

- Quả nhiên các hạ đã đến.

Dị nhân cười khanh khách:

- Thấy linh nô của phu nhân báo tin. Tại hạ đâu dám không đến ngay.

Dị nhân nói xong bước ngay đến căn nhà lá chứ không hề chú ý đến mọi người.

Các cô gái cũng đi theo, họ ngừng tiếng sáo. Một người đàn bà tuyệt mỹ bỗng con mèo trắng Tần Nô bước ra.

Dị nhân chăm chú nhìn Âm Tần rồi bỗng nhiên thở dài:

- Không ngờ chỉ ba hôm không gặp nhau mà tưởng như cả mười năm, chợt đúng như “Nhứt nhứt bất kiến như tam thu”

Âm Tần cười duyên dáng:

- Làm gì có ba ngày, đã hơn mười năm chúng ta không gặp nhau mà !

Dị nhân dụi mắt rồi lắc đầu:

- Không đúng, không đúng ... nếu đã mười năm tại sao phu nhân không hề thay đổi một chút nào ?

Âm Tần cười khanh khách:

- Cái miệng của các hạ, dù người chết nghe các hạ nói cũng sống lại thôi.

Cả hai người xem như chẳng có ai, họ cười lớn. Họ xem mọi người chung quanh chẳng khác gì là những cái xác chết.

Âm Tần hỏi dịu dàng:

- Tại sao đã nhiều năm, các hạ lại không tìm đến thiếp?

Dị nhân đáp:

- Đi tìm phu nhân chẳng biết đã mòn bao nhiêu đôi giày rồi.

Âm Tần nhìn dị nhân mỉm cười:

- Dĩ nhiên là có đi tìm, thế thì bây giờ tại sao lại không hỏi han gì đến thiếp, trong mấy năm diễn biến như thế nào ?

Dị nhân nói:

- Hôm nay được gặp phu nhân, ta cảm thấy quá vui sướng, mãn nguyện rồi, những việc trong quá khứ còn hỏi để làm gì ? Nếu có hỏi thì nên hỏi đến chuyện sau này.

Âm Tần tươi cười nói:

- Sở dĩ thiếp muốn chàng đến giúp là để xem chàng có thay lòng đổi dạ không. Nếu như chàng không đến tức là chàng đã thay lòng, đúng không?

- Nếu ta không đến tiếp, thì phu nhân cũng không tìm đến ta, đúng không?

Âm Tần gật gật đầu.

Dị nhân cười lớn:

- May thay ta chưa thay lòng đổi dạ.

Âm Tần đưa làn thu ba một vòng rồi tươi cười nói:

- Lòng chàng thì không đổi, nhưng con người thì đã đổi nhiều. Ngày xưa chàng thích chưng diện, nhưng bây giờ thì không.

Dị nhân cười ha hả:

- Đúng rồi, ba mươi năm trước chẳng những ta ăn mặc chỉnh tề, mà bọn chúng cũng rất chỉnh tề, nhưng ba mươi năm sau.

Đôi mắt dị nhân nhìn về phía các cô gái rồi nói tiếp:

- Ta hiểu rằng con người ta chớ để bị nô lệ bởi quần áo, cái gì đó mà cảm thấy dễ chịu thì cứ mặc vào.

Âm Tần nguyền một cái:

- Như thế cũng được, thiếp xin hỏi chàng cái giường của chàng dùng vào việc gì, trông như chiếc thuyền không đáy.

- Nó có đạo lý đấy, cứ tưởng như ta đang nằm trên đó, các cô khiêng đi, mệnh đã không nói mà lòng lại không vui thì ta còn lạc thú. Còn như hôm nay, ta xem mình như đang được khiêng, các cô đã vui, lại không than oán ta. Thế là ai cũng cảm thấy cao hứng chứ không như ngày xưa chỉ có một người vui mà thôi.

Âm Tần lắc đầu thở dài một tiếng rồi lại tươi cười:

- Cách trở đã nhiều năm tuy chàng vẫn hưởng thụ hoan lạc nhưng ý tưởng thì lại rất cao sâu.

Mọi người nghe dị nhân nói và hành động hình như đều bị ông ta nhiếp phục, họ cảm thấy như quên cả hiện thực của mình.

Tư Đồ Tiểu biết rằng võ công của dị nhân không thể lường được. Chỉ mong sao hấn gặp Âm Tần rồi cả hai người đều đi để khỏi làm lỡ công việc của bản thân hấn.

Không ngờ lúc ấy dị nhân ngoảnh đầu lại, hai mắt ông ta nhìn quanh một vòng. Khi thấy Thiết Trung Đường, ông ta như chú ý.

Thiết Trung Đường đứng trước cơn mưa, toàn thân chàng ướt cả, đầu óc chàng thì đang lo âu buồn khổ nhưng tất cả cũng không che được phong thái hiên ngang khí khái của chàng.

Dị nhân thấy vậy hỏi:

- Những người này là bạn bè của phu nhân ?

Âm Tần cười như tiếng chuông ngân nói:

- Chỉ có một người mà các cô muội muội của chàng đang nhìn đó. Chàng xem hấn ta là nhân tài hạng mấy ?

- Chàng mà mấy ả a đầu đang nhìn quả đúng là anh tài, chỉ tiếc là hấn có vẻ đang buồn khổ.

Thiệt Trung Đường thấy dị nhân cứ nhìn mình mà không nhìn bất cứ ai, chợt thấy dị nhân phóng tới ôm quyền nói:

- Mời phu nhân lên kiệu.

Với chiếc kiệu như vậy thiếp không muốn ngồi.

Dị nhân cười:

- Sao phu nhân biến thành tục rồi sao. Kiệu như thế này, bình nhật phu nhân đâu có mà ngồi.

Âm Tần nhú đôi mày nhưng rồi cũng bước qua.

Tư Đồ Tiểu nghĩ rằng họ sẽ đi, hấn thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ dị nhân phất tay áo phong mình tới cây thang, ngửa mặt hỏi:

- Trên cao nhiều mưa gió, áo mỏng chịu sao qua.

Thủy Linh Quang ngâm đáp:

- Trên cao trời lạnh quá. Quân tử ý làm sao ?

Dị nhân ngửa mặt cười lớn:

- Ta vốn thương đến người đẹp, thương cho người đang ở trên cao bị gió mưa. Cô nương, cô nương, cô nương có muốn trở lại nhân gian không?

Tư Đồ Tiểu hét lớn:

- Cô ấy không muốn xuống!

Dị nhân cười hì hì rồi hỏi Đồ Tiểu:

- Làm sao người lại biết ?

Tư Đồ Tiểu ôm quyền lễ phép:

- Tiên bối khí vũ cao hoa, ắt là không phải khách ở hồng trần, hà tất tiên bối lại nghĩ đến việc của người đời, vẫn bối xin tống tiễn tiên bối xuống núi.

Dị nhân cười :

- Câu nói xem ra cung kính đấy, nói cũng đúng khiến người nghe cũng vui tai được, người hãy thả cô ấy xuống thì chúng ta sẽ đi.

Tư Đồ Tiểu sững sờ nói:

- Tại sao tiên bối lại muốn thả cô ấy xuống.

Dị nhân chưa kịp nói thì Âm Tần đã xen vào:

- Chàng lại mang bệnh cũ rồi, cứ thấy gái đẹp thì lại muốn mang người ta về, đúng không ?

Dị nhân nói:

- Cuối cùng chỉ có phu nhân mới hiểu lòng ta, ta thấy cô ấy tài ba như vậy nên không nhẫn tâm để cô ấy lưu lạc giang hồ chịu bao khổ. Tự nhiên là muốn mang cô ấy cùng về.

Tư Đồ Tiểu thấy lão ta mặt trắng, không có râu, người thì cao Tôn Tiểu Kiều, nói năng rất ôn hòa chắc võ công không thể lường được. Nên hắn không dám chọc giận. Hắn kéo Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ cùng mấy người khác đến một nơi rồi nói nhỏ.

Thiệt Trung Đường vốn đang tức giận, chàng thầm nghĩ:

“Nếu người này không ra tay thì Thủy Linh Quang làm sao mà được cứu xuống. Bất luận như thế nào cũng chờ hắn cứu nàng xuống đã rồi hãy tìm cách.”

Vừa nghĩ tới đó, chàng nhìn lên đưa mắt ra giấu cho Thủy Linh Quang. Thủy Linh Quang cũng đang nhìn chàng. Khi ấy trời đang tối nhưng mắt của họ sáng như sao. Vừa nhìn thấy Thủy Linh Quang đã hiểu ý. Âm Tần bỗng con mèo trắng trong lòng thấy hai người nhìn nhau nhưng không nói. Còn mấy cô gái thì cúi mặt nhìn vào đôi chân trần như sương của mình như có ý ganh tỵ.

Bọn Tư Đồ Tiểu bàn bạc với nhau xong. Hoàng Khấu và Bích Nguyệt thì đứng khá xa cũng không nói năng gì chỉ nghe tiếng của Lạc Bất Quần.

Con người này rất cao, nên khi đứng chung với mọi người hắn cao hơn cái đầu, gương mặt hắn đầy giận dữ hỏi dồn:

- Ai sợ, người nào sợ hắn ?

Tư Đồ Tiểu hứ một tiếng, hắn chạy lui hướng về dị nhân:

- Nếu tại hạ không thả cô ấy thì tiền bồi sẽ như thế nào ?

Dị nhân mỉm cười nói:

- Thì chẳng hay chút nào !

Mấy tiếng này dị nhân nói như vẻ bình thường. Nhưng từng tiếng, từng tiếng đều chứa đầy nội lực. Cứ mỗi tiếng như thể âm vang cả núi rừng, mọi người đều thất kinh.

Bọn Tư Đồ Tiểu cũng bàng hoàng lo sợ. Có ba người trong bọn họ đều có mưu kế thâm trầm. Thấy vậy họ đưa mắt ra hiệu với nhau, rồi Tư Đồ Tiểu ôm quyền lễ phép:

- Cô gái ấy đối với tại hạ rất quan trọng, mà còn liên hệ đến nhiều người khác, nếu tại hạ để tiền bồi đưa cô ấy đi, sau này có người tra hỏi thì tại hạ thật là khó xử. Hắn nói tiếp:

- Ngay quý tính đại danh của tiền bồi, tại hạ cũng không biết.

Âm Tần nói chặn ngay:

- Hảo tiểu tử, sau khi người biết tên họ của ông ta, người sẽ bày nhiều kế mưu có phải không ?

Tư Đồ Tiếu giả vờ như không nghe, mắt hấn cứ nhìn vào dị nhân.

Dị nhân mỉm cười :

- Nếu ta không nói ra tên họ thì như thế nào ?

- Thế thì xin tiền bồi chịu khó chờ thêm ít hôm nữa, chờ tại hạ động viên bạn bè để họ được thấy phong thái của tiền bối. Khi đó tiền bối đưa cô ấy về chắc là không ai có ý kiến gì.

Sở dĩ, Tư Đồ Tiếu năn nỉ dị nhân chờ thêm mấy ngày cốt để bây giờ lấy Thủy Linh Quang uy hiếp Thiết Trung Đường. Xong việc, dù có trao Thủy Linh Quang cho lão dị nhân cũng không sao ?

Âm Tần như phát giác ý đồ của Đồ Tiếu:

- Giỏi ghê nhỉ, người dùng kế hoãn binh chờ người đến tiếp viện rồi đánh nhau chứ gì ?

Dị nhân chỉ mặt Tư Đồ Tiếu thản nhiên hỏi:

- Võ lâm Trung Nguyên lại có người thông minh như người. Lần này ta xuống núi cũng được sáng mắt.

Tư Đồ Tiếu vội vàng:

- Dạ, tại hạ không dám, chẳng biết ý của tiền bối như thế nào ?

Dị nhân nói chậm rãi:

- Suốt đời ta mỗi khi làm việc gì đều không muốn gây khó khăn cho người khác. Nếu hôm nay ta đưa cô ấy đi thì cũng mất mặt cho các vị.

Nghe vậy Thiết Trung Đường hồi hộp. Còn Tư Đồ Tiếu lại hớn hởi. Hấn ôm quyền nói tiếp có ý tán tỉnh:

- Tiền bối quả là vị thông đạt mọi việc, văn bối hết lòng khâm phục.

Không ngờ lão dị nhân từ từ nói tiếp:

- Cho nên hôm nay ta muốn các vị tự nguyện đưa cô ta cho ta ...

Tuy nói chưa hết lời mà bọn Tư Đồ Tiếu lại càng thêm lo âu. Còn Âm Tần thì nở nụ cười tươi như hoa lay trước cơn gió nhẹ. Bạch Tinh Võ thì vẫy tay về hướng Lạc Bất Quần. Hai người này biết rằng sự việc hôm nay chẳng tốt đẹp gì nhưng bọn chúng chưa dám vọng động. Trước hết hấn muốn Lạc Bất Quần thử võ công của lão dị nhân cao thâm đến chừng nào. Lạc Bất Quần là một tên thô lỗ, thấy tình hình như vậy máu giận

trào hông, hấn trộn tròn. Trong lúc ấy hấn hiểu ý của Tiêu chủ thì làm sao hấn chịu nổi. Hấn liền nạt:

- Muốn chúng ta trao cô gái ấy cho người thì chỉ có mòng mà thôi.

Hấn liền sửa bộ xông tới gần chỗ lão dị nhân. Hấn vẩy chiếc quạt bồ một cái, hét lớn:

- Có giỏi thì hãy tiếp vài chiêu của lão gia.

Thiệt Trung Đường thấy hấn vận dụng hai cánh tay nghe rần rắc, biết rằng công phu ngoại môn của hấn có hỏa hầu rất sâu.

Lão dị nhân trầm tĩnh hỏi:

- Tiểu tử, người muốn động thủ với ta ?

Lạc Bất Quần nổi cơn thịnh nộ:

- Đồ hôi hám, nếu người sợ thì ...

Lão dị nhân cười :

- Cũng được, ta chỉ cần một chiêu nếu không đánh người vắng ra thì xem như ta thua, được không ?

Hai người này, một bên thì lỗ mãng, khỏe mạnh, còn một bên thì lùn, tay chân trắng trẻo, một bên thì tiếng nói như chuông ngân còn một bên thì nói năng dịu dàng. Nếu so sánh thì lão dị nhân yếu hơn nhiều nếu một người bình thường thì rõ ràng không phải là địch thủ của Lạc Bất Quần.

Bọn Tư Đồ Tiểu biết võ công của lão dị nhân không phải tầm thường, nhưng Lạc Bất Quần là một tay từng qua Bắc về Nam cũng không phải vừa, lại có nhiều kinh nghiệm lúc chiến đấu.

Có thể võ công của lão dị nhân hơn hẳn Lạc Bất Quần nhưng chỉ một chiêu khiến hấn bay xa cũng là việc khó như lên trời. Bọn Tư Đồ Tiểu thấy lão dị nhân nói như vậy là điên cuồng nên bọn chúng có ý mừng thầm. Hắc Tinh Thiên sợ Lạc Bất Quần nhiều lời nên hấn bước tới tươi cười :

- Tiền bối nói như vậy không đùa đấy chứ ?

- Ai đùa với các người làm chi ?

Hắc Tinh Thiên ra điều kiện:

- Tiền bối đã nói như vậy, nếu tiền bối thua thì như thế nào ?

- Nếu ta thua, ta chấp nhận bò xuống núi.

Lạc Bất Quần vốn giận dữ muốn trào hông, hấn liền lớn tiếng:

- Nếu ta thua, chẳng những bò xuống núi mà còn lạy người tám lạy.

Lão dị nhân vẫn từ từ nói:

- Chỉ sợ lúc đó người không dám ra tay.

Hắc Tinh Thiên vui mừng nói:

- Lạc huynh không cần phải nói nhiều. Sao không mau lãnh cao chiêu của tiên bối.

Lão dị nhân sửa lại tay áo gọi:

- Đến đi !

Chân của lão dị nhân không đứng thành chữ đinh cũng không đứng theo chữ bát cũng chẳng thấy điều khí, thần thái vẫn tự nhiên.

Gương mặt của Lạc Bất Quân đầy phần nộ, nhưng hắn vẫn không dám sơ xuất. Hai chưởng hắn che ngực, hai chân xuống tấn. Thế đứng của Lạc Bất Quân là công phu cơ bản của võ lâm. Với hơn ba mươi năm võ công hỏa hầu của Lạc Bất Quân với thế tấn của hắn, ước chừng vào chục người khỏe mạnh cũng không đẩy được hắn một bước. Hai chân hắn như lún xuống đất. Hắn có vẻ tự phụ nghĩ thầm:

- Thằng mập này, để xem người làm thế nào đẩy ta bay bổng.

Thấy thế Thiết Trung Đường cũng phập phồng thay cho lão dị nhân. Lạc Bất Quân hét lên một tiếng phóng song quyền thế mạnh hùng hùng hổ hổ. Hắn phóng chiêu nặng như thái sơn nhắm vào đầu lão dị nhân đánh xuống.

Chiêu thức này của Lạc Bất Quân tuy thô thiển nhưng là thế quyền rất căn bản. Vả lại thân hình của hắn cao lớn với chiêu thế như thái sơn đè xuống đầu thật khó mà đương nổi.

Những người chung quanh thấy hắn ra chiêu thế mãnh liệt như vậy đều mừng rỡ vô cùng. Như khi nhìn qua lão dị nhân vẫn thấy lão mỉm cười đứng nguyên một chỗ, không hề tránh né. Thấy vậy Lạc Bất Quân mừng thầm:

- Dù người dùng nội lực phản kích cũng không thể xô ta ngã được.

Hai chân hắn trụ thế, hai quyền cứ việc giáng xuống nghe một tiếng “bình”. Rõ ràng là song quyền của Lạc Bất Quân đã đánh trúng vào trán lão dị nhân. Lão không hề lấy nội lực chống đỡ. Lạc Bất Quân vẫn trụ yên, còn lão dị nhân thì bị song quyền của Bất Quân đánh lún xuống đất trông dễ dàng như búa đóng đinh vào gỗ. Mọi người trông thấy vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Lạc Bất Quân cũng không ngờ diễn ra như vậy. Chỉ thấy nửa phần dưới của lão dị nhân chôn sâu xuống đất. Chợt nghe lão cười ha hả nói:

- Nằm xuống !

Nhanh như chớp lão phóng hai tay bắt chân Lạc Bất Quần. Hắn vội vàng lách hạ bàn tránh. Dù nằm mơ, hắn cũng không ngờ đang ở bộ vị như vậy mà lại ra chiêu thức như thế. Tuy hắn lách được nhưng hai chân của Lạc Bất Quần đau nhức thấu xương tủy. Hắn hét một tiếng, quả nhiên bị lão dì nhân ném ra xa mấy thước.

Lão dì nhân cười thoải mái rồi nhẹ nhàng phóng mình lên. Với thân hình bằng xương bằng thịt mà lún xuống đất chẳng khác gì sắt thép. Sự tình này nếu không tận mắt thấy thì cho dù bất cứ ai kể lại cũng không thể nào tin được.

Lão dì nhân hỏi:

- Người còn muốn gì ?

Lạc Bất Quần giận dữ hét một tiếng như muốn vùng dậy nhưng toàn thân hắn đau đớn nên hắn mới gượng dậy lại ngã xuống.

Bạch Tinh Võ vội vàng đến đỡ hắn. Lạc Bất Quần nhìn Hắc Tinh Thiên, Bạch Tinh Võ rồi chuyển mắt nhìn lão dì nhân, bất giác hắn gục vào vai Bạch Tinh Võ khóc òa.

Tư Đồ Tiểu nhìn hắn, trong lòng vừa tức giận vừa buồn cười. Thấy vậy lão dì nhân hỏi:

- Còn ai trong các vị muốn thử nữa không ?

Bọn Tư Đồ Tiểu mặt nhìn mặt không có ai dám trả lời.

Lão dì nhân ngửa mặt lên trời cười ha hả:

- Các vị đều không hề có dị nghị thì ta cũng không khách sáo làm gì.

Lão quay đầu gọi:

- Thôi các con hãy cứu cô nương ấy xuống.

Mấy cô gái cứ nì nài nhau không cô nào dám thực hiện. Âm Tần cười khanh khách:

- Nếu các người muốn theo thầy các người thì phải học cái tính không ganh tương, còn không thì chỉ có tức lên mà chết.

Lão dì nhân nhìn Âm Tần tươi cười nói:

- Nếu nữ nhân trên cuộc đời này đều giống như phu nhân thì ta không ưu phiền gì cả.

Tư Đồ Tiểu chăm chú nhìn các cô gái đang đi tới phía chiếc thang, chẳng ai dám nói gì cả. Bỗng nhiên nghe tiếng thở ở trên chiếc thang:

- Khoan đã !

Ngửa mặt nhìn thì không ai ngờ rằng đã có Trầm Phủ Bạch ở trên đầu thang. Mọi người đều thất kinh. Ngay cả võ công của lão dị nhân mà cũng không phát hiện được.

Tay phải của hắn nắm vào thang, tay trái của hắn đặt vào huyết bách hội ở đỉnh đầu của Thủy Linh Quang. Hắn cười hi hi ra vẻ tự đắc nói:

- Người nào bước lên một bước thì chưởng của ta sẽ đánh xuống.

Thấy vậy mấy thiếu nữ đều bước lùi.

Nên biết rằng huyết bách hội là nhược điểm hàng đầu của con người, chỉ cần bị người thường đánh trúng sẽ đủ chấn thương. Huống hồ với thân thủ của Trầm Phủ Bạch nếu hắn đánh xuống thì chỉ mất mạng mà thôi.

Quả nhiên lão dị nhân không dám giục mấy cô gái bước tới mà còn ra lệnh cho các cô lùi xa. Lão nhìn lên nói:

- Người là ai ? Muốn gì ?

Thấy vậy Thiết Trung Đường hoảng hốt, chàng nắm chặt tay quyền.

Trầm Phủ Bạch từ từ nói:

- Tại hạ chỉ là một văn bối vô danh. Bây giờ chẳng muốn gì khác, chỉ cần để tại hạ đưa xuống, nhưng tiền bối đừng động đến tại hạ một sợi tóc là đủ rồi.

Lão dị nhân thấy yêu sách của hắn quá dễ dàng, không cần suy nghĩ gì vội nói ngay.

- Được ta đồng ý, hãy đưa cô ấy xuống.

Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ vừa thấy Trầm Phủ Bạch như vậy, chúng tự thấy vui mừng. Nhưng nghe hắn yêu cầu như vậy, bọn chúng vừa điên tiết vừa vô cùng thất vọng.

Bạch Tinh Võ không chịu được, hắn lại bước đến gần Tiền Đại Hà đưa tay ra hiệu.

Không ngờ Trầm Phủ Bạch thuận tay điểm huyết đạo của Thủy Linh Quang rồi mở dây nói:

- Tránh ra !

Hắn ôm vào hông Thủy Linh Quang bay xuống.

Thủy Linh Quang đã được tháo dây nhưng nàng vẫn không cử động được.

Nàng chỉ chăm chú nhìn Thiết Trung Đường như si như dại. Trong tia nhìn ấy không biết đã nói lên bao nhiêu ngôn ngữ, không ai có thể miêu tả hết được.

Thiết Trung Đường nhìn Thủy Linh Quang như đứt từng khúc ruột. Nếu là Vân Tranh, chắc chắn chàng đã nhào tới. Nhưng Thiết Trung Đường thì khác, chàng nghĩ

rằng trong tình thế này nếu chỉ bằng vào sức cá nhân thì cũng không làm được gì mà còn có thể phương hại đến tính mạng của Thủy Linh Quang. Nên chàng chỉ nghiêng rằng đứng yên.

Chỉ có lão dị nhân vừa cười khanh khách vừa xông tới.

Trầm Phủ Bạch lễ phép:

- Xin tiền bối.

Hắn trao Thủy Linh Quang cho lão dị nhân.

Lão dị nhân đỡ Thủy Linh Quang vừa cười vừa khen:

- Hảo hài tử, tuy con không cần đến ta nhưng ta cũng không phụ con.

Trầm Phủ Bạch cúi mình lễ phép:

- Đa tạ tiền bối.

Hắn lại vừa cười vừa nói tiếp:

- Thủy cô nương bên ngoài đã đẹp rồi bên trong cũng rất thông minh. Hiện nay cô ta xứng đáng là một tiên nữ ở trần gian. Chỉ tiếc rằng...

Hắn lắc đầu không nói nữa.

Lão dị nhân hỏi ngay:

- Chỉ tiếc gì ?

Trầm Phủ Bạch cho biết:

- Chỉ tiếc rằng vừa rồi tại hạ đã cho cô ta ngủi thuốc độc. Nếu không có thuốc giải thì chỉ trong vài giờ nữa máu sẽ trào ra thất khiếu mà chết.

Lão dị nhân nổi giận:

- Người. ... thuốc giải ở đâu ?

- Ở ngay trong tại hạ

- Hãy đưa ra !

Hai tay lão nắm chặt Trầm Phủ Bạch.

Trầm Phủ Bạch lùi mấy bước, hắn cười hi hi:

- Vừa rồi tiền bối đã hứa không động đến văn bối, tại sao bây giờ tiền bối lại quên ?

Lão dị nhân thu tay lui. Hắc Tinh Thiên và Tư Đồ Tiểu thấy vậy mừng thầm, bọn chúng tự nhủ:

“Không ngờ tên này lại có cơ trí”

Trầm Phủ Bạch có mùi tự đắc:

- Tuy võ công của tại hạ không bằng tiền bối. Nhưng loại thuốc độc mà tại hạ đã sử dụng gồm có ba mươi sáu thứ được thảo chế thành, người khác không giải được.

Lão dị nhân buông tay xuống trầm giọng:

- Người muốn như thế nào ?

- Nếu tiền bối không muốn mang xác cô ấy về thì trao lại cho tại hạ. Còn không thì tiền bối phải đáp ứng ba điều kiện.

Lão dị nhân mắng:

- Đồ thối tha, ta chưa hề bị ai uy hiếp.

Trầm Phủ Bạch tươi cười :

- Tự nhiên, tự nhiên, tại sao tiền bối lại muốn uy hiếp tại hạ. Chỉ tiếc rằng cô ta là một cô gái mặt hoa da phấn, đáng dấp yếu điệu ...

Lão dị nhân liếc nhìn Thủy Linh Quang, tuy sắc mặt của nàng nhợt nhạt nhưng với đôi mắt sáng, đáng người yếu điệu, nếu so với Âm Tần thì chẳng khác gì, lão liền hỏi:

- Điều kiện gì, hãy nói ra.

Trầm Phủ Bạch cười đắc ý. Hắc hướng về Hắc Tinh Thiên lễ phép:

- Đệ tử không dám tự chuyên, điều kiện của đệ tử xin sư phụ linh hoạt.

Hắc Tinh Thiên vui vẻ khen:

- Đệ tử giỏi lắm !

Hắc nhìn Tư Đồ Tiếu nói:

- Tư Đồ huynh ...

Tư Đồ Tiếu đang chờ đến hắc nói:

- Tại hạ chỉ chờ tiền bối trao cho một tín vật. Khi nào chúng tại hạ gặp tai nạn thì mang tín vật ấy đến cầu tiền bối, xin tiền bối hãy ra tay tương trợ.

Thiệt Trung Đường lo lắng, chàng hiểu rằng bọn Tư Đồ Tiếu muốn lão dị nhân giúp hắc để chống với Đại Kỳ môn, tuy trong Đại Kỳ môn cũng có nhiều cao thủ, nhưng không thể là đối thủ của lão dị nhân.

Lão dị nhân hỏi tiếp:

- Còn điều kiện thứ hai.

Trầm Phủ Bạch cho biết:

- Loại độc dược này rất phức tạp. Nên cần mỗi năm phải uống ba mươi sáu lần thuốc giải thì mới giải được độc tính của nó.

- Hay là người muốn học võ công của ta ?

Lão nhìn Thủy Linh Quang rồi thở dài hỏi:

- Còn điều kiện thứ ba ?

Trầm Phủ Bạch nhìn một vòng rồi hấn bước về phía Thiết Trung Đường, mỉm cười nói:

- Điều kiện thứ ba là xin tiền bồi chế phục người này, bức hấn ...

Bỗng nhiên Thiết Trung Đường phóng hai chưởng nhanh như chớp, chưởng trên nhắm vào yết hầu, chưởng dưới nhắm vào ngực của Trầm Phủ Bạch.

Trầm Phủ Bạch lách mình hét om sòm:

- Xin tiền bồi đáp ứng ...

Thiết Trung Đường la Tôn Tiểu Kiều:

- Những điều tiền bồi hứa không liên quan gì đến việc ra tay của tại hạ.

Lão dị nhân cười ha hả:

- Đúng vậy.

Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ thất kinh định xông ra.

Thiết Trung Đường vừa không ngừng phóng chưởng, miệng la lớn:

- Tiền bồi, không hứa không ra tay với người khác, xin tiền bồi ngăn trở họ chờ tại hạ đoạt thuốc giải.

Lão dị nhân lại khen:

- Đúng !

Lão trầm giọng:

- Đứa nào ra tay thì đừng trách ta vô tình.

Hắc Bạch song tinh sợ quá nên phải dừng lại.

Lão dị nhân vẫy tay nói:

- Bọn chúng dừng lại cả rồi, khỏi lo chúng vọng động.

Mấy cô gái cũng nghe theo lời, họ kéo ra chặn trước mặt Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ nhưng mắt họ cứ nhìn vào Thiết Trung Đường.

Chưởng thế của Thiết Trung Đường như hoa rụng tuyết rơi. Chiêu thức của chàng tuy không lợi hại, nhưng lại rất nhanh đến nỗi nhìn không kịp.

Võ công của Trầm Phủ Bạch đâu phải địch thủ của Thiết Trung Đường, hơn nữa hấn đang quá sợ hãi, chỉ một chốc hấn đã không thể nào còn sức.

Lão dị nhân khen:

- Xuất thủ nhanh lắm !

Âm Tần xen vào:

- So với chàng khi còn trẻ như thế nào ?

Lão dị nhân không trả lời. Chỉ thấy chiêu thức của Thiết Trung Đường càng đánh càng nhanh. Trầm Phủ Bạch thì tay chân rối loạn, mồ hôi chảy ròng ròng.

Bọn Tư Đồ Tiểu vô cùng tức giận, còn Bạch Tinh Võ thì thò tay vào bụng lấy ám khí.

Hắn được gọi là Tam Thủ Hiệp nên công phu ám khí của hắn chắc chắn hơn người.

Mười năm trước, một trăm vị võ lâm hào kiệt trong các tiêu cục ở lưỡng hà tổ chức đại hội. Bạch Tinh Võ đã phóng ba thứ ám khí làm tắt mười một ngọn đèn. Cả một trăm vị hào kiệt đều không hề biết hắn dùng ám khí gì và ra tay như thế nào. Nên từ đó quần hào tặng cho hắn cái tên “Tam Thủ Hiệp”. Bây giờ hắn thấy tình hình có vẻ nguy ngập nên hắn muốn dùng tài riêng phóng ám khí phế võ công của Thiết Trung Đường.

Không ngờ ám khí vừa nằm trong tay hắn thì mũi hắn ngửi một mùi thơm. Một thiếu nữ áo hồng đã lao vào lòng hắn cười ngọt ngào :

- Người lấy cái gì đó, cho thiếp xem một chút.

Bạch Tinh Võ cũng phải khen:

- Con này có nhãn lực khá quá.

Hắn ầm ớ nói:

- Không ... không có gì. Tay hắn thật lạ lảng chuôi ám khí vào túi.

Thiếu nữ áo hồng tươi cười :

- Tức nhỉ ! Không hành động được ha ?

Bạch Tinh Võ liền bị thiếu nữ áo hồng giữ chặt, cổ tay hắn thấy đau đớn vô cùng. Tay hắn cũng không nhấc lên được nữa. Nhưng nghe có tiếng leng keng, cả một lô ám khí từ trong ống tay áo Bạch Tinh Võ đều rơi xuống đất.

Thiếu nữ thấy vậy mỉm cười :

- Thế là muốn đùa nhưng chẳng được, tiếc nhỉ !

Cô ấy dùng chân đưa ám khí thành một đồng. Chỉ thấy Bạch Tinh Võ lè lưỡi, tay cô gái vuốt vào hông Bạch Tinh Võ một cái, cả thân hình hắn như tê buốt không cử động được.

Bọn Tư Đồ Tiểu thấy một cô thị tì của lão dị nhân mà đã có võ công như vậy, bọn họ đều sợ hãi nên không còn ai dám ra tay.

Lúc ấy, Thiết Trung Đường đã tấn công mười chiêu. Trầm Phủ Bạch đang tả xung hữu đột trong chưởng phong của chàng, hấn mong chạy đến gần Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ. Nào ngờ chưởng pháp của Thiết Trung Đường cứ phóng ra liên lạc ngay cả giọt mưa cũng không lọt vào được

Bọn Tư Đồ Tiểu trước đây chỉ xem thường võ công của Thiết Trung Đường. Không ngờ chỉ cách một thời gian chẳng bao lâu mà võ công của chàng lại tiến bộ gần ấy. Bọn chúng không ngờ khi ở trong thạch động Thiết Trung Đường đã nhận được bí kiếp võ công của phụ thân chàng, nên bọn chúng lấy làm lạ.

Trong chớp mắt, Thiết Trung Đường phóng thêm một chưởng rồi chụp được hông Trầm Phủ Bạch.

Chiêu này cũng chỉ bình dị giản đơn nhưng Trầm Phủ Bạch không tránh nổi, tuy đã rút tay lại nhưng huyết khúc trì đã bị chàng nắm.

Trầm Phủ Bạch sợ quá hấn phóng luôn ba chiêu: “Bá vương ngự pháp”, “Lực chuyển càn khôn” và “Phản triển kim ty” tưởng rằng sẽ thoát khỏi tay Thiết Trung Đường, chàng cười nhạt:

- Ta là ai người đã biết ?

Trầm Phủ Bạch run run:

- Dạ biết ...

Nguyên do Thiết Trung Đường dọa để hấn nói bởi khi hấn nói thì phải mở miệng liền bị Thiết Trung Đường chặn vào miệng hấn.

Tay phải Thiết Trung Đường thò vào tay áo lấy ra một thứ thuốc màu đen nhét vào miệng hấn. Chỉ nghe một tiếng “ực” Trầm Phủ Bạch đã nuốt trọn viên thuốc.

Thiết Trung Đường cười ha hả:

- Người có biết đã nuốt thứ gì không ?

Trầm Phủ Bạch chỉ nghe trong cổ họng có mùi gì hôi hôi.

Hấn vừa như nhớ ra liền kinh hoảng:

- Phải ... phải chẳng là thuốc độc ?

Thiết Trung Đường mỉm cười :

- Còn gì nữa ! Người có muốn thuốc giải không ?

Thấy mặt của Trầm Phủ Bạch như ngây như dại. Mấy thiếu nữ và cả Âm Tần đều cười khoái chí. Lão dị nhân khen:

- Hay quá ! Hay quá ! Lấy độc trị độc đúng là kiệt tác.

Thiết Trung Đường nói:

- Thuốc độc của tại hạ lợi hại vô cùng chỉ trong vòng một giờ thì độc sẽ phát tác, toàn thân nóng như thiêu đốt rồi chết.

Mặt Trầm Phủ Bạch không còn một giọt máu. Hai chân hấn mềm nhũn, hấn nằm xuống đất run đành dạch. Hấn liền thò tay vào người lấy ra một cái bình rồi nói:

- Đây ... đây là thuốc giải cho Thủy cô nương.

Thiết Trung Đường hỏi:

- Người có muốn ta đổi thuốc giải hay không ?

Trầm Phủ Bạch gật đầu lia lịa, nhưng hấn không nói được. Thiết Trung Đường hỏi kỹ:

- Một bình thôi à ?

Trầm Phủ Bạch bò tới nói:

- Vừa rồi, tại hạ nói ba mươi sáu vị thảo dược chỉ là nói dóc mà thôi, thực ra chỉ là độc dược bình thường, nên thuốc giải chỉ cần một thứ.

Thiết Trung Đường vẫn chưa tin:

- Thực không ?

Trầm Phủ Bạch nâng bình thuốc đưa cho Thiết Trung Đường rồi hỏi:

- Còn thuốc giải cho tiểu nhân ...

Thiết Trung Đường nghiêm giọng:

- Thuốc giải gì ? Thuốc giải ở đâu ?

Trầm Phủ Bạch như nát gan nát ruột, hấn nhào lặn hô Tôn Tiểu Kiêu:

- Thiết huynh ... huynh ...

- Người gọi ta làm gì ?

Trầm Phủ Bạch nhăn mặt:

- Thiết ... Thiết đại thúc.. Thiết lão bá ... xin lão nhân gia hãy mở lòng thương thưởng cho diệt nhi thuốc giải.

- Lần sau người còn dám hại kẻ khác nữa không ?

- Từ nay diệt nhi không dám.

Thiết Trung Đường nhìn hấn rồi bỗng nhiên ngửa mặt cười khoái chí:

- Đồ ngu ! Vừa rồi người nuốt chỉ là một loại thuốc trị thương mà thôi.

Trầm Phủ Bạch cười không được, khóc cũng không xong.

Còn Hắc Tinh Thiên và Bạch Tinh Võ thì sắc mặt chúng vàng như nghệ. Tư Đồ Tiểu thì giậm chân. Hấn ôm quyền định nói gì đó, nhưng hấn chỉ thở dài buồn rầu :

- Đi thôi !

Lão dị nhân nói:

- Đúng như vậy, các vị nên đi đi.

Tư Đồ Tiểu hân học nhìn Thiết Trung Đường, còn Hắc Tinh Thiên thì giận dữ:

- Sẽ có một ngày ...

Hắn nghiêng rằng rồi cùng Tư Đồ Tiểu, Bạch Tinh Võ dờn gót. Còn Hoàng Khấu kiếm khách cũng trợn mắt nhìn Thiết Trung Đường :

- Sẽ có ngày lãnh giáo !

Thiết Trung Đường đáp lời:

- Tốt lắm, tốt lắm !

Bích Nguyệt kiếm khách cũng nhìn Thiết Trung Đường nhưng Tiền Đại Hà đã kéo hắn đi.

Khi ấy Trầm Phủ Bạch mới hoảng hồn từ từ đứng dậy gọi to:

- Sư phụ ... chờ đệ tử cùng đi với ...

Bọn họ khi đến thì hùng hùng hổ hổ, người nào cũng vênh váo tự đắc, bây giờ chẳng khác nào như một bầy chuột tránh mèo đói.

Cường địch đã đi sạch, Thiết Trung Đường nắm bình thuốc giải mà lòng chàng cảm thấy vô cùng phấn chấn, chàng tự nhủ:

“Với thân phận của lão dị nhân ắt hẳn không dùng sức mạnh với mình. Thuốc giải đang nằm trong tay mình, ắt hẳn không nghĩ đến chuyện mang nàng đi”

Chàng có vẻ sung sướng, chợt nghe lão dị nhân nói:

- Tiểu hỏa tử, sao ngươi chưa cứu ta ?

Thiết Trung Đường ngơ ngác, chàng trầm nghĩ:

“Vốn là lão đến cứu mình, tại sao bây giờ lão lại muốn mình cứu lão ?”

Chàng nói ấm ớ:

- Cần ... cần gì ?

- Cần người mang thuốc giải cho cô ấy uống. Còn không sau khi ta mang cô ấy đi, nếu cô ấy phát độc mà chết thì người cũng buồn mà chết theo.

Thiết Trung Đường thất kinh:

- Đấy ... đấy ...

Lão dị nhân cười đắc ý:

- Ta nhất định mang cô ấy đi, còn thuốc giải đưa tới hay không còn do người.

Thủy Linh Quang mặt tái mét, nằng run run muốn ngã xuống.

Thiết Trung Đường vừa lo vừa giận, lòng chàng đau tựa dao cắt.

Âm Tần bước tới nói:

- Hãy đưa thuốc giải cho lão ta!

- Nhưng ... nhưng ...

Thiết Trung Đường đang do dự thì Âm Tần xen vào:

- Đồ ngốc ! Nếu người không quan tâm đến việc sống chết của cô ấy thì lão ta sẽ cầu người, nhưng người càng quan tâm đến sự sống chết của cô ấy thì tự nhiên lão ấy lại bắt người phải cầu lão.

Thiết Trung Đường suy nghĩ một lát, biết rằng Âm Tần nói rất đúng, nhưng chàng không nỡ nhìn tận mắt Thủy Linh Quang rời khỏi chàng, đồng thời chàng cũng không thể nào nhìn Thủy Linh Quang bị độc mà không cứu. Đối với những trường hợp không thể kéo dài thời gian như vậy, chàng không thể nào chậm trễ. Nghĩ đến đó, Thiết Trung Đường lập tức trao thuốc giải cho lão dị nhân. Lão dị nhân khen:

- Quả nhiên người thật thông minh.

Trên mặt Thủy Linh Quang còn dấu nước mắt, nàng gọi:

- Huynh ... huynh ...

Thiết Trung Đường nghiêng rằng nói:

- Muội ráng chờ huynh, cho dù phải chết, huynh cũng phải cứu muội.

Chỉ từng ấy tiếng mà hơn cả ngàn lời.

Thủy Linh Quang nói:

- Muội có chết cũng chờ huynh.

Tuy nàng không khóc ra tiếng, nhưng lời nói của Thủy Linh Quang chắc như đinh đóng cột.

Lão dị nhân cười lớn:

- Tiểu hóa tử, đừng chờ làm gì. Cô ấy sống với ta năm ba ngày chắc chắn là sẽ quên người.

Thiết Trung Đường quay mình không chú ý gì đến lão.

Âm Tần bước qua nói:

- Ngải Thiên Phúc đang ở trong nhà, tuy đã bị thương nhưng không đến nỗi hại đến tính mạng, người có vào thăm hấn không ?

Thiết Trung Đường gật đầu, nghe Thủy Linh Quang khóc lão dị nhân an ủi, tiếng khóc xa dần, xa dần ...

Thiết Trung Đường cũng muốn đi theo nhưng nhớ tới Ngải Thiên Phúc vì mình mà bị trọng thương, nên chàng không hề do dự đành nghiêng răng chạy về phía căn nhà lá.

--- o0o ---

Hồi 18

Anh Hùng Thiệt Luyện Cường

Ngãi Thiên Phúc ngồi trong căn nhà lá, gương mặt thản nhiên.
Thiệt Trung Đường thở phào nhẹ nhõm:

- Ngãi huynh, Linh Quang đã bị người ta bắt đi rồi. Huynh đệ ta hãy mau đuổi theo thì mới kịp họ. Chỉ có điều Ngãi huynh còn hành động được không?

Ngãi Thiên Phúc hỏi:

- Tiếng nói của đệ sao nhỏ thế, ta nghe không rõ.

Thiệt Trung Đường đã nói như hét thế mà Thiên Phúc vẫn không nghe rõ.

Thiệt Trung Đường giật mình, chàng tự nhủ:

“Chắc tai Ngãi huynh đã bị chấn thương”

Nghĩ đến hai mắt Ngãi Thiên Phúc đã bị chột, bây giờ nếu tai không nghe thì một kỳ kiệt như Thiên Phúc đã hoàn toàn tàn phế. Thiệt Trung Đường có cảm giác tay chân chàng nhũn ra không đứng vững.

Bỗng nhiên Ngãi Thiên Phúc đứng dậy, nắm vào vai Thiệt Trung Đường run run nói:

- Tại sao hiền đệ không nói ... hay là ta đã không nghe được nữa.

Vì tai của Thiên Phúc như muốn điếc nên phải nói thật lớn.

Thiệt Trung Đường thấy gương mặt Thiên Phúc nhăn nhó kinh hoảng xưa nay chưa hề thấy.

Dù đang ở trong sinh tử, sắc mặt của Ngãi Thiên Phúc vẫn không thay đổi. Nhưng bây giờ thì lại biến sắc một cách lạ lùng. Chỉ vì tai y đã điếc, nếu y bị chết cũng không đau đớn bằng.

Thiệt Trung Đường vô cùng thương cảm, chàng hét lên thật to:

- Chỉ sợ liên tiếp mấy ngày nay tiểu đệ lao lụy quá nên bị khan cả cổ họng, chứ không phải Ngãi huynh không nghe được.

Ngãi Thiên Phúc thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười:

- Hiền đệ quá gian khổ, nên mới khản cả cổ họng, thế thì huynh của hiền đệ còn khá hơn nhiều.

Nghe xong, nước mắt Thiệt Trung Đường chảy dài. Chàng cố gượng cười:

- Ai mà hơn được Ngải huynh.
 - Vừa rồi hiền đệ nói muốn đuổi theo họ phải không?
- Thiết Trung Đường không dám do dự, chàng đáp ngay :
- Đúng !
 - Thế thì hãy đi, lão ca ca tuy bị thương nhẹ nhưng chẳng hề chi.
 - Nhưng tiểu đệ lại chưa đi được.
 - Để ca ca đỡ đệ đi.

Thiết Trung Đường gạt nước mắt, vịn vào vai Ngải Thiên Phúc mà đi. Vừa bước ra khỏi nhà, nước mắt Thiết Trung Đường cứ trào ra. Một mình chàng đi tìm tung tích của lão dì nhân đã không dễ. Bây giờ một bên chàng, Ngải Thiên Phúc đã trở thành tàn phế thì còn khó như lên trời.

Chàng không hề biết gì về lai lịch của lão dì nhân. Nếu không tìm kiếm cho ra lão dì nhân, chỉ sợ là trọn đời cũng không có cách nào cứu được Thủy Linh Quang. Nhưng chàng cũng không thể nào bỏ Ngải Thiên Phúc.

Lúc ấy trời cũng bắt đầu sáng, cơn mưa đã dừng.

Hai người cứ di chuyển trên đường lầy lội, Thiết Trung Đường thấy những dấu chân vẫn còn, chàng cảm thấy vui mừng.

Nào ngờ khi đến một ngã ba đường, thì thấy dấu chân lộn xộn, không còn phân biệt ra, chàng ngỡ ngác như cất chân không nổi. Ngải Thiên Phúc chờ một lát rồi hỏi:

- Âm ... Âm Tần cùng đi với người mà hiền đệ muốn đuổi theo ?

Tiếng vọng lại từ núi rừng, Thiên Phúc không nghe gì cả.

Thiết Trung Đường đáp:

- Đúng !

Ngải Thiên Phúc nói:

- Bà ta từ đây mà đi !

Thiên Phúc lấy chân chỉ về phía bên trái.

Thiết Trung Đường vừa kinh ngạc vừa lạ lùng. Chàng nghĩ:

“Ngải huynh vừa chột lại vừa điếc, tại sao lại biết đường mà Âm Tần đã đi ?”

Đi được một quãng, Thiết Trung Đường không chịu nổi nên hỏi cho ra.

Ngải Thiên Phúc tủm tủm cười:

- Trên mình của Âm Tần lúc nào cũng có nước hoa ngào ngạt nên còn vương lại ở đây, thậm chí rất dễ nhận ra. Nếu mà nhiều người thì ca ca cũng không ngửi ra.

Thiết Trung Đường vừa cảm phục lại vừa cảm kích. Thế là hai người đi một quãng nữa dần dần sắp tới chân núi. Mặt trời đã lên cao, ánh nắng bao phủ muôn vật. Nhưng lão dị nhân, Âm Tần và các cô gái đã đi đâu mất.

Thiết Trung Đường hỏi:

- Bây giờ đi đâu ?

Ngài Thiên Phúc lắc đầu cười khổ:

- Chỗ này dơ dáy quá không ngủi được.

Thiết Trung Đường thở dài một tiếng, chàng nhớ lại tình ý của Thủy Linh Quang. Nếu như sau này không gặp được nàng thì tháng ngày làm sao qua được?

Bản thân chàng cũng có thể chịu được nỗi khổ đau, tương tư thương nhớ, nhưng Thủy Linh Quang làm sao chịu nổi những đêm dài tương tư ?

Tiếng chuông reo mỗi lúc một gần, một cậu nhỏ tay xách vò rượu đi qua, tiếng chuông cứ ngân mãi. Cậu nhỏ cất tiếng rao:

- Rượu thịt đây, hãy nhậu vô, ba quan tiền thịt, năm quan tiền rượu, thần tiên cũng không muốn đổi.

Nên biết rằng đây là chỗ danh sơn tùng lâm nên việc buôn bán rất thịnh. Vì vậy nên trời mới vừa sáng đã có người đi bán hàng.

Thiết Trung Đường nói với Thiên Phúc:

- Ngài huynh hãy chờ đây để tiểu đệ đến xem sao.

Chàng rảo bước tới chỗ cậu bé lấy tiền mua rượu thịt.

Cậu bé mỉm cười cho biết rượu thịt đều đã hết. Nhưng Thiết Trung Đường không phải đến để mua mà hỏi cậu bé có trông thấy đoàn người đi qua đây không?

Cậu bé nhìn chàng rồi đáp:

- Không có.

Thiết Trung Đường quá thất vọng. Chàng không còn nghĩ gì đến rượu thịt.

Chợt nghe cậu bé hỏi:

- Đại gia có phải họ Thiết không?

- Sao đệ lại biết ?

Cậu bé cười hì hì:

- Trong mình đại gia có năm lạng bạc không?

Thiết Trung Đường nghe hẳn hỏi thì thế nào cũng có nguyên do, chàng chưa trả lời nhưng vội lấy ra một đỉnh bạc đưa trước mặt cậu bé.

Cậu bé vội thò tay vào chiếc giỏ lục lạo rồi lấy ra một ngọn lá.

Thiệt Trung Đường thấy trên ngọn lá có dấu kim đâm thủng rất nhiều lỗ.

Cậu bé cười hi hi nói:

- Ngọn lá này có giá trị bằng năm lạng bạc, đại gia muốn mua hay không?

Thiệt Trung Đường là người tế tâm, chàng liếc nhìn trên ngọn lá những dấu châm như hàng chữ, chàng giật mình hỏi :

- Do đâu mà đệ có ngọn lá này ?

Cậu bé nhìn đỉnh bạc trong tay Thiệt Trung Đường rồi cười hi hi ... Thiệt Trung Đường cũng mỉm cười rồi liệng đỉnh bạc vào giỏ cậu bé.

Cậu bé mừng quá :

- Vừa rồi có hai chiếc xe rất đẹp từ trong rừng đi ra. Những người này không chú ý đến đệ. Đệ cũng không để ý ...

Hắn nói tiếp:

- Không ngờ chiếc xe đi sau bỗng nhiên dừng lại, nghe có tiếng người muốn mua thịt rươi, tiếng nói của người này rất dịu dàng. Đệ vội vàng chạy đến, nghe ở trong xe có tiếng nam nhân nói “Ở trong miếu đã nhiều năm nay, chỉ ngoại trừ người, còn người khác thì không hề ăn thịt.”. Thế là hắn muốn đệ cắt thịt thật mỏng. Đệ biết rằng như thế sẽ có nhiều lợi. Không ngờ trong khi đệ đang thái thịt. Tai đệ lại nghe có tiếng nói rất dịu dàng.

Trung Đường nôn nao hỏi:

- Cô ta nói gì ?

Cậu bé cho biết:

- Cô ấy nói đệ đứng trên đường này, nếu có một chàng trai thiếu niên hỏi về đoàn người vừa đi qua, đệ hãy lấy ngọn lá này đưa cho người đó để lấy năm lạng bạc. Tiếng nói của cô ấy như nói bên tai, nhưng quanh đệ không có ai cả. Đệ giật mình ngừng đầu nhìn thì thấy nơi cửa sổ đó có người thò đầu ra mỉm cười nhìn, hình như lời nói đó do cô ấy nói.

Thiệt Trung Đường nghĩ rằng nếu thật như vậy thì chỉ có truyền âm nhập mật mà thôi. Chàng thấy lạ lùng vô cùng:

“Nội công của Thủy Linh Quang đâu đã đạt đến như thế, hay là của Âm Tần?”

Cậu bé lại cười hi hi:

- Gương mặt cô ấy rất đẹp, đệ nhìn sững cô ấy nên bị dao chặt mất đầu ngón tay. Cô ấy nhìn đệ rồi cười, cô ta đưa ra một đỉnh bạc phía dưới có ngọn lá nhưng đệ vẫn chưa tin, có ai chịu mất năm lạng bạc đi mua một ngọn lá ?

Thiết Trung Đường lấy ngọn lá tự nhủ:

“Nàng biết thế nào mình trên đường đi cũng tra hỏi, nàng cũng biết cậu bé tuy không tin nhưng cũng muốn thử thời vận đứng chờ xem. Nhưng Thủy Linh Quang làm sao lại có mưu kế như vậy ? Hay là của Âm Tần? Nhưng tại sao nàng lại bí mật gửi tin cho mình rồi còn dùng truyền âm nhập mật kéo sợ lão dị nhân phát giác ? Không biết nàng đã viết những gì trên chiếc lá ?”

Chàng đặt chiếc lá trên bàn tay, trong các lỗ châm có màu thịt, lá thì màu xanh, thịt thì màu hồng nên khá dễ phân biệt.

Chàng cúi đầu quan sát, quả nhiên có nét chữ:

“Hẹn ngày gặp lại, hãy mau đến dưới chân núi hướng đông, cẩn thận.”

Thiết Trung Đường đọc đi đọc lại nhiều lần, chàng cảm thấy máu nóng trong người như xông lên. Chàng rất mừng tự nhủ:

“Mình đã có hy vọng gặp lại Thủy Linh Quang rồi”

Chàng nghĩ đến đó thấy lòng mừng đến muốn khóc.

Chàng biết rằng dưới chân núi là chỗ ở của lão dị nhân. Tại sao Âm Tần lại cho mình biết điều bí mật ấy ? Bà ta kín đáo lấy trâm châm chữ vào lá, chắc chắn là phải phí nhiều tâm trí. Phải chăng bà ta thương hoàn cảnh ly biệt giữa chàng và Thủy Linh Quang?

Thiết Trung Đường chợt hiểu ra:

“Đúng rồi, lần này Âm Tần quyết theo lão dị nhân để chung sống cho đến đầu râu tóc bạc nên sợ có mặt của Linh Quang sẽ chiếm được sủng ái nên muốn chàng đoạt Thủy Linh Quang. Âm Tần hơi ! Sao bà thông minh đến như thế. Rõ ràng người khác không theo kịp”

Ngoảnh mặt lại thì cậu bé bán rượu đã đi đâu mất, bởi cậu bé sợ Thiết Trung Đường đòi lại tiền.

Ngãi Thiên Phúc cũng đang chậm rãi đi đến. Thiết Trung Đường tưởng rằng thế nào Thiên Phúc cũng hỏi, nhưng không ngờ y không hề nghi ngờ gì cả. Thiết Trung Đường không một chút trù trừ, chàng đỡ Thiên Phúc đi.

Bất chợt Ngãi Thiên Phúc hỏi:

- Hiền đệ, bây giờ hiền đệ định đi đâu, cần ca ca cùng đi không?

Thiết Trung Đường tự hỏi:

“Đi theo mình cũng khổ cho mình đấy, nhưng trong hoàn cảnh này mình sao nỡ bỏ huynh ấy. Huống nữa, hiện giờ chưa biết Quỷ Mấu ở chỗ nào.”

Chàng liền nói thật lớn:

- Chỗ này rất gian nan, tiểu đệ lại không quen đường sá, nếu đại ca không có việc gì thì hãy giúp tiểu đệ một lần.

Ngài Thiên Phúc tủm tủm cười:

- Được, thôi ta đi !

Thiết Trung Đường cảm thấy vừa thương vừa cảm kích. Thiết Trung Đường chỉ sợ Ngài Thiên Phúc phát hiện y đã bị điết rồi sẽ chán đời nên Trung Đường cứ tìm cách che đậy.

May thay, Thiên Phúc chưa biết gì. Dọc đường y đem những kinh nghiệm trên bước giang hồ cùng những chuyện trong võ lâm kể cho Trung Đường nghe.

Hôm ấy, hai người đã đến một nơi cách Bằng Sơn chẳng bao nhiêu. Thời tiết lúc này đang ấm áp, muôn hoa đang khoe sắc. Kể từ khi Thiết Trung Đường bị đuổi ra khỏi Đại Kỳ môn đến nay đã tròn một năm. Chỉ trong vòng một năm, Thiết Trung Đường nhớ lại chàng đã mất bao nhiêu mồ hôi và máu cho bản môn. Rồi đây chưởng môn có chấp nhận tha thứ cho chàng không thì chưa biết được.

Quý vị sư trưởng cùng tất cả mọi người kể từ ngày chia tay cho đến này như thế nào ? Rồi còn Vân Tranh đang bị thương, mặc dù đã có Ôn Đại Đại thông minh, cơ trí đang ở bên hẩn, nhưng vẫn là mối lo của Thiết Trung Đường.

Hà hướng, trong lòng chàng còn một bí mật rất trọng đại, mỗi khi đêm dài vắng vẻ, chàng thường tự nhắc:

“Mong sao ngày ấy chóng đến, nhất thiết không được quên ...”

Đã đến nơi làng mạc, Thiết Trung Đường cũng muốn tiếp tục di chuyển nhưng chỉ sợ Ngài Thiên Phúc vất vả. Chàng ghé vào quán, khiêng một chiếc bàn ra gốc cây rồi nhấp chút rượu.

Tiếng ve sầu, tiếng muôn chim hót, trên nền trời vàng trắng lồng lộng phủ ánh vàng xuống ngàn hoa vạn vật, đâu đâu cũng nghe tiếng nói cười như ai nấy đã tẩy sạch bụi trần của một ngày qua.

Ở trong cái cảnh tuyệt đẹp của đêm hôm ấy, Thiết Trung Đường nhìn Ngài Thiên Phúc đã chột mắt nay lại điếc tai, chàng cảm thấy lòng buồn vô hạn, nhưng chàng vẫn giả vờ như đang vui vẻ nâng ly mời.

Đêm đã khuya, hai người cứ chén tạc chén thù, rượu mềm môi càng thêm tửu hứng, nên không ai muốn về phòng nghỉ ngơi.

Thiết Trung Đường cũng đã ngà ngà men rượu, chàng nói chuyện trời chuyện đất, nhưng phải nói thật lớn thì Ngài Thiên Phúc mới nghe được, dần dần chàng bị khàn tiếng.

Vì thế nên có tiếng Ngải Thiên Phúc không nghe rõ, Thiết Trung Đường phải nhắc lại:

- Cổ họng của tiểu đệ bị khàn tiếng rồi, hôm qua tiểu đệ kêu nước trà, chỉ cách ba thước mà người ta không nghe. Bây giờ đại ca nghe được rõ ràng tai của đại ca còn thính chán.

Họ đều là những anh hùng can đảm đầy nghĩa hiệp. Ngày càng thân nên trên đường đi họ đã chuyển cách xưng hô. Thiết Trung Đường gọi Thiên Phúc là đại ca.

Ngải Thiên Phúc chỉ mỉm cười không nói. Một hồi lâu y vẫn im lặng, nhưng trong đôi mắt chột ấy đã long lanh hai giọt lệ.

Dưới ánh trăng vàng, hai giọt nước mắt lóng lánh như hai viên ngọc quý.

Thấy vậy, Thiết Trung Đường hoảng hốt:

- Đại ca ... có điều gì lại thương tâm đến thế ?

Ngải Thiên Phúc vẫn ngồi bất động như một tượng đá, y ngồi như thế thật lâu rồi từ từ nói:

- Hiền đệ, đệ cứ tưởng rằng ta không biết sao ?

Trung Đường giật mình hỏi:

- Đại ca biết gì ?

- Miệng hiền đệ cứ một đại ca giúp đệ, hai đại ca giúp đệ, nhưng sự thật thì hiền đệ không nỡ bỏ một người anh em vừa chột lại vừa điếc như ta.

Thiết Trung Đường vừa nghe xong, chàng không cầm được nước mắt, chàng vội vàng nắm vai Ngải Thiên Phúc giọng run run:

- Đại ca ... đại ca biết từ lúc nào ?

- Khi vừa xuống chân núi, đại ca đã biết rồi.

Thiên Phúc mỉm cười nói tiếp:

- Hiền đệ không ngờ đến, tuy ta đã chột lại điếc nữa nhưng vẫn còn đi đứng được, ăn ngủ đều được cả.

Thiết Trung Đường nhìn chằm chập vào dáng dấp của Thiên Phúc chẳng khác nào một tượng đá. Thiết Trung Đường cũng không hiểu được nỗi lòng của chàng hiền giờ như thế nào nữa. Tất cả những thanh sắc phồn hoa trên cuộc đời này từ đây Thiên Phúc chẳng còn nghe, chẳng còn thấy gì nữa. Địa vị trong giang hồ nào là thanh danh trong võ lâm, tất cả đối với Thiên Phúc chẳng khác gì như ném viên đá xuống sông.

Giá như Thiên Phúc chỉ là một con người bình thường thì không nói gì, nhưng trước mắt là một Ngải Thiên Phúc hùng tâm muôn trượng, ngạo cốt như non, làm sao y nhận chịu nổi ?

Chẳng hạn như bây giờ với tình cảnh này không phải bất cứ ai cũng có thể chịu đựng được thì làm sao chính Thiên Phúc chịu đựng nổi. Chính Thiết Trung Đường cũng không tính được những thay đổi quá đột ngột của Thiên Phúc. Thiên Phúc cứ ngồi yên lặng như thế không biết đã bao lâu. Rồi từ từ nói :

- Hiền đệ ! Đệ đừng bao giờ quên ý chí của một kẻ nam nhi, luyện mãi lâu ngày sẽ cứng, cho dù đến muôn kiếp vẫn không thay đổi, còn vết thương trên cái thân thể này nào có ngại gì !

Thiết Trung Đường trầm nhủ:

“Một lòng một dạ không đổi thay. Nói thì dễ nhưng đã có bao nhiêu người trên cuộc đời này đã tôi luyện nó thành gan thép ? Trong lòng chàng vừa chan chứa nỗi bi ai nhưng cũng chan chứa niềm kính phục.

Bỗng nhiên Ngải Thiên Phúc từ từ đứng dậy thở dài nói:

- Đêm đã khuya rồi, thôi chúng ta hãy đi ngủ.

Trong Ngải Thiên Phúc bước đi vẫn thẳng người.

Suốt đêm ấy, Thiết Trung Đường cứ trăn trở mãi không sao ngủ được. Chàng đếm từng vì sao qua cửa sổ thế là chàng thiếp đi lúc nào không biết.

Đến khi Thiết Trung Đường tỉnh dậy thì Ngải Thiên Phúc đã đi đâu mất, chỉ để lại một mảnh giấy với nét chữ nguệch ngoạc:

- Học kiếm thuật tuy khó nhưng không khó bằng tình bằng hữu. Ngu huynh đã gặp được hiền đệ, dù có chết cũng không ân hận. Đáng lẽ ngu huynh cùng đi với hiền đệ. Nhưng thôi, xin có lời tạm biệt.

Trên con đường vạn dặm rồi cũng đến. Ngu huynh không muốn cái thân tàn phế của chính mình làm cản trở hiền đệ. Kể từ đây, chân trời góc biển cũng chẳng biết rồi sẽ ở nơi đâu.

Trời cao đất dày, chưa biết đến ngày nào sẽ gặp nhau. Ngu huynh cũng đau đớn thương nhớ hiền đệ vô cùng. Chiếc hộp gỗ này ngu huynh giữ đã nhiều năm, mong hiền đệ đừng bỏ nó.

Giấy ngắn tình dài, lời lẽ vừa chân thành vừa tha thiết. Tay Thiết Trung Đường nắm chiếc hộp nhưng cứ run lên khiến chiếc hộp như muốn rơi xuống đất.

oOo

Lao Sơn thuộc địa phận Liêu Chân nằm trong vùng Hải Loạn. Ở đây khí hậu ấm áp, hình như là mùa xuân cứ kéo dài quanh năm. Nhưng vì ở một vùng xa xôi hẻo lánh nên ít người biết đến.

Khi Thiết Trung Đường vừa đến dưới chân núi, chàng ngược nhìn thấy ngọn núi này rất hùng vĩ, đẹp dễ. Chàng đi một đoạn quanh chân núi, nhưng vẫn chưa nhận ra dấu tích mà Âm Tần đã để lại. Chàng vội đi tìm một gã tiểu phu để hỏi họ trên ngọn núi này thường có những dị nhân lui tới không ? Người tiểu phu cho biết hắn đã đi khắp núi nhưng chưa hề thấy một ai cả.

Thiết Trung Đường vừa nôn nóng lại vừa thất vọng. Đến lúc trời hoàng hôn, chàng đến ngồi nghỉ dưới một gốc cây. Nhìn sao đầy trời, chàng tự nhủ :

“Hay là bà ta gạt mình? Họ đi qua hướng tây lại muốn mình qua hướng đông, để mình không thể nào biết được nơi họ đến.”

Thiết Trung Đường đang lúc tức bực thì nghe như có tiếng mèo. Chàng nhìn quanh thấy một con mèo trắng từ trong đám cỏ rậm chạy ra. Con mèo thân này rất uy mãnh, hai mắt sáng như lửa, đúng là con Tần Nô mà Âm Tần rất quý.

Thiết Trung Đường mừng quá, chàng kêu:

- Meo meo, thì ra mà đến đón ta ?

Con mèo thần như có linh tính, nó liền đi theo.

Thiết Trung Đường nhìn con linh miêu đi nhanh như một cao thủ võ lâm, có thể có người đi không kịp nó. Toàn thân nó một màu trắng nhưng dưới ánh hoàng hôn chẳng khác nào chiếc cầu vồng chắn ngang trời. Thiết Trung Đường phải lấy hết sức mới đeo kịp nó. Chừng ăn hết một bữa cơm, vừa băng qua một eo núi là một cánh rừng rậm, tiếng chim kêu hòa theo tiếng gió của núi rừng nghe cũng lạnh người.

Toàn thân Thiết Trung Đường ướt đầm mồ hôi, vừa vượt qua mấy eo núi, con linh miêu kêu lên một tiếng “meo” rồi nó phóng ngay vào vùng rậm rạp không còn thấy nữa.

Thiết Trung Đường đang ngờ ngác, chàng loanh quanh quan sát, chàng phát hiện cả một dãy vách núi có một kẻ hở chừng một thước nhưng bị cây cối che khuất. Nếu không chú ý quan sát thì không thể nào phát hiện. Thiết Trung Đường mừng quá, chàng tự nghĩ:

“Với võ công của mình dĩ nhiên là tìm ra được chỗ ở của họ, nhưng không có cách nào đoạt lại được Thủy Linh Quang !”

Thiết Trung Đường bỗng nhiên thấy vấn đề sáng ra bởi chàng vừa nghe có tiếng cười trong trẻo ở sau lưng.

- Ngốc tiểu tử, nhìn cái gì mà sững sốt như vậy ?

Thiệt Trung Đường vội quay đầu lại, dưới ánh hoàng hôn có hai thiếu nữ không biết đã đến sau lưng chàng từ hồi nào. Cả hai thiếu nữ đều khoác áo dài hồng, một cô mặc áo xanh dài quá gối, phần chân còn lại trông trắng như tuyết. Chân họ chỉ mang đôi giày cỏ, đúng họ là các cô thiếu nữ cùng sống với Ma y khách.

Dưới ánh nắng hoàng hôn, với tà áo bay bay, với mái tóc đen huyền, với màu hoa da phấn, trông họ như là những tiên nữ giáng trần.

Thiệt Trung Đường vừa lo vừa mừng. Lo là lo hành tung chàng đã bị lộ, mừng là mừng những điều chàng tính toán không sai. Đây quả là chỗ ở của Ma y khách.

Đôi mắt của thiếu nữ áo hồng nhấp nháy nhìn Thiệt Trung Đường rồi nói:

- Cốc chủ tính không sai, quả nhiên các hạ đã đến.

Thiếu nữ áo xanh cũng chen vào:

- Dĩ nhiên là đã đến, thôi hãy đi cho rồi, chứ còn đứng nhìn gì nữa !

- Tại sao lão tiên bối biết tại hạ đến.

Chàng cho rằng Ma Y khách quả đã có thần cơ mà quỷ thần cũng không lường được. Dù cho Ma Y Khách không có tài tiên tri nhưng đã tính toán như thần. Chàng thấy con linh miêu đã xuất hiện ngoài cửa hang. Chàng đoán rằng Âm Tần đã đổ kị với Thủy Linh Quang nên mới cố ý tìm cách để Thiệt Trung Đường tìm đến.

Hai thiếu nữ không hề nói năng, một cô nắm tay áo nói:

- Cốc chủ của chúng muội đang chờ tại sao lại không bước nhanh?

Cả hai thiếu nữ cứ đẩy Thiệt Trung Đường vào cửa hang, chàng để mặc họ, cứ lần bước trong hương thơm ngào ngạt từ thân hình hai thiếu nữ tỏa ra.

Cửa hang vừa tối lại vừa ẩm thấp, chỉ vừa một người đi nên hai thiếu nữ một đi trước, một đi sau Thiệt Trung Đường, cứ như vậy họ tiếp tục đi chùng uống xong một tách trà thì bỗng nhiên thấy sáng sủa, cảnh vật nơi đây thật trong sáng, thêm vào đó mùi thơm của muôn hoa ngào ngạt, quả đúng là:

“Sơn cùng thủy tận nghi vô lộ

Liễu ám hoa minh hiện nhứt thôn”

Đi vừa qua khỏi đoạn hẹp của cửa hang là một sơn cốc rộng rãi, núi đồi bao quanh cả bốn mặt. Trước mặt là một con khe nước chảy dịu dàng với bầy cá bơi lội.

Dọc hai bên bờ khe, những cành liễu buông rũ, bên cạnh đó là một vườn hoa, thấp thoáng sau vườn hoa là một tịnh xá với nhiều thứ hoa quý bao bọc.

Phía trước tịnh xá là một khoảng đất rộng rãi với thảm cỏ xanh như nhung, có trưng bày la liệt nào là ngọc kỷ, ngọc ôn.

Những ngọn núi cao bao bọc xung quanh như che kín cuộc sống hồng trần. Con khe dài như một dải lụa xanh, năm ba con ngỗng trời đùa giỡn. Trên đám thảo bình năm ba thiếu nữ đã xuống tóc, có người choàng đầu bằng một chiếc khăn sa, hoặc là mặc áo bào, mọi người đang đứng trên chiếc cầu nhỏ bắc ngang khe nói nói cười cười. Dưới cây dương liễu có hai thiếu nữ đang đứng câu cá. Một trong hai thiếu nữ giật được một con cá lớn, mấy cô khác đều chạy đến vui mừng, tất cả bọn họ bàn chân không như sương, chẳng biết là nhân gian hay cõi đời.

Thiệt Trung Đường không ngờ trên cuộc đời này lại có một thắng cảnh như vậy nên chàng cứ đứng nhìn mãi.

Thiếu nữ áo hồng cười khanh khách:

- Chị em ơi ! Có gì đáng xem, hãy qua đây xem con ưng ngu ngốc.

Cô ta nói chưa dứt lời thì cả bọn đều ủa qua.

Trên mình bọn họ không phải mặc loại sa mỏng mà là loại lụa mỏng, Khi họ chạy qua bị gió thổi lên nên đều để lộ đường nét, chẳng khác nào họ không mặc áo.

Với những cặp giò trắng như tuyết quả là một kỳ quan. Thiệt Trung Đường dù cứng rắn như thế nào cũng không tránh được chạnh lòng nên chàng nhắm mắt không dám nhìn nữa.

Chỉ trong nháy mắt cả mấy thiếu nữ đều vây quanh chàng. Người nắm áo, kẻ nắm tay, thôi thì mùi thơm của phấn son ngào ngạt quanh chàng.

Thiệt Trung Đường luống cuống, sơ ý chạm vào tay một thiếu nữ, sao da thịt của cô ta mịn màng đến thế. Một cô gái cười khanh khách nói:

- Trông chàng ta ngày ấy thật tinh minh, quỷ kế đa đoan, khiến cho cái thằng sợ chết ấy thất điên bát đảo, thế mà hôm nay trông chàng như một con ưng đàn độn.

Mấy cô gái khác nghe xong cười ngạc nhiên, chỉ có một thiếu nữ vuốt nhẹ vào má Thiệt Trung Đường rồi nói dịu dàng:

- Ngày ấy khi gặp chàng, ta định vuốt má chàng để biết khuôn mặt chàng có phải là điêu khắc hay là họa. May thay hôm nay thiếp mới thỏa lòng mong ước.

Một cô khác nói:

- Hèn gì cô nàng hết lòng chờ đợi, dù cho cóc chủ tìm đủ mọi cách nhưng cô nàng vẫn không mán gì, thì ra do chàng là một trang anh tuấn.

Hình như thiếu nữ này mới thấy Trung Đường lần đầu tiên nên cô ta vừa tán thưởng lại vừa cảm kích. Thiết Trung Đường biết được Thủy Linh Quang chưa hề gì lòng chàng cảm thấy nhẹ nhàng.

Chợt nghe có tiếng nói trong trẻo từ phía dòng khe truyền lại :

- Khách đã đến rồi sao chưa thấy mời đến lại còn đùa giỡn gì nữa.

Các cô gái đều lè lưỡi, dẫn Thiết Trung Đường qua một chiếc cầu nhỏ, chàng nói:

- Xin hãy buông tay, để tại hạ tự đi.

Mấy thiếu nữ đều cười rộ rồi buông tay ra.

Vừa qua khỏi cầu, nhìn quanh một vòng, chàng thấy cả một vùng trăm hoa đang chen sắc. Hoa nào cũng tươi cũng đẹp.

Con đường nhỏ này thông vào tịnh xá. Trong giây phút ấy, tiếng cười nói từ trong vọng ra :

- Khách quý từ phương xa đến, bọn a đầu đang hướng dẫn vào, để ta ra chào đón.

Cô gái áo hồng che miệng cười, đi trước dẫn đường, xuyên qua một dãy hành lang thì đã thấy màn trướng phất phơ theo cơn gió nhẹ, phảng phất như có tiếng nhạc đang có ai đó tấu khúc.

Ma Y Khách mặc áo bào rộng tay đang đứng cạnh chiếc giường ngọc, bên cạnh chiếc giường là một chiếc cẩm đơn có bình hoa tươi tốt cùng nhiều thứ trái cây. Rất nhiều cô gái bao quanh Ma Y Khách đang thổi sáo. Khi thấy Thiết Trung Đường đến, tiếng sáo vẫn réo rắt không ngừng nhưng mắt họ đều chăm chú nhìn chàng.

Bốn bức vách sáng như gương. Thiết Trung Đường nhìn quanh cũng không biết có bao nhiêu thiếu nữ, bao nhiêu làn thu ba của họ. Vừa thấy chàng, Ma Y Khách đã tươi cười nói:

- Đúng là một kẻ si tình, không quăng ngại đường xa vạn dặm tìm đến. Chắc là cũng mệt mỏi, thôi hãy đến ngồi nghỉ ngơi.

Nghe vậy, một cô gái vội vã nhường cho Thiết Trung Đường một chỗ.

Thiết Trung Đường trầm nghĩ:

“Nếu mình không ngồi thì hẳn cho mình là con người nhỏ mọn. Nên chàng cũng tươi cười ngồi xuống.

Thiết Trung Đường vốn là một con người có trí, có dũng, không câu nệ tiểu tiết. Khi vừa đặt chân đến đây chàng cũng cảm thấy như bị cái gì đó câu thúc nhưng bây giờ thì không.

Ma Y Khách nhìn chàng hỏi:

- Các hạ có dám dùng tiệc tùng ở đây không ?

- Cứ bằng vào võ công của tiền bối. Nếu tiền bối muốn hại văn bối thì có khó khăn gì. Hà tất phải dùng đến độc dược. Dù ăn đến cả ba cân cũng chẳng sợ gì.

Ma Y Khách cười sảng khoái:

- Tốt lắm !

Lão chỉ vỗ tay một cái tức thì có một thiếu nữ đã nâng rượu quý lên mời. Màu rượu xanh lục, hoa quả đều ngọt lịm.

Thiết Trung Đường muốn chính mắt chàng nhìn thấy Thủy Linh Quang rồi sau đó nói gì thì nói. Còn không dù có nói gì cũng không ích lợi, cho nên chàng cứ im lặng ăn uống.

Mấy cô gái đứng hầu thấy chàng cứ ăn uống nhưng không nói một lời, cả bọn cứ nhìn nhau cười, thấy vậy Ma Y Khách mắng:

- Tiểu a đầu, có gì mà cười, hãy múa hát để khách thưởng thức.

Thế là tất cả cô gái đều cử nhạc, tiếng nhạc lúc cao lúc trầm hòa với tiếng hát trầm bổng. Máy cô vũ nữ quay cuồng múa ở tiền đường với những bàn chân trắng nõn nà như ngọc. Trước mắt chàng như có một đàn bướm đủ màu sắc đang đùa giỡn ngàn hoa. Hòa cùng với lời ca tiếng nhạc, khiến bất cứ ai ở trong khung cảnh này cũng không tài nào tự chủ. Chợt thấy một thiếu nữ nhảy vào lòng Thiết Trung Đường.

Cô nàng uốn éo trong lòng chàng, đôi mắt cô ta cứ trôn trôn nhìn Thiết Trung Đường.

Thiết Trung Đường vẫn nâng chén không hề cử động. Ma Y Khách thấy phong thái của chàng cứ thản nhiên, lão mỉm cười vỗ tay :

- Hãy dừng, để ta đưa khách đến tham quan nơi khác.

Lão Ma Y Khách vừa nói xong thì ca múa đều dừng, thiếu nữ nũng nịu nằm trong lòng Thiết Trung Đường cũng đứng dậy rồi nhí ngón tay vào mũi chàng mắng yêu:

- Chàng nghe, trông chàng chẳng khác gì cái tượng gỗ.

Thiết Trung Đường cũng mỉm cười đáp lễ nhưng chàng thở dài nhẹ nhõm.

Thực ra, bên trong Thiết Trung Đường đâu phải là gỗ đá mà không dao động. Chỉ vì chàng xưa nay thường che giấu tình cảm, không để bộc lộ ra ngoài nên người khác không thể phát hiện.

Ma Y Khách cho biết:

- Chỗ này rất ít kẻ dừng chân, nhưng các hạ đã đến đây trở thành khách quý của chốn này, nếu không đưa các hạ đi xem cho đủ thì có thể các hạ cho ta là nhỏ nhen.

Thiết Trung Đường thâm nghĩ:

- Chưa hề nghe lão nhắc đến Thủy Linh Quang, bây giờ có lẽ lão đưa ta đến gặp nàng ?

Vừa nghĩ đến đó, lão đã băng mình đi trước.

Băng qua một đoạn hành lang, rồi qua khỏi mấy căn phòng. Mới nhìn vào thì cũng ngói gạch bình thường nhưng bên trong toàn xây dựng bằng ngọc thạch, sáng như lưu ly. Cách trần thiết thật thanh nhã thoát tục. Thiết Trung Đường lại thâm nhủ :

- Xem ra Ma Y Khách là người biết hưởng thụ trên cuộc đời này.

Ma Y Khách vẫn tiếp tục di chuyển qua mấy căn phòng như vậy, chàng thấy hai mắt hoa một cái thì đã thấy một căn phòng chứa đầy trân dị bảo. Thứ nào cũng vô giá, khi Thiết Trung Đường ở trong thạch động, châu báu ở đó cả thiên hạ cũng không hơn nổi, không ngờ châu báu ở đây còn hơn kho báu đó nhiều.

Ma Y Khách nâng một thanh kiếm bằng ngọc nói:

- Nhãn lực của các hạ tốt lắm, hãy xem thanh kiếm này như thế nào ?

Thiết Trung Đường búng ngón tay vào đó đã phát lên tiếng trong ngân. Rút cây kiếm ra khỏi vỏ, tiếng ngân của nó vang dội khắp phòng, ánh sáng của kiếm làm chói mắt.

Thiết Trung Đường buộc miệng khen:

- Bảo kiếm.

Gương mặt Ma Y Khách nở nụ cười đắc ý:

- Phòng bảo vật này đã bao nhiêu đời gia đình ta kiếm được, các hạ xem như thế nào ?

- Người đời vô cùng hiếm thấy.

- Còn mấy thiếu nữ vừa rồi như thế nào ?

- Cô nào cũng tuyệt vời.

Bỗng nhiên sắc mặt Ma Y Khách nghiêm nghị hỏi:

- Chỉ cần các hạ đáp ứng một điều kiện của ta thì tất cả trân bảo này các hạ cứ mang đi. Mấy thiếu nữ vừa rồi do các hạ chọn lựa.

Thiết Trung Đường vội vàng hỏi:

- Việc gì ?

Ma Y Khách không trả lời. Lão đưa tay nhấn vào bức tường một cái, liền xuất hiện một cửa sổ trong như kính. Thiết Trung Đường hồi hộp đến nhìn.

Một bên cửa sổ lại có một căn phòng. Trong căn phòng này có một thiếu nữ mặc áo trắng đang nằm trên chiếc giường ngọc. Mặt hoa da phấn, nếu không phải Thủy Linh Quang thì còn ai.

Chung quanh nàng đều có đủ thứ giải trí, nào hoa, nào quả, nào là áo quần sang trọng, nào là châu báu ... lại còn có cả một tủ sách, một chiếc quạt bằng lông chim anh vũ. Tất cả thứ này, nữ nhân trên cuộc đời đều mong ước.

Nhưng Thủy Linh Quang chỉ nằm nghiêng nghiêng với dáng mặt buồn thương. Trên tay nàng nắm một cuốn sách, có lẽ nàng chẳng bao giờ đặt mắt đến nhưng lại như một kẻ ngơ ngác mất hồn.

Vừa nhác thấy Thủy Linh Quang, chàng không thể chứ ngự được buộc miệng gọi.

Ma Y Khách nói:

- Các hạ nhìn thấy cô ấy nhưng cô ấy không thấy các hạ, dù cho các hạ hét to, cô ấy cũng không nghe được.

Thiệt Trung Đường cười nhạt:

- Đường đường là một vị tiền bối lại đi giam giữ một thiếu nữ thì làm sao xứng gọi là anh hùng.

Nói xong, Thiệt Trung Đường ngoảnh mặt qua hướng khác không nhìn Ma Y Khách.

Lão từ từ nói:

- Chỉ cần các hạ nói với cô ấy là từ đây đến trọn đời không muốn gặp cô ấy thì tất cả báu vật và gái đẹp ở đây các hạ là chủ nhân.

Cả một phòng trân bảo, cả một đoàn gái đẹp, người đời ai không khỏi động lòng ham muốn, lão nghĩ rằng Thiệt Trung Đường cũng không tài nào cự tuyệt. Nhưng không, chàng cười lớn:

- Tại hạ nghĩ rằng tiền bối là vị biết mình biết ta, không ngờ ... tiền bối xem tại hạ là hạng người như thế nào ?

Ma Y Khách hơi biến sắc:

- Các hạ đừng quên bây giờ cô ấy đang nằm trong tay ta, nếu ta dùng sức mạnh chỉ sợ cô ấy bay lên trời.

Thiệt Trung Đường nói:

- Tuy tiền bối nhận lầm tại hạ, nhưng tại hạ không nhận lầm tiền bối. Nếu tiền bối dùng sức mạnh thì tiền bối đâu có đợi đến hôm nay.

Ma Y Khách tuy là con người phóng đạt hiếu sắc lại tự thị có võ công. Nhưng câu nói vừa rồi của Thiết Trung Đường như điểm đúng huyết, nên lão chuyển sắc mặt hòa hoãn ngay.

Lão đi quanh phòng một hồi, dừng chân nói:

- Võ công của ta, các hạ đã thấy, nếu ta ra tay giúp kẻ thù của các hạ thì như thế nào ?

- Võ công của tiền bối thực ra tại hạ chưa hề thấy, nếu tiền bối giúp cho kẻ thù của tại hạ, dĩ nhiên là tại hạ không chống nổi.

- Nếu các hạ đáp ứng yêu cầu của ta, thì ta sẽ giúp các hạ giết sạch kẻ thù của các hạ.

Tính tình lão ta rất kỳ dị, không muốn hỏi chuyện trong giới võ lâm. Lần này lão nói ra như vậy thật là bất đắc dĩ. Bởi vì lão ta từ nhỏ đến lớn hô đâu dạ đó, chưa có ai dám trái ý. Lần này lão ta cũng bằng thủ đoạn. Lão tin chắc thế nào Thủy Linh Quang cũng lao vào lòng lão. Không ngờ lão đã tìm đủ mọi cách nhưng Thủy Linh Quang vẫn một mực không màng. Càng ngày càng lãnh đạm lão. Lão lại càng nhiệt tình, không dùng sức mạnh mà chỉ cần Thiết Trung Đường nói một câu mà thôi, khiến Thủy Linh Quang trở nên vô vọng. Vì vậy lão dùng trăm kế chỉ mong Thiết Trung Đường đáp ứng.

Thiết Trung Đường cũng hơi dao động, chàng nhủ thầm:

- Nếu có lão ra tay tương trợ thì còn lo gì kẻ thù của Đại Kỳ môn không báo được.

Chàng lại nghĩ:

“Nhưng mình làm sao lấy việc riêng để hy sinh Thủy Linh Quang? Hà huống Đại Kỳ môn muốn phục cừu rửa hận cũng không cần đến sức lực của người khác.

Thiết Trung Đường nghĩ đến đó đã giúp cho chàng đi đến quyết định. Chàng lắc đầu.

Thấy thế, Ma Y Khách nổi giận:

- Người muốn chết ?

Trong tiếng hét ấy, lão ta tự thu chưởng thế.

Thiết Trung Đường thấy chưởng thế của lão thu hay phát đều do tâm. Võ công như vậy có thể nói là tuyệt thủ, trong lòng chàng cũng lo sợ nhưng ngoài miệng vẫn cười:

- Tiền bối muốn động võ tại hạ không đối địch nổi thì tránh né để làm gì ?

Ma Y Khách ngờ ngẩn một lát, chưởng thế của lão không đánh xuống, chỉ thấy hai chân lão chuyển thế rồi hướng đường chưởng lên khoảng không khiến trần bảo bay tứ tán, khí tức của lão như muốn bấu vạt đều nát ra như phấn che kín mặt đất.

Tuy vậy, sắc mặt của Thiết Trung Đường vẫn không thay đổi, chàng cười nhạt:

- Chưởng thế của tiền bối tuy mạnh nhưng gan của tiền bối thì rất nhỏ.

Ma Y Khách hỏi gặng:

- Người muốn gì ?

- Nếu gan của tiền bối không nhỏ, thì tại sao tiền bối không dám để nàng gặp tại hạ.

Ma Y Khách nhìn chàng chợt lão hét:

- Đi theo ta ! Đi nhanh lên !

Thiết Trung Đường biết rằng lão đã mắc kế “kích tướng” của chàng, lòng chàng rất vui. Ma Y Khách đi trên hành lang bằng ngọc thạch, mới nhìn lão như đi giữa hư không.

Nguyên do là từ phòng báu vật với phòng của Thủy Linh Quang chỉ cách một bức tường nhưng đường đi thì xa lại quanh co rất khó đi. Thiết Trung Đường nhận xét đường đi quanh co khúc chiết, biến hóa hợp với cái lý kỳ môn sinh khắc của trận đồ bát quái. Nhưng chàng đã vào hang cọp thì còn sợ gì nữa. Đi một lát mới tới địa đầu nghe tiếng hát của Thủy Linh Quang ở trong phòng lưu ly vọng ra. Nàng ca rằng:

- Chỉ có không tương tư, tương tư khiến người chóng già, đã bao lần suy tính nhưng rồi vẫn tương tư. Chỉ có mấy câu thật đơn giản, nhưng đã nói lên cái tư vị của người tương tư.

Ma Y Khách hứ một tiếng rồi nói:

- Tương tư có gì mà hay ?

Vừa bước vào đã thấy Thủy Linh Quang, dáng mặt của lão không còn nét giận dữ nữa.

Thủy Linh Quang cũng trông thấy Thiết Trung Đường đi sau lão, gương mặt của nàng sững sờ, không biết là đang buồn hay đang vui, cuốn sách trong tay nàng rơi xuống.

Hai người nhìn nhau như không muốn xa nhau nữa. Ma Y Khách đứng bên cạnh nhìn hai người, lão như ganh tỵ nói lớn:

- Đã gặp nhau thì hãy nói đi !

missing p12- 13

chàng biết rằng cô ấy muôn đời cũng không đổi ý. Thế thì... chẳng bằng lòng tha cho cô ấy.

- Sao lại dễ dàng như thế.

Bỗng nhiên Thủy Linh Quang bước tới, nàng lay xuống, ngưỡng đầu lên lễ phép:

- Nếu tiền bối cứ giam giữ tiện nữ ở đây càng khiến tiện nữ hận tiền bối. Chi bằng tiền bối hãy tha cho tiện nữ thì tiện nữ sẽ không bao giờ quên ơn tiền bối.

Nàng nói xong, nước mắt chảy đầm đìa. Dù cho sắt đá cũng động lòng. Tiếng nói nghẹn ngào của Thủy Linh Quang, lại thêm vẻ đẹp của nàng. Ai nhìn nàng cũng không khỏi chạnh lòng.

Ma Y Khách nhìn Thủy Linh Quang nói:

- Ta vốn không muốn nàng hận, nếu ta tha nàng thì lập tức nàng đi ngay, dù nàng có nhớ đến nơi này cũng không ích gì !

- Thế... thế thì tiền bối cứ giết tiện nữ !

Ma Y Khách nhìn trời than:

- Ta đâu nỡ giết nàng.

Thiệt Trung Đường xen lời:

- Tiền bối không giết cũng không tha, rốt lại tiền bối muốn như thế nào ?

Âm Tần cũng xen lời:

- Đúng đấy, rốt lại chàng muốn như thế nào hãy nói cho mọi người biết, rồi cứ thế mà làm, có lý nào thiếp lại không biết ganh tỵ.

- Thì ra bà cũng ganh.

Lão chống tay đi đi lại lại. Đột nhiên lão dừng nói:

- Có rồi !

Thiệt Trung Đường hỏi:

- Có gì ?

Ma Y Khách ra điều kiện:

- Nếu người đi ra khỏi trận bát quái của ta, ta sẽ thả cả hai người.

Nghe vậy, Âm Tần biến sắc:

- Nhưng... nhưng trận bát quái...

Ma Y Khách nói:

- Nhưng gì mà nhưng. Ngày trước ta cũng phải đi ra được trận bát quái, phụ thân ta mới đồng ý cho ta xuống núi.

Âm Tần nói:

- Ai không biết chàng là một kỳ tài trong võ lâm. Nếu như trên cuộc đời này có người hơn chàng thì người ấy... cũng không sợ gì cả.

Ma Y Khách cười lớn:

- Nếu được thì cứ thử xem như thế nào ?

hai tiếng sau cùng lão muốn nói với Trung Đường.

Thiệt Trung Đường tự nhủ:

“Người đi được, tại sao ta không đi được.”

Chàng liền nói lớn:

- Được !

- Tất cả hãy theo ta.

Ma Y Khách phóng bộ đi trước, lão quanh co bên này quẹo qua bên kia, chẳng mấy chốc lão đưa mọi người vào một gian thạch thất.

Thạch thất này xây thành tám góc, tất cả gồm có tám cửa. Cửa nào cũng có rèm phủ tận mặt đất và được chia ra tám màu: hồng, tím, đỏ, lục, vàng, xanh, lam và màu đen, không ai biết phía trong cửa có vật gì.

Tám rèm màu sẫm ở ngoài cánh cửa có mấy cái ghế đá, bên trên có hoa quả, có trà, có rượu, có bình, có thánh ngọc chói chang cả mặt.

Thấy thế Thiệt Trung Đường thầm nghĩ:

“Tám cửa thì đã thấy rồi, còn trận đồ ở đâu ?”

Ma Y Khách vỗ tay một cái, ngoại trừ cửa màu đen, liền có bảy người từ sau bảy bức rèm bước ra, màu của mấy bức rèm cũng khác nhau, người cũng mặc áo khác màu, màu rèm như thế nào thì người từ bức rèm ấy bước ra cũng mặc áo cùng màu.

Bảy thiếu nữ này đều có nhan sắc tuyệt mỹ. Chỉ có màu áo khác nhau còn hình thức đều một cách kiêu. Có cô mặc quần dài, nhưng cũng có cô mặc quần ngắn, có người thì chỉ đóng khố.

Thiệt Trung Đường lại thầm nhủ:

- Mấy cô thiếu nữ này, cô nào cũng tuyệt sắc, chẳng biết lão ta tìm họ ở đâu, nhưng lão vẫn chưa thấy đủ, xem ra...

Thiệt Trung Đường vừa nghĩ đến đó thì bảy thiếu nữ đã vây chặt chàng. Thiệt Trung Đường nhú mày hỏi:

- Đây là trận đồ mà tiên bối muốn tại hạ vượt qua ?

- Đúng, trận này chỉ ở trên trời mới có. Chứ ở nhân gian làm sao mà thấy được, nếu người vượt qua trận này đương nhiên là ta thua.

Trung Đường hỏi:

- Phương pháp như thế nào ? Lấy gì làm chuẩn cho kẻ thắng người thua ?

- Trận này có tên: “Tiên nữ thoát y trận.”

Thiệt Trung Đường vừa nghe đến tên trận, chàng nhú mày khó chịu.

- Bảy con a đầu này, tuy võ công không cao nhưng cũng không kém. Bảy đứa này vây người ở giữa. Một mặt bọn chúng thoát y, mặt khác bọn chúng lột áo của người. Cho đến khi cả bảy đứa đều thoát y nhưng bọn chúng không cởi được áo của người thì trận ấy xem như người thắng một nửa.

- Còn một nửa thì sao ?

- Nửa còn lại chờ đến lúc người thắng rồi sẽ nói cũng không trễ.

Thiệt Trung Đường nghe lão diễn giảng phương pháp, chàng vừa kinh ngạc vừa lấy làm lạ, còn Thủy Linh Quang thì thẹn đỏ mặt. Duy chỉ có mấy thiếu nữ vẫn nói cười tự nhiên.

Ma Y Khách cười đắc ý:

- Thất tiên nữ trận của ta, dám nói rằng trong võ lâm chưa ai thấy qua, nếu có người thắng được trận này thì phải tính là cao thủ.

Thiệt Trung Đường tự nhủ:

- Tuy mình đã biết cách thức rồi đó, nhưng mình đâu có phải một cái xác chết, nếu bị các cô ấy cởi áo quần.

Chàng liền nói lớn:

- Bảy cô ấy thoát y bao lâu ?

Ma Y Khách cho biết:

- Bảy cô ấy thoát y không ngừng !

Thiệt Trung Đường trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi nói:

- Khi các cô ấy thoát y, nếu tại hạ đánh gục các cô ra khỏi trận thì như thế nào ?

- Nếu người đánh gục cả bảy người thì xem như người thắng.

Thiệt Trung Đường lại nghĩ:

- Võ công của bảy cô này tuy không kém, nhưng họ đang bận cởi áo thì họ không thể nào động thủ. Khi ấy mình thừa cơ đánh gục là xong.

Chàng nghĩ đến đó đều buột gọn áo quần rồi nói:

- Được, xin mời các cô ra tay.

Bảy thiếu nữ tươi cười, họ chuyển động thân hình vây quanh Thiết Trung Đường với khoảng cách hơn một trượng, chỉ có những nụ cười duyên dáng, ngọt ngào của họ cũng khiến cho người khác động lòng.

Bỗng nhiên Thủy Linh Quang la lớn:

- Hầy khoan, nếu chàng ... chàng thua thì như thế nào ?

- Nếu hấn thua thì cũng có một cơ hội. Cô nương hãy xem đó, họ vây thành vòng tròn như tường đồng. Cô nương hãy nhìn trên bốn bức vách đá, những hình người trên đó là cách phá trận, chỉ cần hấn ở trong phòng có bảy ngày học cách phá trận. Sau bảy ngày thì có khả năng phá trận. Ngày xưa ta cũng trong thời gian bảy ngày là phá được trận.

Thủy Linh Quang nhìn lên bốn bức tường quả nhiên có hình người bay nhảy, cùng các thế đánh, nàng cúi đầu nói:

- Nếu như vậy thì rất là công bình.

Ma Y Khách tươi cười nói:

- Nếu muốn không công bằng, thì chính ta đấu với hấn. Khi tranh thắng người khác thì phải cần cho người ta khẩu phục và tâm phục thì mới thành công.

Lão đi tới bức rèm đen nói:

- Xin mời đến đây xem cuộc đấu như thế nào.

Âm Tần tươi cười đi trước, Thủy Linh Quang nhìn Ma Y Khách thầm nhủ:

- Lão ta có cái đáng hận nhưng cũng có những điều tỏ ra quân tử.

Nàng nghĩ đến đó tự nhiên có cảm tình với Ma Y Khách, nàng thở dài nói:

- Tiền bối đã sống nhiều năm với nhiều người đẹp ... vì sao... lại còn ... chưa muốn tha tiện nữ ?

Ma Y Khách dựa vào chiếc ghế chỉ mỉm cười không trả lời. Âm Tần thì cười khanh khách:

- Hảo muội tử, ta cho muội rõ, muội càng không bằng lòng thì lão càng nghĩ đến muội.

Thủy Linh Quang ngơ ngác một hồi rồi nói:

- Đàn ... đàn ông đều như vậy cả sao ?

Điều này khiến Ma Y Khách cứng họng. Còn Âm Tần thì cười như nắc nẻ.

Một lát sau, Ma Y Khách mới lắc đầu, vỗ tay nói:

- Khởi nhạc, bắt đầu trận.

Tiếng nói của lão xuyên ra ngoài. Thế là nhạc bắt đầu thổi. Tiếng nhạc reo rắc khiến cho người nghe không còn tự chủ. Trong tiếng nhạc, bảy thiếu nữ bắt đầu chuyển động. Thiết Trung Đường thấy họ chuyển động đến hai vòng nhưng chưa thấy động thủ, chàng giục:

- Thoát y đi !

Miệng chàng vừa nói xong, mặt chàng đỏ ửng, nghe Âm Tần đứng cười khanh khách như vui sướng:

- Hắn là một loại nam nhân gan lì dám giục các cô nàng thoát y !

Lúc ấy tiếng nhạc thay đổi, âm thanh đang du dương, chuyển qua âm thanh buồn. Từ trong bức rèm màu hồng có một thiếu nữ mặc áo hồng bước ra nói:

- Đừng nôn nóng, rồi cũng thoát y.

Thiếu nữ áo hồng vừa nói vừa cởi áo trông cô ta như một màn mây hồng đứng trước mặt Thiết Trung Đường. Trong bàn tay cô ta phóng chiếc áo phát ra tiếng gió chẳng khác nào là một thứ binh khí ngoại môn rất lợi hại.

Thiết Trung Đường đâu dám chần chờ. Chàng lách mình tránh. Bây giờ thiếu nữ áo đỏ cũng cởi áo và cũng vẫy tay.

Chiếc áo đỏ của cô ta nhắm vào huyệt đồng môn của Thiết Trung Đường. Thủ pháp điểm huyệt của thiếu nữ này rất hiếm thấy trong võ lâm. Thiết Trung Đường hơi lúng túng, chàng nghe có tiếng cười ở phía sau, thế là một chiếc áo xanh bay tới điểm vào huyệt mệnh môn.

Sau ba chiêu, Thiết Trung Đường mới biết mỗi động tác thoát y của mỗi thiếu nữ đều ẩn tàng chiêu thức rất lợi hại.

Tuy động tác của họ rất dịu dàng, nhưng chiêu thức của họ vô cùng biến ảo khó lường được. Vả lại, bảy người liên thủ, họ liên tục phối hợp. Hết chiêu này đến chiêu khác, cơ bản là không để cho đối phương kịp thở, thêm vào đó tiếng nhạc rất hấp dẫn làm cho tâm lý đối phương bị xao lãng.

Thiết Trung Đường vừa lo vừa thấy lạ lùng nhưng chàng vẫn hết sức duy trì trận đấu. Nhưng sau mười chiêu, toàn thân chàng mồ hôi vả ra như tắm, muốn ra chiêu chống trả nhưng chàng cảm thấy khó khăn vô cùng.

Nên biết rằng, mượn tư thế cởi áo để ra chiêu là chiêu thức mà võ lâm hiếm thấy, lại lấy áo làm binh khí khiến đối thủ khó mà phòng bị. Hơn nữa, cả bảy cô liên thủ, tiếng nhạc làm cho phân tâm, thân hình trần truồng khiến cho dục khởi, bên cạnh đó do nhiều màu sắc khiến cho đối thủ hoa mắt đầu váng.

Thủy Linh Quang đứng ngoài cũng không khỏi sợ. Còn Ma Y Khách thì nói:

- Có thể nói rằng trận “thất tiên nữ” của ta thuộc loại trận số một trong thiên hạ.

Âm Tần nói:

- Loại trận pháp khác cũng có lợi hại của nó. Tuy cũng biến hóa khôn lường nhưng lại không có sức làm động tâm, đẹp mắt, dụ hoặc đối thủ như trận này. Thiếp đã giang hồ nhiều năm nhưng vẫn chưa thấy. Đúng là có thể gọi “đệ nhất kỳ trận” chỉ có gia đình chàng mới nghĩ ra được thế trận này mà thôi.

Nghe Âm Tần hết lời tán dương, Ma Y Khách cười đắc ý :

- Hay nhất là đoạn sau, hãy chờ xem.

Lúc ấy tiếng nhạc càng du dương đầy sức dụ hoặc. Tiếng nhạc chẳng khác nào tiếng than thở của người chinh phụ mong xuân về.

Các cô gái miêng thì tươi cười duyên dáng, một nửa đã cởi áo, lộ rõ nửa thân hình trắng nõn nà. Còn có cô thì mới cởi một nửa, mỗi cô một vẻ khác nhau. Cách cởi áo cũng không giống nhau. Như vậy có nghĩa là chiêu thức mỗi người mỗi khác. Còn cách ra chiêu thì vô cùng biến ảo không thể nào dùng ngôn ngữ nói hết được.

Trận pháp càng lúc càng linh diệu dị thường.

Chưởng phong của Thiết Trung Đường hùng hùng hổ hổ, chỉ đông đánh tây. Chàng lấy hết sức ra chiêu. Những chiêu thức Thiết Trung Đường phóng ra rất nhanh nên mới có thể duy trì được.

Chợt nghe thiếu nữ áo vàng nói:

- Chàng xem móng của thiếp có dễ nhìn không?

Thế là cô ta cởi chiếc quần xuống.

Thiết Trung Đường thấy chân phải của cô ta móc vào chiếc quần duỗi thẳng chân phóng chiếc quần bay tới. Đó là chiêu “Oanh oanh song phi túc” đá vào hông Thiết Trung Đường.

Hai chân ngọc lay động, chỗ kín ẩn hiện, Thiết Trung Đường tự thấy tâm trí chàng hơi dao động. Phía sau cũng bị hai chân bay tới, chàng chỉ còn tung mình lên tránh.

Thiếu nữ áo vàng nói:

- Giỏi nhỉ, đá không trúng.

Thế là hai bàn chân cô ta phóng hai chiếc giày như là một thứ ám khí bay tới Thiết Trung Đường.

Chiêu này quá là tuyệt diệu, kiến đối thủ không ngờ tới.

Thân hình Thiết Trung Đường bay lên chỉ nghe bốn tiếng giày bay tới, chàng lập tức dang hai tay dùng chân đá hai chiếc giày phía trước mặt đối phương.

Không ngờ mấy cô gái này dùng chân đẩy giày chẳng khác nào cao thủ phóng ám khí, hai chiếc giày phía sau bay tới đánh vào hai hông Thiết Trung Đường.

Chiêu thức này rõ ràng là ở ngoài ý liệu của Thiết Trung Đường. Chàng thấy dù có tránh cũng không tránh được. Bỗng nhiên chàng dùng thế lẳng không cân đầu bay xuống rồi nhắm hai mắt phóng song quyền ra.

Chỉ vì Thiết Trung Đường không dám nhìn tư thế khi các cô gái phóng lên nên chàng phải nhắm mắt ra chiêu. Nhờ quyền phong của chàng quá mạnh, đối phương phải lùi.

Thấy thế, Âm Tần khen:

- Hảo chiêu !

Ma Y Khách nói:

- Chưa thấy hay gì, Thủy tiểu muội, tiểu muội có khen hay không ?

Thủy Linh Quang đang lo lắng theo dõi trận đấu, nàng còn lòng dạ nào chú ý đến người khác. Cô gái áo tím bỗng nhiên vung hai chân. Chiếc quần dài của cô ta đã cởi, chỉ còn lại chiếc áo trên mình. Khi ấy, cô ta duỗi năm ngón tay của bàn tay trái nhằm điểm vào mắt của Thiết Trung Đường. Rồi cô ta thừa kế phóng thêm một chiêu gồm hai thức giáp công cả trên lẫn dưới rất lợi hại.

Thiết Trung Đường lở cười lở khóc.

Với chiêu thức này chàng đâu dám đón. Không ngờ từ phía sau nói:

- Chàng không ngửi mùi của cô ấy thì ngửi mùi của ta vậy thôi.

Quả nhiên cô ta móc chân phóng tới.

Dù ở trong hiểm nguy, nhưng Thiết Trung Đường vẫn không rối loạn. Chàng biến chiêu nhanh nhẹn, hai tay phóng chiêu, thân hình đã lách tránh. Vốn chàng thừa cơ ra chiêu tuy không đến nỗi gây thương tích nhưng cũng trở ngại cho đối phương.

Trước mặt chàng là cô gái áo hồng. Trong lúc này cô ta đã cởi hết áo quần chỉ còn lại một chiếc yếm hồng.

Tay phải cô ta nắm vào sợi dây trái, tay trái cô ta nắm mỗi dây phải, rồi cô ta vung hai tay một cái, chiếc yếm cũng rơi xuống. Bất luận người đàn bà nào muốn cởi yếm cũng tư thế đó, nhưng ở đây cô ta lấy tư thế ấy làm chiêu thức. Chiếc yếm như một mảnh mây hồng bay tới đánh Thiết Trung Đường. Chàng không suy nghĩ gì cả cứ phóng song chưởng với chiêu “Hắc hổ thâm tâm” đánh vào ngực đối phương. Khi cô này ra chiêu này thì toàn bộ ngực của cô ta đều trống trải. Mắt chàng chỉ hoa lên một chút

rồi vẫn phóng chiêu. Với tình thế này tuy mô tả thì chậm, nhưng chiêu thức thì nhanh như chớp, không ngờ hai tay của chàng bị đối phương bắt. Cô gái áo hồng cười khanh khách rồi lấy chiếc yếm hồng phủ lên đầu chàng, cô ta vội vàng thò tay cởi áo quần của Thiết Trung Đường. Chàng hết sức giận dữ nên thân mình di chuyển chậm lại. Chàng đã bị cô ta điểm vào huyệt “khúc trì” nên không cử động được nữa.

Thấy vậy, Ma Y Khách ra lệnh:

- Nè các a đầu, không được cởi y phục của hấn nghe chưa ? Chỉ cần lột áo ngoài của hấn để hấn thấy diệu dụng của trận pháp là đủ rồi.

Cô gái áo hồng nói:

- Nếu muốn lột áo quần của hấn thì đầu đợi đến bây giờ ! Sư phụ cứ yên tâm.

Nói chưa dứt lời, thì chiếc áo ngoài của Thiết Trung Đường đã bị lột ra. Chàng đứng sững như trời trồng. Tuy chàng chưa bị lột áo quần, nhưng chàng đã thua cuộc.

Bỗng nhiên thấy một bóng người bay tới. Với dáng dấp uyển chuyển, mái tóc phất phơ trước gió. Thì ra người này chính là Thủy Linh Quang.

Gương mặt nàng thật buồn rầu ai oán, nhưng đôi mắt nàng rất giận dữ nạt:

- Buông tay !

Nàng phóng song chưởng giật chiếc áo trong tay cô gái áo hồng. Cô ta vội giấu chiếc áo sau lưng rồi lùi hai bước nói:

- Vô lý chưa, chiếc áo này đâu phải của cô thì cô lấy làm gì ?

- Người ... người có đưa không ?

Thủy Linh Quang vốn không muốn tranh cãi với người khác. Lúc này nàng vừa giận vừa hoảng nên càng lú lủi. Nét mặt xanh xao của Thủy Linh Quang chuyển qua màu hồng mới nhìn đẹp như tiên.

Ma Y Khách nhìn nàng chằm chằm. Cô gái áo hồng mĩa mai:

- Chiếc áo hôi hám này chúng ta đâu có cần. Nếu người càng cần nó thì chúng ta lại càng không trao, phải không tỷ muội.

Các cô gái vốn tức bực bởi vì Thủy Linh Quang đã đoạt mất sự sủng ái của cốc chủ đối với họ, nên họ càng tức giận. Bây giờ họ nhất tề vỗ tay cười nhạo:

- Đúng, đúng. Đừng trả lại.

Thủy Linh Quang bậm đôi môi bỗng dưng nước mắt trào ra. Các cô gái lại cười :

- Đại thư, hãy nhìn cô ta khóc tội nghiệp ghê, thôi hãy trả áo đi.

Thủy Linh Quang cứ cúi mặt nhìn xuống đất.

Thiết Trung Đường nhìn Thủy Linh Quang, chàng cảm thấy thương nàng vô hạn, chàng thở dài:

- Trời sinh tính tình của Thủy Linh Quang mềm yếu, người nào cũng có thể xem thường nàng.

Thiết Trung Đường vừa nghĩ đến đây, chàng chợt thấy Thủy Linh Quang ra chiêu như gió đánh vào ba cô gái áo hồng, áo xanh và áo vàng. Mỗi cô bị một chưởng. Ba chưởng này xuất kỳ bất ý nên các cô gái đều ngơ ngác.

Thấy vậy, Ma Y Khách khen:

- Đánh hay quá ! Hay quá !

Thủy Linh Quang trở tay lau nước mắt rồi nói lớn:

- Bỏ áo xuống, đi ra !

Các cô gái không ngờ một cô gái mềm yếu như vậy, bây giờ trông thật hung hăng, họ đưa mắt nhìn nhau.

Thiết Trung Đường vừa lo lại vừa mừng:

“Linh Quang đã thay đổi, rất tốt”

Thiết Trung Đường cũng chưa biết tính tình của Thủy Linh Quang vốn rất kiên nghị. Nếu không kiên nghị thì làm sao nàng chịu đựng nổi cuộc sống khốn khổ trên cánh đầm, chỉ có điều từ nhỏ nàng đã phải chịu đựng những điều trái với ý nàng. Bây giờ mới nhìn vào, ai cũng cho rằng nàng nhu nhược. Nhưng nếu bức hiếp nàng quá mức, thì nàng sẽ làm bất cứ việc gì. Nàng chợt nắm chiếc quần màu xanh dưới đất liệng qua. Thấy vậy các cô gái đều ngạc nhiên, cả mấy cô đều bị Thủy Linh Quang sử dụng chiếc quần màu xanh đánh thất điên bát đảo. Lúc này cô gái áo hồng mới chịu trả chiếc áo của Thiết Trung Đường.

Thủy Linh Quang tung mình nắm chiếc áo. Ma Y Khách cười ha hả:

- Rất hay ! Rất hay !

Còn Âm Tần cũng khen:

- Xem ra cạp định ăn thịt thỏ, nhưng không dễ dàng gì !

Ma Y Khách vừa cười vừa nói:

- Ta là cạp vàng, còn nàng là hồ ly.

Thủy Linh Quang như không cần nghe bọn họ nói qua lại, nàng ngơ ngác một hồi rồi từ từ đến bên Thiết Trung Đường trao chiếc áo nói:

- Huynh ... huynh hãy mặc vào ...

Thiết Trung Đường hiểu rằng nàng chỉ vì mình mà bị người khác trêu cợt nên mới giận dữ như vậy. Đầu óc chàng chẳng biết nên vui hay nên buồn. Chàng đưa tay đón chiếc áo khen.

- Tốt quá, đại ca sẽ mặc vào.

Linh Quang ngập ngừng:

- Bảy ngày ấy ...

Thiết Trung Đường tiếp lời:

- Trong bảy ngày nhất định đại ca sẽ học được cách thức phá trận.

Thiết Trung Đường vừa mặc áo vừa nói:

- Chiếc áo này đã mặc vào, chắc chắn bọn chúng sẽ không bao giờ cởi ra được.

Thủy Linh Quang không nói gì, nàng chỉ nhìn Thiết Trung Đường. Trong tia nhìn của nàng như đã nói lên niềm tin tưởng.

Âm Tần nhìn Ma Y Khách cố ý thở dài nói:

- Đúng là một đôi tài tử giai nhân, thiên thành giai ngẫu ...

Nói rồi ôm con Tần Nô đi ra.

Ma Y Khách dặn dò:

- Trong bảy ngày đó, người ở trong phòng ấy không được rời khỏi một bước.

- Thời gian bảy ngày đâu đáng gì. Tại hạ sẽ không rời căn phòng này một bước.

Thủy Linh Quang xen vào:

- Muội cũng không làm phiền gì đại ca. Đại ca cố gắng học nhe.

Thủy Linh Quang từ từ bước vào phòng. Vừa đến cửa, nàng còn ngoảnh mặt lại nhìn Thiết Trung Đường.

Ma Y Khách cười nhạt nói:

- Cô ấy đối với người thật thâm tình, nếu ta không để cho người chịu khổ thì người sẽ không có dịp bày tỏ lòng người đối với cô ấy.

Thiết Trung Đường mỉm cười :

- Trong khi tiền bối hành xác tại hạ, ắt là tiền bối ganh tuông chứ gì ?

Ma Y Khách không giận mà cười nói:

- Đúng đấy ! Người đoán không lầm. Nếu ta không ganh thì ta không hành khổ người.

Thủy Linh Quang nghe đến tiếng hành khổ, nàng hoảng hốt hỏi:

- Khổ như thế nào ?

- Người mà được trời giao trọng nhiệm trước hết phải lao nhọc gân cốt, đói cả ruột gan ...

Tiếng nói của lão xa dần, cuối cùng lão dẫn Thủy Linh Quang cùng đi.

- - - - - 0 0 0 0 0 - - - - -

HẾT TẬP 6